

Tháng 1, Tháng 2, Tháng 3, năm 2008

BÀI HỌC GIÁO LÝ

SỰ LÀM MÔN ĐỒ

(DISCIPLESHIP)

In tại nhà in Tiếng Nói Hy Vọng © 2008
El Monte, California, USA

Mục Lục

Lời Mở Đầu: Sự Làm Môn Đồ Đấng Cơ Đốc	3
1. Nghiên Cứu Tổng Quát Về Sự Làm Môn Đồ	5
2. Sự Làm Môn Đồ Ngày Xưa Và Ngày Nay	12
3. Được Chúa Giê-su Kêu Gọi Làm Môn Đồ	19
4. Bài Học Từ Những Người Có Thể Là Môn Đồ	26
5. Các Bà Và Sự Làm Môn Đồ	33
6. Những Môn Đồ Đến Từ Các Nước Khác	40
7. Chuẩn Bị Để Làm Môn Đồ	47
8. Kinh Nghiệm Làm Môn Đồ	54
9. Đi Theo Chúa Giê-su: Làm Môn Đồ Bằng Hành Động	61
10. Làm Môn Đồ Dưới Áp Lực	68
11. Học Thêm Về Sự Làm Môn Đồ	75
12. Sứ Mạng Và Mệnh Lệnh Lớn Của Đức Chúa Giê-su	82
13. Gương Mẫu Của Sự Làm Môn Đồ	89

Tác giả: Bertram Melbourne

Ban dịch thuật: Mục sư và bà Phạm Trường Thanh

Nguyễn Thị Ngọc Liên

Ban hiệu đính: Mục sư Nguyễn Khắc Vinh, Bà Hồng

Trình bày: Lê Anh William

Mọi liên lạc, thư từ xin gửi về:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Tiếng Nói Hy Vọng

P.O. Box 5704, El Monte, CA 91734

Tel. (626) 454-1304

LỜI MỞ ĐẦU:

Sự Làm Môn Đồ Đấng Cơ Đốc

Đề tài làm môn đồ đã được Cơ Đốc nhân chú ý trong nhiều trăm năm. Nhưng đối với các môn đồ đầu tiên của Đức Chúa Giê-su, sự làm môn đồ có ý nghĩa nhiều hơn nữa. Đối với họ, sự làm môn đồ là kinh nghiệm đi theo Đức Chúa Giê-su. Thật ra, sự làm môn đồ là một mối tương giao sẽ thay đổi, giải thoát, và ban quyền lực cho Cơ Đốc nhân. Điều này đúng đối với các Cơ Đốc nhân đầu tiên. Vậy, điều này cũng phải đúng với chúng ta nữa.

Môn đồ là người chấp nhận Đấng Christ làm Cứu Chúa mình. Họ dâng hiến mình cho mối tương giao càng ngày càng mật thiết với Đức Chúa Trời. Với sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, các môn đồ đem quyền lực của Đức Chúa Giê-su vào trong mọi phạm vi của đời sống hằng ngày. Họ trở nên những thuộc viên trung tín và có trách nhiệm của hội thánh bằng cách tích cực tham gia trong công việc truyền giáo. Họ được Đức Thánh Linh của Đức Chúa Trời hướng dẫn. Sự làm môn đồ có thể được nghiên cứu bằng nhiều cách khác nhau. Thứ nhất, chúng ta nghiên cứu điều này từ quan điểm lịch sử. Đó là học hỏi về sự Đức Chúa Giê-su và các môn đồ Ngài làm việc chung với nhau. Thứ hai, nghiên cứu về sự chúng ta sống đời Cơ Đốc nhân thế nào. Để hiểu được bản chất và ý nghĩa sự làm môn đồ Đấng Cơ Đốc, chúng ta cần học cả hai cách.

Sự làm môn đồ Đấng Cơ Đốc là một kinh nghiệm khác biệt với sự làm môn đồ khác. Thế kỷ thứ nhất có nhiều sứ phụ thân nạp môn đồ rất được tôn trọng. Phương pháp dạy dỗ của họ được tôn trọng. Nhưng sự làm môn đồ Đấng Cơ Đốc là một điều đặc biệt. Một Cơ Đốc nhân bắt chước đời sống Đức Chúa Giê-su. Môn đồ đi theo Thầy. Vì những lý do này, làm môn đồ Đấng Christ là đi theo và bắt chước Đức Chúa Giê-su.

Sự làm môn đồ cũng có thể nghiên cứu về hai thời kỳ. (1) Thời kỳ thứ nhất gồm những điều các môn đồ đầu tiên của Đức Chúa Giê-su đã làm. (2) Thời kỳ thứ hai gồm những điều các môn đồ sau này của Ngài đã và đang làm.

Khi nghĩ về sự làm môn đồ, người ta thường nghĩ về Đức Chúa Giê-su và các môn đồ của Ngài. Sau đó, người ta có nhiều câu hỏi. Được Đức Chúa Giê-su kêu gọi, dạy dỗ và huấn luyện để làm môn đồ là như thế nào? Quan sát Đức Chúa Giê-su hành động và học hỏi từ gương của Ngài sẽ như thế nào?

Nhưng có vài cách có ý nghĩa hơn cho chúng ta ngày nay. Sự làm môn đồ có ý nghĩa gì đối với các môn đồ Đấng Christ đang sống ngày nay? Sự làm môn đồ có ý nghĩa gì đối với những người sống trong một xã hội rất khác với xã hội mà Đức Chúa Giê-su và các môn đồ đầu tiên của Ngài?

Trong bài học ba tháng này, chúng ta sẽ nghiên cứu sự làm môn đồ như là một kinh nghiệm giữa Đức Chúa Giê-su và những người Ngài kêu gọi để học nơi Ngài. Chúng ta sẽ nghiên cứu sự làm môn đồ nghĩa là gì và ai thật sự là *môn đồ*. Chúng ta cũng sẽ nghiên cứu làm thế nào một người có thể trở nên môn đồ và những đặc tính quan trọng của một môn đồ. Chúng ta sẽ so sánh sự làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su và sự làm môn đồ của những thầy khác. Thêm vào đó, chúng ta sẽ nghiên cứu về những người muốn trở thành môn đồ, các bà đi theo Đức Chúa Giê-su, và môn đồ của các nước khác. Và chúng ta cũng sẽ học về những bước để làm môn đồ và sự làm môn đồ dưới áp lực. Tóm lại, chúng ta sẽ nghiên cứu, là những môn đồ ngày nay sống trước ngày Chúa tái lâm, chúng ta cần phải làm gì.

Betram Melbourne, tác giả của bài học trong tam cá nguyệt này, sinh trưởng ở Jamaica. Khi soạn những bài này, ông là viện trưởng trường Đại học Thần đạo Howard ở Washington, D.C. Ông có gia đình và được ba người con đã trưởng thành.

Bài Học 1

NGHIÊN CỨU TỔNG QUÁT VỀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Khi Ngài đang đi dọc theo mé biển Ga-li-lê, thấy hai anh em kia, là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ, với em là Anh-rê, đương thả lưới dưới biển, vì hai anh em vốn là người đánh cá. Ngài phán cùng hai người rằng: Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người” (Ma-thi-ơ 4:18, 19).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 4:18-22; 10:24, 25; Mác 3:13, 14; 8:34, 35; Lu-ca 14:25, 26.

DWIGHT E. STEVENSON KỂ MỘT CÂU CHUYỆN VỀ THỜI CÁC NHÀ THÁM HIỂM TÂY BAN NHA dạy chúng ta một điều quan trọng về sự làm môn đồ. “Khi Cortez, một nhà thám hiểm nổi tiếng, cho các binh sĩ đổ bộ xuống trên bờ biển phía đông Mê-tây-cơ, ông phóng hỏa những chiếc tàu.” – Charles L. Wallis, *Speaker’s Illustrations for Special Days* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1975), tr. 25, phỏng trích. Khi các binh sĩ của Cortez nhìn những chiếc tàu mình bốc cháy, họ biết họ không còn phương tiện nào để trở về quê hương Tây Ban nha. Họ phải hết lòng hoàn thành sứ mạng là chiếm được Tân Thế Giới.

Đây cũng là cách cho những người chấp nhận Đấng Christ và thể hứa dâng trọn cả đời sống mình làm môn đồ Ngài. Họ được kêu gọi để đốt những chiếc tàu của mình đang đậu nơi hải cảng. Không còn quay trở lại. Phương châm của sự dâng hiến trọn vẹn cho Đấng Christ là *Luôn luôn tiến tới, không bao giờ lùi bước*.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Sự làm môn đồ là gì? Môn đồ là ai? Một người có thể tình nguyện để làm môn đồ được không? Một người có thể làm gì để trở thành môn đồ? Có những phần quan trọng nào của sự làm môn đồ?

I. SỰ LÀM MÔN ĐỒ, QUAN ĐIỂM LỊCH SỬ VÀ CÁ NHÂN (Công vụ 11:26)

Kinh Thánh cho chúng ta hai cách để hiểu sự làm môn đồ trong thời Đức Chúa Giê-su. Cách thứ nhất là về lịch sử, và thứ hai là cá nhân.

Sự làm môn đồ theo lịch sử nghĩa là sự tương giao *giữa* Đấng Christ, vị Sư Trưởng, và những người đầu tiên theo Ngài. Những người đầu tiên này gọi là môn đồ. Làm môn đồ nghĩa là những người này có mối tương giao mật thiết và đặc biệt với Đức Chúa Giê-su Christ, Con Đức Chúa Trời.

Còn về phương diện cá nhân, sự làm môn đồ nghĩa là kinh nghiệm việc xảy ra giữa Đấng Christ, những tín đồ trở lại đạo, và thế gian. Điều này cũng có nghĩa là sự thử thách mà một Cơ Đốc nhân phải đương đầu, và cuộc đời khôn lớn trong đức tin. Vì vậy, sự làm môn đồ gồm những việc Cơ Đốc nhân làm cho Đấng Christ và cách người đó bày tỏ Ngài cho thế gian.

Đây là hai phần của sự làm môn đồ, lịch sử và cá nhân; hai phần này có thể kết hợp với nhau. Các môn đồ ngày nay có thể học từ kinh nghiệm của các môn đồ thời xưa và Vị Sư Trưởng Giê-su.

Ma-thi-ơ 4:18-22 giúp chúng ta hiểu rõ hơn thế nào ý nghĩa của sự làm môn đồ? Đức Chúa Giê-su kêu gọi Phi-e-rơ và Anh-rê làm gì? So sánh sự kêu gọi Gia-cơ và Giăng với sự kêu gọi Phi-e-rơ và Anh-rê. Sự đáp lại của bốn môn đồ này giúp chúng ta hiểu thế nào về sự làm môn đồ? **Giăng 1:40-42** dạy chúng ta điều gì?

Công vụ 11:26 giúp chúng ta hiểu rõ hơn thế nào ý nghĩa của sự làm môn đồ?

Qua những trang vừa đọc, bạn hiểu gì về sự làm môn đồ? Bạn học được những bài học nào từ các điều chúng ta nghiên cứu hôm nay?

II. MÔN ĐỒ LÀ AI? (Lu-ca 14:25, 26)

Chữ *môn đồ* đến từ chữ Hy Lạp *mathetes*. Chữ này có nghĩa là “người học,” “người tập sự [học trò],” hay “người liên hệ chặt chẽ [người đi theo].” Điều này chỉ về một người trong lòng có một mục đích. Trong Tân Ước, chữ này được dùng để miêu tả các môn đồ của Đức Chúa Giê-su, đặc biệt là trong các sách Phúc âm. Điều này có nghĩa là “một người tập sự hay học trò kết hợp với một sư phụ hay một phong trào. Người đó trung tín với những lời dạy dỗ của sư phụ hay của phong trào.” – Phỏng trích Paul J. Achtemeier, *Harper’s Bible Dictionary* (New York: Harper San Francisco, 1985), tr. 222. Vậy, môn đồ là một học trò hay người theo học với một sư phụ hay ông thầy với mục đích là được dạy dỗ. Nếu không có thầy thì không có môn đồ. Trong Tân Ước, chữ *môn đồ* nghĩa là các môn đồ của Đức Chúa Giê-su.

Sự làm môn đồ gồm có sự sẵn lòng nghe những huấn lệnh và làm theo. Đức Chúa Giê-su có ý gì khi Ngài phán với đám dân đông trong Lu-ca 14:25, 26? Những lời này được dùng thế nào trong đời sống hằng ngày của chúng ta?

Nếu các Cơ Đốc nhân ngày nay là môn đồ, thì ai là thầy của họ? Ai là người nhận được sự trung tín của các Cơ Đốc nhân ngày nay? Có phải là hội thánh chăng? Hay giáo lý (tín điều của hội thánh)? Một giảng sư có tài giảng dạy? Hay Đức Chúa Giê-su? I Cô-rinh-tô 1:10-17, đặc biệt là câu 12, dạy lẽ thật nào về đề tài này?

Trong Tân Ước, một môn đồ là người Đức Chúa Giê-su dạy dỗ. Người đó đã hứa đi theo Đức Chúa Giê-su suốt cả cuộc đời. Lu-ca 14:26 đã miêu tả đúng đời sống bạn thế nào? Bạn có thật sự là môn đồ của Đấng Christ không? Câu bạn trả lời nói gì về bạn và lời hứa của bạn với Chúa?

III. LÀM THẾ NÀO MỘT NGƯỜI TRỞ THÀNH MÔN ĐỒ? (Mác 1:19, 20)

Mác 1:19, 20 và Ma-thi-ơ 4:18, 19 nói gì về việc làm thế nào người ta trở nên người theo Đức Chúa Giê-su?

Trong hầu hết các thí dụ trong Tân Ước, các môn đồ được lựa chọn. Họ được Chúa kêu gọi, và họ chấp nhận lời kêu gọi đó. Nói cách khác, một người không tự mình trở thành môn đồ. Thay vào đó, người ta trở thành môn đồ bằng sự chấp nhận lời kêu gọi.

Những câu sau đây nói gì về đề tài này? Mác 2:13, 14; 3:13, 14, Lu-ca 5:8-11; Giăng 1:43; Công vụ 9:4-6.

Những câu này dạy rằng lời kêu gọi làm môn đồ thời xưa không tùy thuộc vào người ta. Thay vào đó, điều này tùy thuộc nơi Đức Chúa Giê-su, vị Sư Trưởng. Mỗi môn đồ chấp nhận lời kêu gọi từ Chúa.

Ngay cả sự chấp nhận lời kêu gọi từ Đức Chúa Giê-su không hoàn toàn tùy thuộc nơi người được kêu gọi. Điều này cũng đòi hỏi hành động của Đức Chúa Trời. “Ví bằng Cha, là Đấng sai ta, không kéo đến, thì chẳng có ai được đến cùng ta” (Giăng 6:44).

Sự làm môn đồ là công việc của ân điển. Đức Chúa Trời mở đường cho người ta được cứu. Chính Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta. Ngài khuyến khích chúng ta chấp nhận lời kêu gọi của Ngài. Ai có thể nghi ngờ rằng sự cứu rỗi hoàn toàn là công việc của ân điển?

Bây giờ bạn đang đọc những lời này. Đây chính là một thí dụ của ân điển. Điều này bày tỏ Đức Chúa Trời đang làm việc trong đời sống bạn. Bạn đã chấp nhận lời kêu gọi của Thầy (Chúa Giê-su) thế nào? Việc làm của bạn bày tỏ câu trả lời thế nào?

IV. ĐIỀU KIỆN ĐỂ LÀM MÔN ĐỒ (Ma-thi-ơ 16:24, 25)

Từ sự nghiên cứu tuần này, chúng ta lưu ý vài điều kiện để làm môn đồ.

Thứ nhất, sự làm môn đồ trong Tân Ước bắt đầu từ việc Đức Chúa Giê-su kêu gọi người ta theo Ngài. Điều rất quan trọng là người ta chấp nhận lời kêu gọi của Ngài. Vậy, chấp nhận lời kêu gọi để đi theo Ngài phải là một điều kiện để làm môn đồ.

Thứ hai, sự chấp nhận phải tùy thuộc vào một điều rất quan trọng. Có phải những người chấp nhận sự kêu gọi thấy Đức Chúa Giê-su có điều gì mà họ không thấy ở người nào khác chẳng? Nếu có, họ đã dùng đức tin nơi Ngài để đi theo Ngài.

Điều kiện thứ ba để làm môn đồ là kết quả tự nhiên của hai điều trên. Quyết định đi theo Đức Chúa Giê-su và tin cậy nơi Ngài phải dẫn đến sự tích cực đáp lại lời kêu gọi làm môn đồ của Ngài. Không có sự tích cực đáp lại là không có sự làm môn đồ.

Sự tích cực đáp lại và lòng ước muốn đi theo Đức Chúa Giê-su sẽ không có hiệu quả gì nếu môn đồ không vâng lời. Đức Chúa Giê-su mời mỗi người được kêu gọi đi theo Ngài, và họ đã đáp lại cách mau chóng. Điều này có nghĩa là họ làm theo và sự vâng lời đó là một điều kiện của sự làm môn đồ. Không một người bất tuân nào có thể trở thành môn đồ thành công của Đức Chúa Giê-su.

Cũng vậy, các môn đồ chấp nhận lời kêu gọi thì phải hoàn toàn đoạn tuyệt với quá khứ mình. Họ bỏ việc làm, bỏ gia đình, và nhà cửa để đi theo Đức Chúa Giê-su. Và họ chấp nhận lời kêu gọi vì họ yêu mến Thầy mình hơn là yêu mến những điều này. Làm môn đồ không có nghĩa là chúng ta phải luôn luôn làm những điều này. Đây chỉ có nghĩa là chúng ta sẵn lòng để từ bỏ nếu cần.

Có những điều kiện nào khác để làm môn đồ bạn thấy trong Ma-thi-ơ 16:24, 25; Mác 8:34, 35; Lu-ca 9:23? Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta sứ điệp căn bản nào ở đây? Bạn có thể dùng nguyên tắc này thế nào trong đời sống mình?

V. PHẦN QUAN TRỌNG NHẤT CỦA SỰ LÀM MÔN ĐỒ (Giăng 15:5)

Đi theo Thầy là lời kêu gọi để sống trong đoàn thể và trong sự thông công.

Đức Chúa Giê-su và các môn đồ phải có một mối tương giao mật thiết. Mối tương giao như vậy là một phần rất quan trọng của sự làm môn đồ. Lời Đức Chúa Giê-su trong Giăng 15:5 dạy rằng, “Ta là gốc nho, các ngươi là nhánh.” Sự liên kết mật thiết giữa cây nho và nhánh là một bài học quan trọng cho chúng ta.

Trong Giăng 15:9, Đức Chúa Giê-su so sánh mối tương giao của họ với mối tương giao giữa Ngài và Cha mình. Ngài cũng kêu gọi các môn đồ hãy trung tín ở trong tình yêu thương của Ngài. Điều này hỗ trợ tư tưởng chúng ta cần có sự liên kết mật thiết với Ngài.

Trong mỗi câu dưới đây, chúng ta học được gì về sự làm môn đồ? (Ma-thi-ơ 10:32, 33; 22:37-40; Giăng 14:15).

Bạn hiểu gì về Ma-thi-ơ 10:24, 25 và Lu-ca 6:40? Những câu này dạy chúng ta gì về sự làm môn đồ?

Sự làm môn đồ đòi hỏi đoạn tuyệt với quá khứ. Vậy, điều này gợi lên một viễn ảnh về tương lai. Người môn đồ hình dung mình đi với Thầy, học từ nơi Ngài và trở nên giống như Ngài. Mác 3:14 nói rằng môn đồ được gọi “để ở cùng Ngài.” Một môn đồ mà không muốn được giống như Đức Chúa Giê-su là điều không thể có được. Vì thế, môn đồ cũng có một viễn ảnh về nước của Ngài và muốn là một thành phần trong nước đó.

Đôi khi bạn có cảm thấy chán nản trong việc đi theo Chúa không? Hãy ôn lại bài học tuần này. Bạn thấy gì trong những câu này có thể giúp bạn tìm được sự khuyến khích và niềm hy vọng?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 319, 322, 323, 374, 484, 582, 584, 585, 592-594, 738, 749, 749, 750, 910, 1036, 1037, 1083, 1084; Ellen G. White, “We Have Found the Messiah,” tr. 139-143; “The Call by the Sea,” tr. 244-251; “He Ordained Twelve,” tr. 292 trong *The Desire of Ages*.

“Lý thuyết về lễ thật hay xưng mình là môn đồ sẽ không cứu được ai. Chúng ta không thuộc về Đấng Christ nếu chúng ta không thuộc về Ngài hoàn toàn. Một số người chỉ sống một nửa là Cơ Đốc nhân. Họ là những người yếu đuối và hay thay đổi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Christ's Object Lessons*, tr. 50.

“Ma-thi-ơ ‘đã bỏ tất cả, đứng dậy, và đi theo Ngài.’ Ông không buồn vì mất nghề thu thuế. Ông không buồn vì bị nghèo khó và sống đời cực khổ. . . . Điều này cũng đúng đối với các môn đồ khác.

“Khi Đức Chúa Giê-su kêu gọi Phi-e-rơ và những người bạn ông, họ vội vàng bỏ thuyền và lưới mà đi theo Ngài. Một số các môn đồ này có gia đình phải nuôi dưỡng. Nhưng khi họ nhận được lời kêu gọi của Đức Chúa Giê-su, họ không phí thì giờ hỏi, Tôi sẽ sống cách nào, và nuôi dưỡng gia đình tôi ra sao? Họ lập tức vâng theo tiếng gọi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 273.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Có sự khác biệt nào giữa sự làm môn đồ và làm thuộc viên hội thánh? Đối với chúng ta, tại sao biết sự khác biệt này lại rất quan trọng? Bằng cách nào một người có thể là thuộc viên hội thánh nhưng không là môn đồ?
2. Xin đọc câu trích thứ hai của Ellen G. White trên đây. Ý nghĩa thật rõ ràng: Chúng ta phải hoàn toàn dâng hiến cho Đức Chúa Giê-su. Dù chúng ta phải trả giá bao nhiêu cũng không sao. Cùng lúc đó, nguyên tắc này có thể bị lạm dụng thế nào? Bằng cách nào, một người có thể dùng tư tưởng này để tránh những trách nhiệm mà Đức Chúa Trời giao phó? Làm thế nào chúng ta biết sự khác biệt giữa sự dâng hiến cho Đức Chúa Trời và vâng lời Ngài vì những lý do cá nhân?
3. Hoàn toàn dâng hiến cho Đức Chúa Trời nghĩa là gì? Bằng những cách hữu ích và tích cực nào chúng ta có thể bày tỏ sự vâng lời và làm môn đồ? Bạn cũng hãy tự hỏi câu này: Làm thế nào sự trung tín của tôi đối với Chúa giúp cho đời sống những người sống quanh tôi?
4. Từ bỏ mình và vác thập tự giá mình nghĩa là gì? Những lời nói này có ý nghĩa gì đối với hội thánh bạn?

Bài Học 2

SỰ LÀM MÔN ĐỒ NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

CÂU GỐC: “Về phần các môn đồ, thì đi ra giảng đạo khắp mọi nơi, Chúa cùng làm với môn đồ, và lấy các phép lạ cặp theo lời giảng mà làm cho vững đạo” (Mác 16:20).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 24:14; 28:19, 20; Mác 16:20; Giăng 3:21-30; Công vụ 5:34-39.

NHIỀU TRĂM NĂM TRƯỚC KHI ĐỨC CHÚA GIÊ-SU XUỐNG THẾ làm người, có những ông thầy cũng kêu gọi các môn đồ đi theo họ. Sự dạy dỗ của các ông thầy này có ảnh hưởng tới cuộc đời của những người khác. Điều này đúng đối với người Hy Lạp, Do thái, Trung hoa, và những văn hóa khác. Nhiều ông thầy này không dùng chữ *sư phụ* hay chữ *môn đồ* giữa họ và học trò. Họ thân thiết như vậy!

Tuần này, chúng ta sẽ học về những sự làm môn đồ khác. Chúng ta sẽ nghiên cứu điều này có nghĩa gì cho các môn đồ của Đức Chúa Giê-su đang sống ngày nay.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Sự làm môn đồ thế nào trong vòng người Hy Lạp và Do thái? Sự làm môn đồ khác nhau thế nào đối với Giăng Báp-tít và Đức Chúa Giê-su Na-za-rét? Chúng ta học được gì từ sự làm môn đồ trong thời Đức Chúa Giê-su?

I. SỰ LÀM MÔN ĐỒ TRONG NHỮNG NGƯỜI GỜ-RÉC (Giăng 12:20, 21)

Chúng ta biết rằng những người Gờ-réc này đi thờ phượng trong kỳ Lễ. Điều này đã cho biết ít nhiều về họ. Những câu này cũng nói cho biết nhiều về việc đang xảy ra. Vì lý do đó, thái độ của những người Gờ-réc không làm cho chúng ta ngạc nhiên.

Làm cách nào Giê-rê-mi 29:13; Giăng 1:9; 6:44; và Công vụ 10:34, 35 giúp chúng ta hiểu điều gì đang xảy ra?

Tuần qua chúng ta đã thấy Đức Chúa Giê-su lựa chọn các môn đồ Ngài. Những câu trên đây có thể nói với chúng ta có điều gì khác biệt. Nhưng, đó không phải là vấn đề. Ngay ở đây, Đức Thánh Linh nhẹ nhàng hướng dẫn những người Gờ-réc này đến với Đức Chúa Giê-su.

Trong văn hóa Hy Lạp, có nhiều hạng môn đồ. Một số thầy Gờ-réc kêu gọi một học sinh làm môn đồ. Nhưng thường thường học sinh lựa chọn thầy mình. Học sinh, chứ không phải thầy giáo, khởi đầu mối tương giao này. Việc thầy giáo lấy tiền học phí là chuyện thông thường.

Trong trường hợp này, dưới sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh, những người Gờ-réc đi tìm Đức Chúa Giê-su để học theo Ngài. Câu chuyện của họ dạy rằng Đức Chúa Trời dùng những gì chúng ta biết để dạy những điều chúng ta cần biết. Ellen G. White cũng viết rằng, “Những người Gờ-réc muốn biết sự thật về sứ mạng của Đức Chúa Giê-su.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 622. Bà cũng nói rằng Đức Chúa Giê-su cho phép họ đến với Ngài.

Giả thử có ai đến với bạn, như những người Gờ-réc đến với Phi-líp, và nói, “Chúng tôi muốn gặp Đức Chúa Giê-su.” Bạn sẽ trả lời gì? Bạn sẽ giúp người này thế nào để biết Đức Chúa Giê-su?

II. SỰ LÀM MÔN ĐỒ TRONG SỐ NGƯỜI DO THÁI (Công vụ 5:34-39; 22:3)

Tình thầy trò được nói đến trong sách của các giáo sư Do thái và các tư tưởng gia như Phi-lô và Giô-sép. Cũng có hai thầy nổi tiếng, Hi-lê và Sa-mai. Họ thu hút được nhiều đệ tử và có hai trường cạnh tranh nhau ở Giê-ru-sa-lem. Sau-lơ người Tạt-sơ là đệ tử của Giáo sĩ Ga-ma-li-ên, một giáo sư Do thái nổi tiếng khác ở thế kỷ thứ nhất (Công vụ 5:34-39; 22:3).

Chúng ta học được gì về Ga-ma-li-ên trong Công vụ 5:34-39 và 22:3?

Các giáo sư Do thái nổi tiếng này sống vào thế kỷ thứ nhất. Họ thu hút được nhiều đệ tử từ khắp nơi tới Giê-ru-sa-lem để học với họ. Để trở thành giáo sĩ, những người Do thái trẻ tuổi bắt đầu sự học vấn của mình khi họ chừng mười bốn tuổi. Họ sống gần gũi với thầy mình, nghe những lời giảng dạy và bắt chước các hành động. Họ học với thầy ở trong lớp và trong đời sống hằng ngày. Trong lớp, họ là học trò, ngồi dưới chân thầy mình. Khi học xong, họ trở thành những học giả tập sự. Vào một tuổi đã định, họ được phong chức. Lúc đó họ nhận được tước hiệu giáo sĩ. Họ cũng nhận được quyền để quyết định cho người Do thái khắp nơi.

Sự huấn luyện các giáo sĩ phải theo một số nguyên tắc Do thái về tình thầy-trò trong Tân Ước. Những nghiên cứu này giúp chúng ta hiểu thế nào Ma-thi-ơ 16:19 và 18:18?

Bạn có biết một thầy giáo nào đã có ảnh hưởng lớn và tích cực trong đời bạn không? Thầy đó có những đức tính nào mà bạn khâm phục? Bằng những cách nào bạn cố gắng bắt chước những đức tính này trong đời sống mình?

III. SỰ LÀM MÔN ĐỒ VỚI GIĂNG BÁP-TÍT (Giăng 3:21-30)

Xin giải nghĩa lời của Giăng Báp-tít trong Giăng 3:21-30 về sự làm môn đồ. Ông có phải là người đi thu nạp môn đồ không? Giăng Báp-tít không được huấn luyện để làm giáo sĩ. Nhưng danh hiệu giáo sĩ nói gì về sự kính trọng của môn đồ dành cho ông?

Thật rõ ràng một số người Do thái tự hỏi Giăng Báp-tít có phải là Đấng Mê-si chẳng. Đó là do những câu hỏi của các người mà các thầy tế lễ và người Lê-vi sai đến từ Giê-ru-sa-lem để hỏi Giăng Báp-tít (Giăng 1:19-28). Các câu hỏi của họ quan trọng vì người Do thái tin là có hai đấng mê-si khác nhau. Điều này xảy ra trong thời kỳ giữa Cựu và Tân Ước. Họ tin rằng sẽ có một thầy tế lễ mê-si đến từ chi phái Lê-vi và vua mê-si đến từ chi phái Giu-đa. Xin để ý những thầy tế lễ và người Lê-vi đến từ Giê-ru-sa-lem thuộc về chi phái Lê-vi.

Có thể các môn đồ của Giăng Báp-tít nghĩ ông là thầy tế lễ mê-si. Giăng đến từ chi phái Lê-vi. Sự tin tưởng này có thể khuyến khích những người đến từ Giê-ru-sa-lem hỏi Giăng về sứ mạng của ông. Một số học giả tin rằng đây là lý do tại sao tác giả của sách Phúc Âm thứ tư viết rất nhiều về những điều Giăng Báp-tít nói về Đức Chúa Giê-su. Sứ đồ Giăng muốn nói rõ rằng Giăng Báp-tít thấy Đức Chúa Giê-su, chứ không phải chính ông, là Đấng Mê-si. Chi tiết này có thể giúp chúng ta hiểu rõ hơn Giăng 3:25, 26.

Điều gì gây ra sự thất vọng trong số các môn đồ của Giăng Báp-tít trong Giăng 3:21, 20? Thái độ của họ nói gì về họ? Nhưng, câu trả lời của Giăng nói gì về bản tính của ông? Chúng ta học được nguyên tắc nào từ câu trả lời của Giăng mà chúng ta có thể dùng trong đời sống mình?

IV. SỰ LÀM MÔN ĐỒ VỚI ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

Ngay từ khi khởi đầu chức vụ, Đức Chúa Giê-su đã có môn đồ. Ngài có vẻ là một ông thầy đi thu nạp môn đồ theo phong tục của các thầy người Hy Lạp và Do thái. Các môn đồ cũng có cơ hội để học từ Giảng Báp-tít, là người làm phép báp-têm cho Đức Chúa Giê-su để giúp Ngài sửa soạn cho chức vụ mình.

Giống như các thầy Do thái và Hy Lạp có môn đồ, Đức Chúa Giê-su cũng có các môn đồ, những người đi theo Ngài khắp nơi. Họ nghe lời giảng dạy của Ngài. Họ cũng cố bắt chước theo kiểu mẫu của Ngài (*Ma-thi-ơ 5:1, 2; Giảng 1:35-40; 2:1, 2*).

Hãy đọc kỹ Ma-thi-ơ 4:18-20. Sau đó ôn lại bài học của ngày thứ Nhất và thứ Hai và so sánh những cách một người đến làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su, của người Hy Lạp, và của các giáo sĩ nổi tiếng. Có những điều nào giống nhau? Có những điều nào khác nhau?

“Cho tới lúc này, không có một môn đồ nào hoàn toàn tham gia như những người cộng sự với Đức Chúa Giê-su. Họ đã thấy Ngài làm nhiều phép lạ. Họ đã được Ngài dạy dỗ. Nhưng họ chưa hoàn toàn bỏ nghề nghiệp cũ của mình. Khi Giảng Báp-tít bị bỏ tù, đối với họ là một sự thất vọng đáng cay. Nếu đó là kết quả sứ mạng của Giảng, thì họ có rất ít hy vọng đối với Đức Chúa Giê-su. Họ lo sợ cho Chúa, vì tất cả các nhà lãnh đạo tôn giáo hợp tác với nhau để chống lại Ngài. Vậy, đó là lúc nghỉ ngơi cho các môn đồ để trở lại nghề đánh cá của họ trong một thời gian ngắn. Nhưng bây giờ, Đức Chúa Giê-su kêu gọi họ bỏ đời sống cũ, và hoàn toàn làm việc cho Ngài. Phi-e-rơ đã chấp nhận lời kêu gọi. Khi tới bờ biển, Đức Chúa Giê-su phán cùng ba môn đồ khác, ‘Các người hãy theo ta, ta sẽ cho các người nên tay đánh lưới người.’ Họ liền bỏ lưới mà theo Ngài (Ma-thi-ơ 4:19, 20.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 246-249.

Đức Chúa Giê-su đã kêu gọi bạn từ bỏ điều gì để bạn có thể đi theo Ngài? Câu trả lời của bạn đối với lời kêu gọi đó là gì? Bạn còn nắm giữ điều gì có thể ngăn cản bạn hết lòng vâng lời Chúa?

V. SỰ LÀM MÔN ĐỒ NGÀY NAY (Mác 16:20)

Mác 16:20 nói gì về một điều quan trọng của môn đồ Đấng Christ? Có sứ điệp gì cho chúng ta ở đây? Xin cũng đọc Ma-thi-ơ 24:14; 28:19, 20; Khải huyền 14:6-12.

Các môn đồ đi giảng đạo khắp mọi nơi. Và Mác nói rằng Chúa cùng làm với các môn đồ và lấy phép lạ *cập theo các lời giảng*. Các môn đồ ngày nay có thấy Chúa làm vững lời của Ngài bằng những dấu kỳ phép lạ chẳng? Chúng ta thấy có những phép lạ nào? Làm sao chúng ta giải nghĩa được các dấu kỳ phép lạ. Chúng ta có nên trông đợi cùng những dấu kỳ phép lạ trong mỗi văn hóa, thời đại, và xã hội chẳng?

Có những cách nào khác, để Đức Chúa Trời hỗ trợ lời Ngài ở giữa chúng ta mà không cập theo dấu kỳ phép lạ? Nếu có, thì bằng cách nào?

Đức Chúa Giê-su không muốn nhận được ít từ các môn đồ ngày nay hơn là từ các môn đồ ngày xưa. Ngài đòi hỏi nơi chúng ta cũng một sự trung tín và tận tâm đối với chức vụ như vậy. Nhưng, Ngài phán, “Theo như đức tin các người, phải được thành vậy” (Ma-thi-ơ 9:29). Ngài phán, “Các người nhơn danh ta mà cầu xin điều chi mặc dầu, ta sẽ làm cho, để Cha được sáng danh nơi Con. Nếu các người nhơn danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho” (Giăng 14:13, 14).

Bạn tham gia thế nào trong công việc rao giảng phúc âm? Các ân tứ thiêng liêng của bạn là gì? Những ân tứ đó được dùng thế nào trong công việc này? Lần chót bạn giúp người khác biết về lẽ thật của Đức Chúa Trời là khi nào? Câu trả lời của bạn nói gì về bạn?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 432, 433, 582-585, 932, 1022, 1023; Ellen G. White, “Who Is the Greatest,” tr. 442, trong *The Desire of Ages*.

“Trong một thời gian, ảnh hưởng của Giảng Báp-tít đối với cả nước thì lớn hơn ảnh hưởng của các nhà lãnh đạo hay các thầy tế lễ. Giả thử Giảng Báp-tít nói ông là Đấng Mê-si, và phản nghịch lại La-mã. Các thầy tế lễ và dân chúng sẽ gia nhập đạo quân của ông. Sa-tan cảm dỗ các nhà lãnh đạo danh tiếng trên thế gian ham muốn có quyền thế. Sa-tan sẵn sàng cảm dỗ Giảng Báp-tít để ông tự nhận mình là Đấng Mê-si. Nhưng Giảng Báp-tít cương quyết từ chối cạm bẫy này. Thay vào đó, ông hướng tất cả sự chú ý và vinh hiển về Đức Chúa Giê-su. Bây giờ, ông thấy Đức Chúa Giê-su càng ngày càng trở nên nổi tiếng. Và Giảng càng ngày càng ít danh tiếng. . . . Nhưng các môn đồ của Giảng Báp-tít càng ngày càng ganh tị về sự nổi tiếng của Đức Chúa Giê-su.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 178.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Làm sao bạn bỏ tất cả để đi theo Đức Chúa Giê-su? Có những cách nào trong đời sống chúng ta có thể bày tỏ mình là môn đồ trung tín? Trong lớp học, hãy chuẩn bị để nói về việc bạn hiểu ý nghĩa điều này thế nào.
2. Hội thánh và trường học chúng ta góp phần nào trong việc huấn luyện môn đồ? Làm cách nào hội thánh và trường học chúng ta hợp tác với nhau tốt hơn trong công việc quan trọng này?
3. Ngay trong thời Đức Chúa Giê-su, có sự ganh tị trong vòng các môn đồ. Tại sao ganh tị là điều rất thông thường, ngay cả trong công việc rất cao quý và quan trọng? Công việc này nên giúp chúng ta khiêm tốn và sốt sắng cho sự thành công của người khác. Có những điều hữu ích nào chúng ta có thể làm để giữ mình đừng rơi vào cạm bẫy của sự ganh tị?
4. Còn câu hỏi về dấu kỳ phép lạ, chúng ta có tin không? Dấu kỳ và phép lạ chứng minh điều gì? Tại sao chúng ta luôn luôn thận trọng và khiêm tốn khi dùng những điều này trong khi hoàn toàn lệ thuộc vào Lời Đức Chúa Trời?

Bài Học 3

ĐƯỢC CHÚA GIÊ-SU KÊU GỌI LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đương trông mong, là bằng cứ của những điều mình chẳng xem thấy” (Hê-bơ-rơ 11:1).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 4:18-22; 5:46; 9:10, 11; Mác 1:16-20; Lu-ca 5:1-11; 18:10, 11; Giảng 1:35-51.

GARIBALDI, MỘT VỊ TƯỚNG NỔI TIẾNG, tuyên bố cùng các binh sĩ của mình sau khi họ xâm chiếm La-mã, ‘Các chiến hữu! Tôi không có gì để cố gắng anh em, trừ ra đói khát, cực khổ và chết chóc. Hỡi những người yêu nước, hãy theo tôi!’ Ông biết nhiều binh sĩ trẻ tuổi và can đảm sẽ theo ông. Họ sẽ chấp nhận đói khát, và chết chóc.” – Phỏng trích A. Gordon Nasby, chủ bút, *Treasury of the Christian World* (New York: Harper and Brothers, 1953), tr. 92. Không giống như lời kêu gọi của Garibaldi, lời kêu gọi của Đức Chúa Giê-su không phải vì tình yêu tổ quốc, nhưng là tình yêu vì Đức Chúa Trời. Lời kêu gọi này có thể cũng có sự đói khát, cực khổ và chết chóc. Nhưng lời kêu gọi cũng gồm có lời hứa cho sự sống đời đời. Vì thế, những người ngày xưa và ngày nay chấp nhận lời kêu gọi của Ngài để đi theo và dâng hiến đời mình cho Ngài. Làm vậy, họ đã đem lại sự khác biệt trong thế giới bây giờ và sau này trên thiên đàng.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu những lời kêu gọi đầu tiên để làm môn đồ hầu học những bài học cho chúng ta ngày nay.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Những lời kêu gọi đầu tiên làm môn đồ giống như gì? Kinh Thánh góp phần nào trong những lời kêu gọi này? Chúng ta có thể học được gì từ lời kêu gọi Lê-vi Ma-thi-ơ? Có thể có những sự khác biệt, nhưng có những điều tương tự nào trong sự kêu gọi làm môn đồ? Ngày nay chúng ta có những lợi điểm nào mà các môn đồ ngày xưa của Đức Chúa Giê-su không có?

I. NHỮNG LỜI KÊU GỌI ĐẦU TIÊN (Giăng 1:35-51)

Xin đọc Giăng 1:35-51. Sau đó xin trả lời những câu hỏi sau đây:

1. Giăng Báp-tít đã làm gì để giúp sửa soạn cho việc kêu gọi các môn đồ đầu tiên này? Từ công việc Giăng làm, chúng ta có thể học được gì về sứ mạng của chúng ta như một đoàn thể?

2. Kinh Thánh quan trọng thế nào đối với lòng ước muốn của các môn đồ đi theo Đức Chúa Giê-su? Ở đó có sứ mạng nào cho chúng ta?

3. Việc các môn đồ đầu tiên kêu gọi những người khác đi theo Đức Chúa Giê-su quan trọng thế nào? Điều đó nói gì với chúng ta về sự kêu gọi của riêng mình?

4. Đức Chúa Giê-su làm gì để giúp Na-tha-ni-ên thắng được thành kiến của mình?

Anh-rê đã đi theo Đức Chúa Giê-su được một thời gian. Anh-rê tin rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Nhưng ông cũng làm điều mà Thầy trông chờ nơi mỗi môn đồ của mình. Ông truyền ra sự vui mừng của sự làm môn đồ. Anh-rê dường như đã hiểu một nghiên cứu rất quan trọng của sự làm môn đồ. Ông biết rằng sự làm môn đồ không phải để cho cá nhân sử dụng. Điều này không thuộc về một cộng đồng đóng kín hay một hội hạng nhất. Đúng ra, đó là một kinh nghiệm phải chia sẻ với những người khác.

Từ câu trả lời của Anh-rê cho việc làm môn đồ, một kiểu mẫu phát triển. Anh-rê nghe Giăng nói và đi theo Đức Chúa Giê-su. Kế đó, ông nói với em là Phi-e-rơ về kinh nghiệm mình và đưa em tới Đức Chúa Giê-su. Và Phi-e-rơ cũng trở thành môn đồ nữa. Cũng như vậy, chúng ta nghe lẽ thật về Đức Chúa Giê-su. Sau đó, chúng ta hứa đi theo Ngài. Chúng ta cũng nói với những người khác về Đức Chúa Giê-su. Điều này được thực hiện ngày qua ngày, khắp nơi trên thế giới.

Nếu bạn muốn giới thiệu Đức Chúa Giê-su với người nào, bạn sẽ nói gì? Kinh nghiệm của bạn đối với Chúa sâu sa thế nào? Bạn sẽ nói gì về Đức Chúa Giê-su có thể kêu gọi sự chú ý của người nào đó đi theo Đức Chúa Giê-su?

II. LỜI KÊU GỌI ĐẦU TIÊN TRONG MA-THI-Ơ VÀ MÁC (Ma-thi-ơ 4:18-22)

Trong Ma-thi-ơ 4:18-22 và Mác 1:16-20, chúng ta có những thí dụ của lời kêu gọi đầu tiên để làm môn đồ. Trong cả hai thí dụ thí dụ, Phi-e-rơ và Anh-rê, Gia-cơ và Giăng bỏ lưới và đi theo Đức Chúa Giê-su. Điều này có ý nghĩa gì?

Trong Kinh Thánh, đây không phải là thời gian và địa điểm duy nhất mà nguyên tắc này được dùng.

Hãy tìm những câu sau đây. Cùng một nguyên tắc này được dùng trong những câu sau đây thế nào, mặc dù hoàn cảnh có thể khác? (Sáng thế Ký 12:1; Hê-bơ-rơ 11:8; I Các Vua 19:19-21; Phi-líp 3:8; Hê-bơ-rơ 11:24).

Đây là điều quan trọng: Chúa đòi hỏi hết lòng. Nếu chúng ta không vì Chúa từ bỏ những gì quý trọng nhất đối với chúng ta, thì vật đó trở thành thần tượng. Và chúng ta coi vật đó quan trọng Chúa. Tệ hơn nữa, những vật chúng ta giữ chặt đó trở nên những cái móc ma quỷ dùng để kéo chúng ta xa cách Chúa hoàn toàn. Đó là lý do tại sao chúng ta phải sẵn lòng từ bỏ bất cứ vật gì và tất cả những gì Chúa đòi hỏi chúng ta. Như Chúa đã phán, chúng ta không thể “làm tôi hai chủ” (Ma-thi-ơ 6:24).

III. LỜI KÊU GỌI TRONG SÁCH LU-CA (Lu-ca 5:1-11)

Lu-ca 5:1-11 nói lên quan điểm của Lu-ca về lời kêu gọi làm môn đồ của Chúa. Cũng như đối với các chuyện khác trong Phúc âm, chuyện này có những phần không tìm thấy trong các sách Phúc âm khác. Nhưng chuyện này cũng thiếu những những phần mà các sách khác có nói tới. Một số người cho rằng các câu chuyện không hòa hợp với nhau. Thay vào đó, cẩn thận nghiên cứu thường thường giải quyết được điều này. Nó bày tỏ rằng chi tiết có thể khác nhau, nhưng câu chuyện giống nhau trong những điểm quan trọng.

Có những thí dụ nào trong Lu-ca 5:1-11 cho biết Phi-e-rơ đã tin nơi Đức Chúa Giê-su?

Hãy suy nghĩ về điều đó. Phi-e-rơ và em mình là Anh-rê đã đánh lưới cá cả đêm đó là thời gian tốt nhất để đánh cá. Nhưng họ không bắt được gì cả. Rồi Đức Chúa Giê-su đến và truyền họ thả lưới xuống nước. *Ngài có đùa giỡn chăng? Nếu cả đêm chúng tôi không bắt được con nào, làm sao chúng tôi bắt được cá ban ngày?* Nhưng vì lý do nào đó, Phi-e-rơ vâng lời. Phi-e-rơ đã có lý do nào để tin nơi Đức Chúa Giê-su?

Câu trả lời của Phi-e-rơ là gì? Câu trả lời đó bày tỏ thế nào phần quan trọng của sự làm môn đồ và phúc âm đời đời? Ê-sai 53:6; Rô-ma 5:16-21; I Giăng 1:7-9.

Chúng ta có bản tính tội lỗi. Chúng ta có những khuyết điểm và lỗi lầm. Giống như Phi-e-rơ, chúng ta đều có tội. Nhưng Đức Chúa Trời không lìa bỏ chúng ta. Theo lẽ tự nhiên, chúng ta có thể nói, "Xin Chúa hãy lánh xa chúng con vì chúng con là những con người có tội." Nhưng vì huyết đã đổ ra tại Thập tự giá, chúng ta có thể đứng trước mặt Đức Chúa Trời. Vì huyết tại thập tự giá, chúng ta có thể làm môn đồ của Ngài.

Hãy suy nghĩ kỹ về những điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta tại Thập tự giá. Hãy nghĩ đến những lời hứa của sự chấp nhận, tha thứ, và sự hòa thuận với Đức Chúa Trời vì Thập tự giá. Chúng ta không đòi hỏi những lời hứa vì mình xứng đáng. Phi-e-rơ có không? Chúng ta chấp nhận những lời hứa vì Đức Chúa Trời đã hứa. chúng ta cũng chấp nhận những lời hứa vì chúng ta muốn tin nơi lời Ngài.

IV. LỜI KÊU GỌI LÊ-VI MA-THI-Ơ (Ma-thi-ơ 9:9)

So sánh lời kêu gọi Lê-vi Ma-thi-ơ trong Ma-thi-ơ 9:9, Mác 2:14, và Lu-ca 5:27, 28 với lời kêu gọi các môn đồ trước đó. Lời kêu gọi này giống lời kêu gọi các môn đồ khác thế nào? Khác thế nào?

Tới lúc này, những người Đức Chúa Giê-su kêu gọi làm môn đồ là những người Do thái trung thành, như trong Giăng 1:44, 45. Nhưng sự kêu gọi Ma-thi-ơ thì khác. Ma-thi-ơ là một người thu thuế (một người thu thuế bị ghét) và được coi như là loại người xấu xa nhất trong xã hội.

Ma-thi-ơ 5:46; 9:10, 11; Mác 2:16; và Lu-ca 18:10, 11 nói gì với chúng ta về những người như Ma-thi-ơ được coi như là những công dân hạ cấp?

Có lẽ Ma-thi-ơ là người cuối cùng mà mọi người nghĩ là sẽ được kêu gọi làm môn đồ. Thứ nhất, Ma-thi-ơ được gọi khi ông đang ngồi ở bàn thu thuế. Các văn sĩ La mã đặt những người này vào cùng một hạng với tú bà. Các thầy thông giáo nghĩ những người thu thuế là phường trộm cướp. Các người thu thuế được coi như những người lừa gạt (Lu-ca 3:12, 13), giả dối. Họ bị mọi người ghét vì họ là người Do thái nhưng thường lừa gạt người đồng hương cho kẻ thù và cũng lừa gạt chính phủ nữa.

Làm thế nào một người thu thuế với bản tính như vậy có thể được Đức Chúa Giê-su kêu gọi làm môn đồ! Nhưng đó đúng là việc xảy ra. Lời kêu gọi của Đấng Christ bày tỏ rằng mỗi người đều có cơ hội để được cứu.

Ai là những người bị ruồng bỏ không được hội thánh chấp nhận? Bạn có thái độ nào đối với những người này? Chúng ta học được bài học gì từ sự kêu gọi Lê-vi Ma-thi-ơ về việc không xét đoán người khác quá vội vàng?

V. SỰ KÊU GỌI (Hê-bơ-rơ 11)

Tuần trước và tuần này chúng ta đã học về sự kêu gọi làm môn đồ. Từ những sự kêu gọi này, có sứ điệp đặc biệt nào chúng ta thấy cho mình trong Hê-bơ-rơ 11:1?

Thật các môn đồ biết rất ít về việc sắp đến và về việc họ sắp dần thân vào khi từ bỏ mọi sự để đi theo Đức Chúa Giê-su!

Như chúng ta thấy trong tuần này, các môn đồ đã có những bằng chứng trong Kinh Thánh vào lúc đó để tin rằng Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (Giăng 1:45). Nhưng sự nghiên cứu Phúc âm cho thấy họ không hiểu công việc của Đức Chúa Giê-su. Họ không biết phần quan trọng nhất của công việc Ngài. Đó là sự chết của Ngài trên thập tự giá. Như chúng ta đã biết, họ đã hiểu lầm rất nhiều về việc sắp đến.

Mác 10:35-40, Giăng 18:10, và Công vụ 1:6 giúp chúng ta hiểu họ hiểu rất ít thế nào?

Hãy nghĩ về những lợi điểm mà chúng ta, những môn đồ ngày nay, có hơn các môn đồ ngày xưa. Phải, họ đã chứng kiến nhiều phép lạ tuyệt vời. Nhưng, cùng lúc đó, họ không biết những điều chúng ta biết về công việc, chúc vụ, và sự chiến thắng cuối cùng của Đấng Christ trên sự chết. Dù vậy, các môn đồ ngày xưa vẫn tiến tới trong đức tin, thứ đức tin bày tỏ trong Hê-bơ-rơ 11:1.

Đức tin của bạn có yếu không? Nếu có, tại sao? Có thể là những gì bạn coi trên TV? Có thể là những điều bạn nghĩ? Có những bước tích cực nào bạn có thể dùng để giúp đức tin của bạn lớn lên?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Lu-ca 5:1-11; Ellen G. White, “We Have Found the Messiah,” tr. 132-143; “The Call by the Sea,” tr. 244-252 trong *The Desire of Ages*; (xin cũng đọc Ma-thi-ơ 9:9; Lu-ca 5:27, 28; Giăng 21:1-11; *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 352, 739; 909-911.

“Đây là bốn người bạn [Phi-e-rơ, Anh-rê, Gia-cơ và Giăng] với mẻ cá lớn nhất họ đánh được. Nhưng, vào lúc họ thành công nhất thì họ đã bỏ nghề nghiệp mình. . . . Họ đã thấy phép lạ lớn. Nhưng, thật phải có đức tin rất lớn khiến những người đánh cá bỏ công việc mình lựa chọn cho một tương lai vô định để làm môn đồ một thầy giảng lưu động (Đức Chúa Giê-su). Vào lúc đó, Đức Chúa Giê-su có những thành công nhỏ trong công việc Ngài. . . . Nhưng các môn đồ đã quyết định mau chóng. Họ quyết định mau chóng để bỏ công việc đánh cá thành công cho một sự cộng tác cao hơn với Đức Chúa Giê-su để làm kẻ đánh lưới người. Họ quyết định một cách mau chóng và khôn ngoan. Họ không cần thì giờ để suy nghĩ, không cần thì giờ để dàn xếp với gia đình. . . . Họ đã chèo ra tới biển “sâu” như những người đánh cá thường. Nhưng khi họ trở lại bờ, họ đã bước đi bằng đức tin tới vực “sâu” là nơi Đấng Christ kêu gọi họ, để đánh lưới người.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 739.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bằng những cách nào bạn cần đặt Chúa trước hết để bạn có thể phụng sự Ngài trong sự làm môn đồ của mình?
2. Trong bài học hôm thứ Năm, những điểm thuận lợi nào chúng ta có mà các môn đồ ngày xưa không có? Chúng ta biết điều gì mà họ không biết? Hãy làm một danh sách những điều này và thảo luận trong lớp. Rồi hãy tự hỏi: chúng ta làm gì với những điều lợi này để giúp chúng ta lớn lên trong ân điển? Những điểm thuận lợi này sẽ giúp chúng ta thế nào để đi ra và huấn luyện những môn đồ mới?
3. Hãy nghiên cứu câu hỏi về sự kêu gọi Lê-vi Ma-thi-ơ. Trong lớp, hãy thảo luận câu hỏi về thành kiến chống lại những nhóm nào đó. Những nhóm người nào bị coi là bị ruồng bỏ trong xã hội của bạn? Bạn có thể giúp họ thế nào? Thường thường hội thánh không khác gì văn hóa chung quanh họ. Bạn cởi mở thế nào đối với những Ma-thi-ơ trong xã hội mình? Bạn có thể làm gì để giúp hội thánh bạn vượt qua được thành kiến kinh khủng này?

Bài Học 4

BÀI HỌC TỪ NHỮNG NGƯỜI CÓ THỂ LÀ MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Có người khác nữa thưa rằng: Lạy Chúa, tôi sẽ theo Chúa, song xin cho phép tôi trước về từ gia người trong nhà tôi. Đức Chúa Giê-su phán rằng: Ai đã tra tay cầm cày, còn ngó lại đằng sau, thì không xứng đáng với nước Đức Chúa Trời” (Lu-ca 9:61, 62).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 8:19-22; 19:16-26; Mác 10:17-23; Lu-ca 4:16-30; 18:18-30; Giăng 3:1-21.

CUỘC ĐỜI ĐẦY NHỮNG SỰ BÍ ẨN TRONG MỌI TRÌNH ĐỘ. Từ những hạt nhân nguyên tử tới không gian và thời gian, có rất nhiều điều chúng ta không thể hiểu được.

Trong tất cả những sự bí ẩn khó hiểu, không chi sánh được với sự bí ẩn của lòng người. Thí dụ, vì những lý do nào đó, người ta quyết định một cách mau chóng, dù tốt hay xấu, và những quyết định đó có thể ảnh hưởng cả cuộc đời họ cho tới đời đời. Thật không lạ gì khi Kinh Thánh nói, “Ai biết được [lòng người]?” (Giê-rê-mi 17:9).

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu những người sắp làm môn đồ, và quyết định của họ.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Các sách Phúc âm nói gì về những môn đồ hệt? Những bài học gì chúng ta có thể học được từ những kinh nghiệm có thể cải tiến sự làm môn đồ và làm đức tin chúng ta mạnh hơn?

I. CÁC THẦY THÔNG GIÁO (Ma-thi-ơ 8:19, 20)

Có bài học nào của câu chuyện trong Ma-thi-ơ 8:19, 20? (Xin cũng đọc Lu-ca 9:57, 58). Ở đây có sứ điệp gì cho chúng ta? Chúng ta học được những nguyên tắc nào?

Đây là trường hợp của một người tình nguyện, thay vì được Đức Chúa Giê-su kêu gọi. Xin để ý, lời nói mạnh mẽ của người đó. Anh ta sẽ theo Đức Chúa Giê-su bất cứ nơi nào. Thật dễ dàng để tuyên bố là trung thành (Lu-ca 22:33). Nhưng không dễ dàng để giữ những lời đó (câu 55-61).

Lấn chót là khi nào bạn hứa mạnh dạn là trung tín với Đức Chúa Trời, sau đó bạn thất hứa? Bạn học được bài học nào từ kinh nghiệm đó?

Điều thú vị là người đến với Đức Chúa Giê-su là thầy thông giáo. Điều này nghĩa là ông ta là một người có học thức trong dân Y-sơ-ra-ên. Các thầy thông giáo là những người có “văn hóa, giáo dục, và địa vị trong xã hội.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 365. Một số thầy thông giáo muốn thuộc về Đức Chúa Giê-su. Họ cảm thấy quá “học thức” để ở với Đức Chúa Giê-su. Họ đi theo Ngài, cố gắng gài bẫy Ngài nhưng không ảnh hưởng bởi sự dạy dỗ của Ngài. Nhưng đây là một thầy thông giáo cảm động về sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su nên ông ta tình nguyện trở nên môn đồ.

Nhưng Đức Chúa Giê-su biết lòng người. Và câu trả lời của Ngài bày tỏ những lý do của ông ta không trong sạch. Có lẽ ông ta muốn liên kết với Đức Chúa Giê-su, hy vọng sẽ được Ngài ban cho sự giàu có. Nhưng nếu điều này có thật, câu trả lời mau lẹ của Đức Chúa Giê-su đã làm thối chí tham vọng của ông ta. cuối cùng, câu này không nói về quyết định của ông ta. Từ câu Đức Chúa Giê-su phán, không khó để nghĩ rằng thầy thông giáo đã bỏ đi.

chúng ta hiểu thế nào điều gì đã xảy ra với thầy thông giáo và với lời của Đấng Christ trong Mác 10:30? Bây giờ chúng ta có được hứa những lợi lộc mau chóng để đi theo Đức Chúa Giê-su? Nếu có, tại sao muốn những lợi lộc đó không phải là điều sai? Hay có sai không?

II. MỘT MÔN ĐỒ VÔ DANH (Ma-thi-ơ 8:21, 22)

Bạn hiểu thế nào điều gì xảy ra trong Ma-thi-ơ 8:21, 22? Tại sao Đức Chúa Giê-su phán như vậy đối với một người trước hết muốn chôn cha mình?

Hôm qua chúng ta nghiên cứu về một thầy thông giáo muốn làm môn đồ. Hôm nay chúng ta gặp một người tình nguyện khác. Nhưng ông ta không được nêu tên.

Khi nghiên cứu câu chuyện này, chúng ta tự hỏi, Đức Chúa Giê-su có hơi vô lý không? Ông ta xin về chôn cha mình. Theo đức tin Do thái, chôn cất cha là một vinh dự. Chuyện gì xảy ra ở đây?

Thật ra, cha của ông ta có thể không chết hay gần chết. Có thể người cha “vẫn mạnh khỏe. Và ngày giờ chết của cha ông có thể trong tương lai.” – Phỏng trích The SDA Bible Commentary, quyển 5, tr. 366. Nếu có thật, tại sao ông ta trả lời như vậy? Có phải đây là một “lý luận” mà Đức Chúa Giê-su đã nhìn rõ? Tại sao? Đó là vì trong thời Đức Chúa Giê-su, người chết thường được chôn trong cùng một ngày. Nếu cha của ông ta đã chết, sẽ không có vấn đề gì, vì ông ta có thể đã chôn cha mình và trở lại làm môn đồ trong cùng một ngày.

Câu trả lời của ông ta bày tỏ bản tính của ông. Thầy thông giáo thì quá vội vàng. Nhưng ông này thì chậm chạp và lười biếng. Ông ta hoãn việc làm môn đồ cho tương lai. Đó là vì ông ta không muốn hứa hẹn. Nếu ông ta không hứa hẹn ngay, thì có lẽ ông ta không bao giờ hứa hẹn. Ông ta chỉ nói rằng ông sẽ bắt đầu làm môn đồ khi ông có thì giờ. Nhưng Đức Chúa Giê-su muốn ông ta biết rằng thì giờ của Ngài cũng giới hạn để làm việc và huấn luyện môn đồ. Vì lý do này, sự làm môn đồ đòi hỏi sự chú ý và tận tâm hoàn toàn ngay bây giờ.

Có phải Chúa đòi hỏi bạn phải làm một điều gì (chấm dứt một mối tương giao? bỏ một thói quen? trung tín hoàn trả phần mười? làm chứng cho một người nào?) mà bạn không muốn làm? Có những nguy hiểm nào khi không làm?

III. NGƯỜI TRAI TRẺ GIÀU CÓ (Mác 10:17-23)

Có những bài học nào chúng ta có thể học được từ câu chuyện môn đồ hệt này trong Mác 10:17-23? Xin cũng đọc Ma-thi-ơ 19:26; Lu-ca 18:18-30.

Bài học hôm nay nói về một người nổi tiếng. Anh ta không đến cách yên lặng. Thay vào đó, anh ta muốn mọi người thấy mình. Mác nói rằng anh ta chạy đến cùng Đức Chúa Giê-su và quỳ xuống trước mặt Ngài. Trong khi Mác và Ma-thi-ơ không nêu tên người đó, Lu-ca nói anh ta là một người lãnh đạo. Có thể điều này nghĩa là anh ta là thuộc viên của hội đồng cao trọng của người Do thái. Ma-thi-ơ nói rằng anh ta còn trẻ. Tên “người trai trẻ giàu có” là tóm tắt sự miêu tả của cả ba sách Phúc âm.

Trước mặt Đức Chúa Giê-su, người trai trẻ này bắt đầu một cuộc nói chuyện. Có lẽ anh ta cố để tăng bốc Đức Chúa Giê-su. Nhưng Ngài không quan tâm đến sự tăng bốc. Thay vào đó, Ngài đi thẳng đến trọng tâm của câu hỏi. Ngài chỉ cho anh ta thấy luật pháp của Đức Chúa Trời.

Đức Chúa Giê-su biết rằng một người không thể được cứu vì việc làm của luật pháp (Rô-ma 3:28; Ga-la-ti 2:16). Nhưng tại sao Ngài chỉ cho người trai trẻ này luật pháp của Đức Chúa Trời?

Câu trả lời cho câu hỏi được thấy trong câu hỏi của người đó. Người trai trẻ này giữ luật pháp. Nhưng chàng cảm thấy làm vậy chưa đủ. Chàng vẫn thấy thiếu một cái gì. Vì thế chàng hỏi, “Tôi còn cần phải làm gì nữa?” (Ma-thi-ơ 19:20). Nói cách khác, bởi hành động, chàng có vẻ như một người trung thành theo Chúa. Nhưng còn cần hơn nữa. Lời của Đức Chúa Giê-su, và câu trả lời của chàng, bày tỏ rằng lòng chàng vẫn chưa thật sự trở lại (tái sanh). Chỉ cho chàng thấy những điều răn, Đức Chúa Giê-su cho người trai trẻ thấy điều chàng cần để được cứu. Chàng cần vâng theo luật pháp bằng sự chết cho cái tôi trước hết. Sự giàu có của chàng trở nên hình tượng cho chàng. Đức Chúa Giê-su cho chàng thấy của cải của chàng thật sự chỉ ở trên đất, chứ không ở trên trời. Điều người trai trẻ cần là sự thay đổi lòng.

Bạn có thể giữ các điều răn. Nhưng, của cải bạn thật sự ở đâu? Có những lý do nào cho câu trả lời của bạn?

IV. NI-CÔ-ĐEM (Giăng 3:1-21)

Một trong những chuyện danh tiếng trong Tân Ước là câu chuyện của Ni-cô-đem. Ông đến với Đức Chúa Giê-su ban đêm và hỏi, “Điều đó làm thế nào được?” (Giăng 3:9).

“Điều” gì Ni-cô-đem hỏi trong Giăng 3:1-21?

Đức Chúa Giê-su nói với Ni-cô-đem về việc làm của Đức Thánh Linh. Nhưng từ lời nói và hành động của Ni-cô-đem, thật rõ ràng là ông đang được Đức Thánh Linh hướng dẫn. Ni-cô-đem đến với Đức Chúa Giê-su nhưng không gài bẫy Ngài. Điều này khiến Ni-cô-đem khác với những nhà lãnh đạo Do thái khác. Ni-cô-đem đến để học, và điều này bày tỏ lòng ông nghiêm trọng và thành thật.

Chúng ta học được gì từ những điều Đức Chúa Giê-su phán cùng Ni-cô-đem về sự làm môn đồ?

Câu Đức Chúa Giê-su trả lời cho Ni-cô-đem hợp với nhu cầu của ông. Nhưng, trong sách Phúc âm Giăng, câu trả lời của Đức Chúa Giê-su liệt kê điều cần thiết và không cần thiết cho sự làm môn đồ. Điều này nói rằng sự sinh ra thân thể và có gia phả trong nước Do thái không cần thiết cho sự làm môn đồ. Làm môn đồ nghĩa là sự tái sinh kết hiệp một người với thiên đàng và mở lòng người đó cho sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh. Sự hiểu lầm của Ni-cô-đem bày tỏ rằng được sinh ra là người Do thái hay được sinh ra vào đúng gia đình thì chưa đủ. Nhưng điều này cho Đức Chúa Giê-su cơ hội tốt để giải nghĩa cho Ni-cô-đem sự làm môn đồ thật là gì. Lúc đầu, Ni-cô-đem không chấp nhận lời kêu gọi của Đức Chúa Giê-su để làm môn đồ. Nhưng, về sau, Ni-cô-đem làm một môn đồ kín dấu. Điều này có nghĩa là, lúc đầu, ông muốn làm môn đồ, vì ông không hoàn toàn chấp nhận sự kêu gọi. Nhưng chúng ta biết rằng sau này ông đã thay đổi (Giăng 19:39).

Bạn có thể ở trong một hội thánh đúng, với những giáo lý và sự dạy dỗ đúng. Nhưng, tại sao những điều đó chưa đủ? Làm thế nào chúng ta tránh được sự nguy hiểm khi nghĩ rằng làm thuộc viên một hội thánh đúng, hay biết những giáo lý đúng, là tất cả những điều chúng ta cần?

V. SỰ SUY NGHĨ CỦA MỘT NHÓM (Lu-ca 4:16-30)

Chúng ta biết sự cứu rỗi là vấn đề cá nhân. Chúng ta không được cứu trong những đoàn thể. Chúng ta không được đem đi từng nhóm vào trong nước trời. (xin đọc Ê-xê-chi-ên 14:20). Vào lúc cuối, mỗi người chúng ta phải trả lời cho hành động riêng của mình. Chúng ta không chịu trách nhiệm về hành động của những người khác (Rô-ma 14:12).

Dù vậy, hầu hết chúng ta không sống một mình. Chúng ta sống lẫn lộn với những người khác. Chúng ta ảnh hưởng họ, và họ cũng ảnh hưởng chúng ta nữa. Đó là vì chúng ta được tạo nên như vậy, và chúng ta ảnh hưởng lẫn nhau, dù tốt hay xấu. Thật là buồn khi có những ảnh hưởng tiêu cực. Vì lý do này, chúng ta cần phải thận trọng.

Điều gì xảy ra ở đây trong Lu-ca 4:16:30? Tại sao người ta, là một đoàn thể, hành động như vậy? Việc gì đã dẫn đến sự xuống dốc của những người muốn trở thành môn đồ này?

Lúc đầu, những người này có cảm tưởng tốt về những lời của Đức Chúa Giê-su. Nhưng khi những lời nói này trở nên quá thành thật, người ta như một đoàn thể, nổi giận với Đức Chúa Giê-su. Giả thử, một vài người muốn trở thành môn đồ ở đó đã chấp nhận sự quở trách một cách khiêm tốn thay vì giận dữ? Ai biết được ảnh hưởng của người đó thế nào trên những người khác? Thay vào đó, mỗi người trong nhà hội trở nên tức giận, quá giận đến nỗi họ cố giết Ngài. Chắc chắn sự tức giận của một người ảnh hưởng tới người khác, và người khác nữa, cho tới khi cả hội chúng trở nên giận dữ và muốn giết Ngài. Nếu một trong số những người này chấp nhận sự quở trách của Đức Chúa Giê-su, nhóm này vẫn có thể nổi giận. Nhưng họ có thể bỏ đi. Bây giờ, họ trở thành một người huyền não. Rồi họ đã hành động một cách kinh khủng.

Bạn dễ bị ảnh hưởng thế nào trong đám đông, bởi những thành kiến và sự dạy dỗ của xã hội bạn? Bạn có thể dùng những bước hữu ích nào để giúp bảo vệ khỏi sự nguy hiểm của đám đông?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 365, 366; 456-460; 602-605, 926-934; Ellen G. White, “Nicodemus,” tr. 167-177; “Peace Be Still,” tr. 333-341, “One Thing Thou Lackest,” tr. 518-523, trong *The Desire of Ages*.

“Có một lịch sử dài về tôn giáo giả trong dân Do thái. Nhưng những người hoán cải [tái sanh] trong đời sống và thực hành sẽ bày tỏ một đời sống đạo đức và lành mạnh có thể gây nhiều ảnh hưởng. Những người có kiến thức về lẽ thật như được bày tỏ trong Lời Chúa bây giờ phải tiến tới. Hỡi anh chị em, Đức Chúa Trời đòi hỏi điều này nơi các bạn. Mỗi một chút ảnh hưởng của bạn bây giờ cần được dùng đúng. Nếu lẽ thật đáng được chấp nhận, thì tất cả mọi người hãy học để biết bệnh vực cho lẽ thật này.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Medical Ministry*, tr. 22.

“Ni-cô-đem đã không công khai chấp nhận Đấng Christ. Nhưng, trong tòa công luận, ông thường ngăn chặn chương trình gian ác của các thầy tế lễ muốn hủy diệt Đức Chúa Giê-su. Khi Đấng Christ bị đóng đinh trên thập tự giá, Ni-cô-đem nhớ lại những lời Ngài đã phán với ông trong đêm đó tại núi Ô-li-ve [xin đọc Giăng 3]. Ni-cô-đem nhớ lời Ngài, ‘Xưa Môi-se treo con rắn lên nơi đồng vắng thế nào, thì Con người cũng phải bị treo lên đường ấy’ (Giăng 3:14). Ni-cô-đem liền thấy Đức Chúa Giê-su là Đấng Cứu thế.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Acts of the Apostles*, tr. 104.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Có khi nào bạn bị lôi cuốn suy nghĩ như đám đông? Có bao giờ bạn đi theo đám đông và làm một điều mà về sau bạn thấy ân hận? Nếu có, bạn học được gì về kinh nghiệm đó có thể giúp bảo vệ bạn để không làm điều đó nữa?
2. Hãy nghĩ về tư tưởng của bài học tuần này: là thành phần của hội thánh thật chưa đủ. Ở đây có sứ điệp nào cho chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục lâm? Chúng ta bị nguy hiểm thế nào để mắc vào cùng một cạm bẫy? Trong lớp, hãy nói về làm cách nào chúng ta có thể bảo vệ mình khỏi cạm bẫy đó?
3. Hãy ôn lại các lý do những người muốn trở thành môn đồ dùng để không hoàn toàn chấp nhận Đức Chúa Giê-su. (Ni-cô-đem là người muốn trở thành môn đồ duy nhất mà chúng ta biết sau này đã trở nên môn đồ thật.) Người ta dùng những biện luận nào khác chẳng? Là hội thánh, làm thế nào chúng ta giúp những người đang phải tranh đấu với quyết định quan trọng này?
4. Có sự khác biệt nào giữa một “tín đồ” và một môn đồ.

Bài Học 5

CÁC BÀ VÀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Ma-ri thưa rằng: Tôi đây là tôi tớ Chúa; xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền!” (Lu-ca 1:38).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Mác 5:25-34; Lu-ca 1:26-38; 8:1-3; 10:38-42; Giăng 4:4-30.

CÁC BÀ THAM GIA RẤT NHIỀU TRONG CHỨC VỤ CỦA Đấng CHRIST NGAY TỪ LÚC BAN ĐẦU. Ma-ri, người mẹ dưới đất của Ngài, đã sinh ra hài nhi Giê-su. Lẽ dĩ nhiên, chỉ có một người nữ làm được việc này. Nhưng gương về đức tin của bà Ma-ri là một lời chứng hùng hồn cho tất cả những ai muốn làm môn đồ Đức Chúa Giê-su. Và, qua các sách Phúc âm, chúng ta thấy công việc quan trọng của các bà. Chúng ta sẽ nghiên cứu về Ma-ri, mẹ của Đức Chúa Giê-su, người đàn bà rờ áo Chúa và được chữa lành, người đàn bà bên bờ giếng, và những người khác. Từ những bà này, thật rõ ràng một người đàn bà chấp nhận sự hướng dẫn của ân điển Chúa có thể là một người đi theo và một môn đồ của Đấng Christ.

Chúng ta sẽ cố gắng để hiểu rõ hơn làm môn đồ nghĩa là gì. Vì thế, tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu Đức Chúa Giê-su làm việc với các bà thế nào.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Điều tuyệt vời nào mà Ma-ri, mẹ của Đức Chúa Giê-su, được truyền chấp nhận bằng đức tin? Kinh Thánh nói gì về phần các bà trong chức vụ của Đức Chúa Giê-su? Chúng ta học được điều gì về sự làm môn đồ từ câu chuyện của người đàn bà bên giếng nước?

I. “XIN SỰ ẤY XẢY RA CHO TÔI” (Lu-ca 1:26-38)

Hãy tự đặt mình vào địa vị của Ma-ri trong Lu-ca 1:26-38. Chúng ta học được gì về bản tính của bà từ các câu này? Bà được truyền phải tin những sự rất khó khăn nào?

Trong xã hội của Đức Chúa Giê-su, người ta chấp nhận những điều thiêng liêng và thuộc về thiên đàng mau chóng hơn chúng ta trong xã hội tân tiến ngày nay. Nhưng những lời của thiên sứ nói cùng Ma-ri đã thử nghiệm đức tin của nàng tới cực độ. *Thứ nhất, nàng sẽ chịu thai mặc dù còn là một trinh nữ.* Điều này có bao giờ xảy ra trong lịch sử thế gian chẳng? Nếu điều này chưa khó đủ, con nàng sẽ là Con của Đức Chúa Trời. Câu hỏi của Ma-ri, “Làm sao có được sự đó?” là một câu tự nhiên và thông thường. Nhưng thiên sứ cho biết thêm về phép lạ mà bà con của nàng là Ê-li-sa-bét, đã chịu thai trong lúc già nua (Lu-ca 1:5-25). Sau đó thiên sứ cho nàng một lời hứa quyền phép, “Bởi vì không việc chi Đức Chúa Trời chẳng làm được” (câu 37). Ma-ri trả lời chấp nhận với một đức tin mạnh mẽ.

Xin hãy đọc cẩn thận với tinh thần cầu nguyện câu Ma-ri trả lời cho thiên sứ, “Xin sự ấy xảy ra cho tôi như lời người truyền” (câu 38). Điều này bày tỏ một thái độ thế nào? Gương của Ma-ri đã cho chúng ta một đức tin kiểu mẫu nào?

Nhiều trăm năm qua, đã có những cuộc thảo luận về đề tài Nhập thể (sự Đức Chúa Giê-su xuống thế làm người). Nhưng chúng ta vẫn không hoàn toàn hiểu về đề tài này. Hãy tưởng tượng người thiếu nữ này *không* hiểu điều gì sẽ xảy ra cho nàng. Và Ma-ri không hiểu nhiều về điều gì đã xảy ra. Nhưng nàng đã vâng phục Chúa trong đức tin và muốn ý của Ngài được hoàn thành.

Cũng như Ma-ri, chúng ta được truyền tin những điều mình không hiểu hoàn toàn. So sánh tâm thần của bạn với tâm thần của đức tin mà Ma-ri bày tỏ ở đây. Bạn tin cậy Đức Chúa Trời thế nào về những điều bạn không hiểu?

II. CÁC NỮ MÔN ĐỒ CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU (Lu-ca 8:1-3)

Lu-ca 8:1-3 miêu tả chuyến đi thứ hai về Ga-li-lê của Đức Chúa Giê-su. Cùng với mười hai môn đồ đầu tiên, có ai nữa đi với Đức Chúa Giê-su trong chuyến đi này?

Lu-ca nói rất rõ ràng các bà đi với Đức Chúa Giê-su trong những chuyến đi truyền giáo. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên, vì sách Phúc âm Lu-ca tập trung vào sự Đức Chúa Giê-su giúp đỡ những người bị xã hội coi thường, đó là giới phụ nữ.

“Lu-ca là nhà viết phúc âm duy nhất ghi lại nhiều về cuộc đời thơ ấu của Đức Chúa Giê-su. Lu-ca thường làm như vậy từ quan điểm của các bà như Ma-ri, Ê-li-sa-bét, và An-nà. . . . Lu-ca viết như vậy vì ông nói rằng phúc âm của nước trời là cho đồng đều cả người nam và người nữ. Đó cũng là cách Lu-ca nói vai trò của các bà trong Phúc âm cũng quan trọng không kém.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 769, 770.

Hành động của Đức Chúa Giê-su trong việc khuyến khích các nữ môn đồ đã khiến Ngài khác hơn các ông thầy khác. Vào thời đó, có những tôn giáo không kể đến các phụ nữ. Một số thầy nói rằng các bà có đầu óc trống rỗng và không nên dạy họ gì cả. Đàn bà không nên được ở nơi công cộng với đàn ông. Họ phải ở nhà để nấu ăn và săn sóc con cái. Nhưng, từ những trang đầu của Phúc âm cho tới trang cuối, các bà đã tham gia vào đời sống và chức vụ của Đức Chúa Giê-su.

Trong Ma-thi-ơ 27:55, 56 và Mác 15:40, 41 nói gì thêm về vai trò của các bà trong chức vụ của Đức Chúa Giê-su?

Một vài người trong số các bà này đã được chữa lành khỏi bệnh. Họ bày tỏ tình yêu của mình bằng cách giúp đỡ chức vụ Đức Chúa Giê-su và chăm sóc Ngài. Một số các bà có thể là góa phụ vì họ tham gia vào chuyến đi truyền giáo và giúp tiền để hỗ trợ các nhu cầu của Đức Chúa Giê-su và các môn đồ Ngài. Kinh Thánh bày tỏ rằng các bà có một vai trò quan trọng trong những ngày đầu tiên của hội thánh.

Ga-la-ti 3:28 nói gì về thành kiến chống lại những nguyên tắc của Đấng Christ? Bạn hãy tự xét lòng mình? Bạn có những thái độ và thành kiến nào chống lại lời Đức Chúa Trời?

III. “NẾU TA CHỈ RỜ ĐẾN ÁO NGÀI . . .” (Mác 5:25-34)

Hãy đọc câu chuyện nổi tiếng trong Mác 5:25-34 về người đàn bà bị bệnh mất huyết. Câu chuyện này không nói bà là một môn đồ. Nhưng bà đã bày tỏ một đức tin rất quan trọng cho sự làm môn đồ.

Xin để ý sự khác biệt thú vị thế nào giữa người đàn bà cố gắng để rời Đức Chúa Giê-su và Giai-ru, người cai nhà hội (Mác 5:22, 23).

Bằng những cách khác nhau nào họ đến với Đức Chúa Giê-su? Cùng lúc đó, họ giống nhau ở điểm nào?

Người đàn bà này trước đây chưa thấy Đức Chúa Giê-su. Theo câu này, lần đầu tiên khi nghe về Đức Chúa Giê-su, bà đến với Ngài. Có ai đã làm chứng cho bà, nói với bà về Ngài. Và bà đã tiến tới với đức tin, ngay cả khi chính bà chưa thấy gì. Đây là hành động đầu tiên của đức tin (xin cũng đọc Giăng 20:29; Hê-bơ-rơ 11:1).

Không cần hỏi! Người đàn bà cảm thấy một nhu cầu lớn. Luật tôn giáo Do thái cho bà là người không sạch. Nếu bà đã kết hôn, bà sẽ không được giao cấu với chồng mình. Và bà cũng không được rời các con mình. Tất cả những điều này trong mười hai năm!

Hành động lớn bằng đức tin kể đó của bà là gì?

Bà này cố gắng để rời áo Đức Chúa Giê-su cách kín đáo. Nhưng Ngài đã công khai dùng hành động đó để làm gương. Bà nói với Ngài (trong khi mọi người lắng nghe) việc đã xảy ra. Bằng sự làm chứng của mình, bà đã làm công việc đầu tiên của một môn đồ. Bây giờ cả dân chúng biết biến cố này. Như vậy, bà thấy dễ dàng hơn để nói với những người khác về điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho bà. Bà đã đến với Đức Chúa Giê-su vì bà nghe nói về Ngài. Bây giờ, bà cũng có thể nói với họ về Ngài nữa.

Tại sao chúng ta phải tiếp tục tin cậy nơi Chúa ngay cả khi không được chữa lành? Nếu chúng ta không tin, thì chúng ta còn có gì nữa?

IV. LO LẮNG VỀ NHIỀU VIỆC (Lu-ca 10:38-42)

Để làm một môn đồ, chúng ta cần biết Đức Chúa Giê-su rất rõ ràng. Chúng ta phải có một mối tương giao mật thiết với Ngài. Điều này chỉ có thể đạt được khi chúng ta dành thì giờ cho Ngài. Trong cuộc sống bận rộn hiện nay, nhiều điều quan trọng đòi hỏi thì giờ và sự chú ý của chúng ta. Vì thế, thật rất dễ tham gia vào nhiều việc và bỏ quên Đức Chúa Trời.

Từ kinh nghiệm của Ma-thê, Lu-ca 10:38-42 cho biết ngay cả những việc tốt cũng có thể thu hút sự chú ý của chúng ta khiến chúng ta quên cả điều quan trọng nhất thế nào? Có sử điệp nào cho bạn trong câu chuyện của hai nữ “môn đồ” này?

Ma-ri nghe lời Đức Chúa Giê-su. Không ai có thể làm môn đồ thật mà không nghe lời Chúa. Câu này cũng nói Ma-ri ngồi ở dưới chân Chúa. Vào thế kỷ thứ nhất, các thầy ngồi ở trên ghế cao trong khi các đệ tử ngồi dưới chân họ trên ghế thấp hơn hay trên sàn nhà. Ngồi dưới chân ai nghĩa là làm môn đồ hay học trò. Ma-ri ngồi dưới chân Đức Chúa Giê-su nghĩa là nàng là học trò của Ngài (So sánh Công vụ 22:3).

Nhưng chị của nàng là Ma-thê thì khác. Tiếng Hy Lạp nói bà “máng lo” việc vật. Chúng ta có thể hiểu được sự lo lắng của Ma-thê. Chúa đã đến nhà họ. Vì thế, trách nhiệm của cả hai chị em là lo đãi khách tùy theo nhu cầu. Cùng lúc đó, Ma-thê xin em giúp cũng bày tỏ một phong tục xã hội thông thường. Công việc của Ma-ri là ở trong bếp. Đó là phần việc dành cho đàn bà, chứ không phải ở trong phòng ăn với đàn ông.

Nhưng Đức Chúa Giê-su không trách mắng Ma-ri. Ngài quả trách Ma-thê. Ngài gọi tên bà hai lần, có lẽ để bày tỏ tình thương yêu triu mến. Ma-thê đúng khi bà than phiền. Nhưng lời quả trách của Đức Chúa Giê-su nhắc nhở chúng ta rằng có những vấn đề quan trọng hơn những điều cần thiết khác. Chúng ta cần rất thận trọng vì đôi khi chúng ta để những điều “cần thiết” khiến chúng ta quên Đức Chúa Trời và những điều thiêng liêng. Nhưng Đức Chúa Trời và những điều thiêng liêng quan trọng hơn.

Làm thế nào bạn tìm được sự quân bình đúng trong đời sống giữa những điều phải làm và sự dành thì giờ ngồi dưới chân Đức Chúa Giê-su? Bạn cần làm những sự thay đổi nào? Cùng lúc đó, một người có thể quá giống Ma-ri và không đủ giống Ma-thê? Nếu có, thế nào?

V. NGƯỜI ĐÀN BÀ BÊN GIẾNG NƯỚC (Giăng 4:4-30)

Trong Giăng 4:4-30, Đức Chúa Giê-su đã chiếm được lòng tin của người đàn bà này thế nào và khiến bà trở nên môn đồ?

Phương pháp để thu phục người đàn bà Sa-ma-ri đáng được nghiên cứu cẩn thận để làm sao thu phục những người khác về cho Đấng Christ.

Có bốn phần quan trọng trong phương pháp này: (1) Sự làm tỉnh thức lòng ước muốn một điều gì tốt hơn (câu 7-15). (2) Sự làm sống dậy một sự hiểu biết về nhu cầu cá nhân (câu 16-20). Sự kêu gọi quyết định (lựa chọn) để chấp nhận Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (câu 21-26). (4) Lòng ao ước hành động trên quyết định đó (câu 26-30; 39-42).

Hãy nghĩ đến điều gì đang diễn ra trong trí óc người đàn bà này. Trước hết, người lạ mặt này, một người Do thái (Giê-su), bày tỏ lòng nhân từ đối với bà. Kế đó, Ngài cho bà thấy sự bí mật sâu xa và đen tối nhất mà chỉ có bà biết và không ai biết. Câu trả lời của bà, “Lạy Chúa, tôi nhìn thấy Chúa là một đấng tiên tri (Giăng 4:19)” là một lời xưng tội. Đây vừa là lời xưng tội vừa là lời thú nhận Đức Chúa Giê-su là một Người đặc biệt. Khi người đàn bà cố gắng để đổi đề tài, Đức Chúa Giê-su không đẩy bà đi xa hơn nữa về tội lỗi của bà. Thay vào đó, Ngài tiếp lời bà và dùng đó để nói thêm về lẽ thật. Ngài lần lần dẫn bà đến với Ngài. Lần này, Ngài không tập trung vào Ngài là một tiên tri nhưng là Đấng Mê-si. Bà rất cảm động về sự hiểu biết của Đức Chúa Giê-su về những bí mật của mình nên bà đã tin Ngài.

Hãy coi bà đã làm chứng thế nào với đồng hương của mình (câu 29; 39). Điều gì đã gây cho bà ấn tượng sâu xa về Đức Chúa Giê-su? Có thể có một chút ít thú tội trong sự làm chứng của bà? Sự làm chứng này thành công thế nào?

Chúa đã thay đổi người đàn bà tội lỗi này thành một người làm chứng hùng hồn cho Ngài. Bạn học được bài học nào từ câu chuyện này về (1) không phán đoán lòng người khác và (2) sự tha thứ và ân điển ngay cả cho những người tội lỗi nhất?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 607, 608, 656, 657, 669, 670, 785, 786, 940-942; Ellen G. White, “Lazarus, Come Forth,” tr. 524-536, trong *The Desire of Ages*.

“Điều Ma-thê cần là một tinh thần yên tĩnh và thiêng liêng. Bà cần quan tâm đến sự hiểu biết về tương lai, đời sống vĩnh cửu, và làm thế nào bà có thể cải tiến đời sống thuộc linh của mình. Bà cần bớt lo lắng về những vật không tồn tại lâu dài. Bà cần nghĩ tới những vật sẽ còn mãi mãi. Đức Chúa Giê-su dạy con dân Ngài phải dùng mọi cơ hội để đạt được kiến thức này. Sự hiểu biết này sẽ làm cho họ khôn ngoan về sự cứu rỗi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 525.

“Sách Phúc âm Lu-ca nổi tiếng về sự tập trung vào chức vụ của Đấng Christ làm cho phụ nữ ở Pha-lê-tin và công việc của các bà làm cho Ngài. Đây là một điều mới vì vai trò của người phụ nữ Do thái trong đời sống cộng đồng được coi là không quan trọng, trừ vài thí dụ như là tiên tri Ê-li-sê. Các tiên tri như Ê-li-sê đã giúp đàn bà và, ngược lại, các bà cũng giúp họ.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 769.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy trở lại câu chuyện Ma-ri được báo tin để trở nên mẹ của Đức Chúa Giê-su. Một lần nữa, hãy nghĩ về những điều tuyệt vời bà được truyền để tin. Đây là những điều mà có lẽ bà không hiểu. Hãy nghĩ đến nhiều điều mà chúng ta là Cơ Đốc nhân được truyền phải tin mà có lẽ chúng ta không thể hiểu. Nhưng chúng ta vẫn còn đức tin và lý lẽ để tin. Hãy thảo luận điều này trong lớp học. Hãy thảo luận tại sao chúng ta có thể và nên tin cậy Đức Chúa Trời, mặc dù chúng ta không hiểu. Làm thế nào chúng ta giúp những người khác đang tranh đấu để tin vào những điều mà phải dùng đức tin?

2. Trong nhiều nước, các thuộc viên hội thánh phần lớn là người nữ. Vậy tại sao hội thánh không khuyến khích sự làm nữ môn đồ?

3. Đức Chúa Giê-su có ảnh hưởng tích cực với mọi người. Không ai bị coi thường hay từ bỏ trước mặt Ngài. Các môn đồ ngày nay nên bắt chước Ngài và dùng gương của Ngài cho mọi tầng lớp, văn hóa, giới tính, dân chúng, và quốc gia. Làm thế nào bạn giúp hội thánh trở nên một nơi mà tất cả mọi người đều được chấp nhận và có thể có trách nhiệm để hầu việc Đức Chúa Giê-su?

Bài Học 6

NHỮNG MÔN ĐỒ ĐẾN TỪ CÁC NƯỚC KHÁC

CÂU GỐC: “Tôi ở yếu đuối với những người yếu đuối, hầu được những người yếu đuối” (I Cô-rinh-tô 9:22).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 15:21-28; Lu-ca 7:1-11; Giăng 1:3; Công vụ 10:28, 34, 35; 11:25-30.

JIM NHẬN ĐƯỢC LỜI KÊU GỌI ĐỂ RAO TRUYỀN PHÚC ÂM Ở NƯỚC NGOÀI. Khi tới nơi, chàng khám phá rằng những người bản xứ có một sự thử nghiệm cho những người ngoại quốc trước khi họ được quyền sống ở đây. Người ngoại quốc phải nấu, và không được ói ra, một thức uống có mùi vị kinh khủng. Nếu người này rớt, thì phải rời nơi đó ngay lập tức, nếu không thì có thể bị bộ lạc đó ăn thịt. Jim coi họ sửa soạn thức uống gồm có sữa, nước miếng, máu, vài thứ lá cây được nhai nhuyễn, và nhiều thứ khác trộn với lá cây. Thức uống này coi và có mùi vị ghê tởm. Chỉ một điều chàng có thể làm là cầu nguyện và uống. Trước sự ngạc nhiên của mọi người (đặc biệt là của chính chàng), Jim uống hết và giữ được trong bụng. Chàng có quyền ở lại.

Làm môn đồ có thể đòi hỏi chúng ta làm những điều kỳ lạ. Chúng ta có thể ăn thức ăn kỳ lạ và uống thức uống ghê tởm để chúng ta có thể thu phục được những người khác cho Đức Chúa Giê-su. Đây là sự kêu gọi và thách thức của sự làm môn đồ. Lý do là vì phúc âm được truyền bá cho toàn thế giới và tới những nền văn hóa đôi khi rất khác với văn hóa của chúng ta.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Chúng ta có những thí dụ nào khác về sự Đức Chúa Giê-su làm việc với những người ngoài dân Do thái? Ai là những người kính sợ Đức Chúa Trời? Chúng ta có thể học được gì từ nơi họ về sự làm môn đồ? Hôm nay chúng ta có thể học được gì từ kiểu mẫu An-ti-ốt về sự làm môn đồ?

I. CÁC MÔN ĐỒ TRONG SỐ NGƯỜI SA-MA-RI (Giăng 4:39-42)

Chúng ta học được gì từ nơi họ về thái độ của Đức Chúa Trời đối với tất cả các chủng tộc và dân chúng trong Giăng 1:3; Công vụ 10:28, 34, 35; 17:26-28; Hê-bơ-rơ 2:9?

Kinh Thánh nói rõ ràng: Đấng Christ tạo nên loài người và cũng chết cho họ nữa. Dù người ta thuộc về những chủng tộc, quốc gia, hay địa phương khác nhau trên thế giới. Sự chết của Đức Chúa Giê-su cho mỗi người chúng ta bày tỏ cho thấy Đức Chúa Trời ghét thành kiến thế nào.

Vậy, không lạ gì khi Đức Chúa Giê-su ở thế gian, Ngài phục vụ không những người Do thái mà cả những người không phải Do thái nữa. Dù Phao-lô được coi là *sứ đồ cho dân ngoại*, nhưng Đức Chúa Giê-su đã làm chứng cho họ khi Ngài ở thế gian.

Giăng 4:39-42 và Lu-ca 17:11-16 nói việc gì đang xảy ra? Có sứ điệp nào chúng ta học được từ những câu này?

Bài học tuần trước cho biết người đàn bà bên bờ giếng bỏ thùng nước của mình. Bà trở về làng và mời cả làng đến gặp Đức Chúa Giê-su sau khi Ngài nói với bà về tất cả những gì bà đã làm. Bà đã tuyên bố Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Kinh Thánh nói rằng nhiều người trong làng tin vì lời chứng của bà. Khi dân làng gặp Đức Chúa Giê-su, họ mời Ngài ở lại. Họ hy vọng Ngài sẽ dạy họ.

Câu chuyện về mười người phong (Lu-ca 17:11-16) cũng nói về công việc của Đức Chúa Giê-su cho người Sa-ma-ri. Người phong thứ mười, trở lại để cảm tạ Chúa, là người Sa-ma-ri. Bằng sự lớn tiếng ngợi khen Đức Chúa Trời, người Sa-ma-ri cảm tạ về những điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho ông ta. Ngài phán cùng người Sa-ma-ri này rằng đức tin đã chữa ông lành bệnh. Tiếng Hy lạp dùng cho sự chữa lành này là *được cứu*. Điều này nói lên đức tin của người Sa-ma-ri đã cứu ông ta về phần thuộc thể và thuộc linh. Đức Chúa Giê-su cũng gọi người Sa-ma-ri là người ngoại quốc. Nhưng Ngài không ruồng bỏ ông ta vì lý do này. Thay vào đó, Ngài khen đức tin của người Sa-ma-ri. Những kinh nghiệm này bày tỏ Đức Chúa Giê-su không theo thành kiến của thời đại đó.

Nói rằng chúng ta không nên có thành kiến đối với người khác là một việc. Nhưng việc khác là đừng cứu mang những tình cảm độc hại này. Có những bước hữu ích nào bạn có thể làm để cất bỏ những thành kiến trong lòng mình?

II. NHỮNG NGƯỜI KÍNH SỢ ĐỨC CHÚA TRỜI (Lu-ca 7:1-11)

Vào thế kỷ thứ nhất, một số người ngoại được gọi là *những người kính sợ Đức Chúa Trời*. Họ chấp nhận đạo Do thái, dâng hiến cho nhà hội và tham dự các nghi lễ trong ngày Sa-bát. Họ không chịu phép báp-têm hay chấp nhận tất cả luật lệ tôn giáo của Do thái. *Một người kính sợ Chúa* như vậy là thầy đội trong Lu-ca 7:1-11.

Từ những câu trong Lu-ca 7:1-11, chúng ta học được gì về đức tin và bản tính của người môn đồ ngoại đạo này?

Đối với Đức Chúa Giê-su, đức tin của thầy đội này “là một phần quan trọng của công việc mà phúc âm sẽ hoàn thành trong vòng người ngoại. Với sự vui mừng, Đức Chúa Giê-su trông đợi sự gặt hái cho nước Ngài các linh hồn từ các quốc gia.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 317.

Công vụ 10 nói về một thầy đội La mã khác. Cọt-nây là một thầy đội và kính sợ Đức Chúa Trời. Ông rất thương những người nghèo khổ và cầu nguyện tha thiết với Đức Chúa Trời. Ngài sai một thiên sứ để báo tin rằng Ngài đã chấp nhận lễ vật và lời cầu nguyện của ông, và truyền ông đi tìm Phi-e-rơ. Phi-e-rơ đến nhà ông, mặc dù điều này là trái với luật Do thái. Và Phi-e-rơ bị khiển trách về việc này. Nhưng Đức Chúa Trời truyền Phi-e-rơ đừng gọi ai là thường và không sạch, như Cọt-nây, người mà Chúa đã làm sạch.

Phi-e-rơ đang giảng cho gia đình của Cọt-nây và những đầy tớ của ông (Công vụ 10:44-46). Đức Thánh Linh ngăn chặn sự giảng dạy của Phi-e-rơ bằng sự giáng ngự trên họ. Điều này làm ngạc nhiên những người Do thái tin nhận Đức Chúa Giê-su.

Những người Do thái tin nhận Đức Chúa Giê-su cảm thấy thế nào về hoàn cảnh trong Công vụ 11:1-3? Điều gì làm hành động của họ rất kinh ngạc đối với chúng ta ngày nay? Chúng ta học được sự điệp nào từ hành động của họ?

Những tín đồ Do thái là những người tin nhận Đức Chúa Giê-su. Nhưng họ không hiểu ý nghĩa đầy đủ của phúc âm. Chúng ta phải cẩn thận thế nào đừng để ảnh hưởng của văn hóa, giáo dục hay xã hội ngăn cản chúng ta đi theo những nguyên tắc của Đấng Christ? Là môn đồ Đấng Christ, chúng ta hãy sống theo những nguyên tắc của đức tin Cơ Đốc cách trọn vẹn.

III. NGƯỜI ĐÀN BÀ CA-NA-AN (Ma-thi-ơ 15:21-28)

Vào một lúc trong công việc truyền giáo, Đức Chúa Giê-su đi đến miền Ty-rơ và Si-đôn để nghỉ ngơi. Ngài *phải rời xa thành thị* vì gặp những rắc rối với cấp lãnh đạo. Trong vùng đất người ngoại này, Đức Chúa Giê-su vào một căn nhà nhưng không muốn ai biết (Mác 7:24). Nhưng chẳng bao lâu một người đàn bà Ca-na-an đã thấy Ngài.

Xin trả lời những câu hỏi sau đây theo Ma-thi-ơ 15:21-28:

1. Tại sao bà ta gọi Đức Chúa Giê-su “Con vua Đa-vít,” là tước hiệu của Đấng Mê-si? Điều này nói gì về sự hiểu biết của bà về Đức Chúa Giê-su?

2. Các môn đồ của Đức Chúa Giê-su đối xử với bà ấy thế nào? Tại sao đó là việc thông thường đối với họ?

3. Bà ấy cầu xin điều gì? Bà thấy mình bất lực thế nào?

4. Những việc gì xảy ra khiến bà nản chí nhưng bà đã không thối lui?

Người đàn bà này đến từ một nước bị ghét bỏ và từ lâu là kẻ thù của dân Y-sơ-ra-ên. Lúc đầu, Đức Chúa Giê-su làm lơ. Sau đó, lời của Ngài nói với bà ấy dường như cứng cõi. Nhưng mặc dù thái độ của các môn đồ, bà ấy biết rằng Đức Chúa Giê-su là hy vọng duy nhất của bà. Có lẽ đó là sự cứng đầu nảy sinh từ việc bà cảm thấy mình bất lực. Ai biết? Nhưng cuối cùng, tất cả chúng ta đều phải lệ thuộc vào Đấng Christ.

Đức Chúa Giê-su cũng có một bài học hùng hồn cho các môn đồ Ngài. Mục đích của Đức Chúa Giê-su là dạy họ về nhu cầu cần làm việc cho những người không phải Do thái. Ngài làm điều này là trái ngược lại với thái độ thông thường của Ngài. Mười hai môn đồ cần học nhiều về việc làm môn đồ.

Hãy đọc lại những câu về người đàn bà này. Chúng ta học được gì về thái độ, hành động, lời nói, và đức tin của bà có thể giúp chúng ta trở nên các môn đồ tốt hơn?

IV. PHI-LÍP VÀ QUAN HẦU Ê-THI-Ô-BI (Công vụ 8:26-40)

Một trong những câu chuyện hay về sự làm môn đồ là ở trong Công vụ 8:26-40. Đó là câu chuyện về Phi-líp và hoạn quan.

Xin đọc cả câu chuyện trong Công vụ 8:26-40 và trả lời các câu hỏi sau đây:

1. Có những thí dụ nào cho biết ông này đã có chút ít hiểu biết về lễ thật, và đang tìm hiểu thêm?

2. Kinh Thánh đã giúp ông ta trở nên một môn đồ thế nào?

3. Phi-líp nói điều gì đã giúp ông ấy sẵn sàng để chịu phép báp-têm?

4. Từ Phi-líp chúng ta học được gì về sự làm môn đồ trong câu chuyện này? Phi-líp đã bày tỏ điều gì khiến ông làm một nhân chứng tốt cho Chúa?

Trong câu chuyện này, Đức Chúa Trời đã giữ một phần quan trọng. Sau khi vâng lời thiên sứ, Phi-líp đến gặp hoạn quan đang đi đường. Xin chú ý đến một chi tiết hay là Phi-líp đang trên đường từ Giê-ru-sa-lem tới thành Ga-xa (Điều này tượng trưng cho gì?). Người Ê-thi-ô-bi là người kính sợ Đức Chúa Trời. Ông ta đang đọc Ê-sai 53, là đoạn tiên tri vĩ đại nhất về Đấng Mê-si. Đoạn này miêu tả hình ảnh Đấng Christ chết vì chúng ta. Sau khi Phi-líp giải nghĩa cho ông ta ý nghĩa của đoạn 53, *họ tới một chỗ có nước*. Và hoạn quan muốn chịu phép báp-têm. Đức Chúa Trời đã sắp đặt mọi sự xảy ra vào đúng nơi, đúng lúc!

Công vụ 8:39 miêu tả rằng hoạn quan cứ hớn hờ đi đường. Ông ta đã nhận được tin mừng là sự chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá vì tội lỗi mình. Chúng ta nói đức tin không phải là một cảm xúc. Vì chúng ta cần giữ đức tin vững mạnh ngay cả khi chúng ta cảm thấy buồn rầu. Cùng lúc đó, tại sao chúng ta, những môn đồ được tha thứ, nên giữ lòng mình vui vẻ, mặc dù có việc gì xảy ra trong đời sống hằng ngày của mình? Cuối cùng, Đấng Christ đã chết để tội lỗi chúng ta được tha thứ.

V. HỘI THÁNH AN-TI-ỐT (Công vụ 11:25-30)

Cơ Đốc nhân bị đàn áp sau khi Ê-tiên bị ném đá chết. Và Sau-lô (Phao-lô), người Tạt-sơ, trước khi trở lại đạo, đã lùng bắt họ. Điều này thúc đẩy phúc âm được truyền bá. Trong những vùng phúc âm được lan tràn có An-ti-ốt ở Sy-ri. Nơi này hội thánh thứ nhất cho người ngoại bắt đầu. Lu-ca nói rằng tay Chúa ở cùng phong trào này nên “số người tin và trở lại cùng Chúa rất nhiều” (Công vụ 11:21). Hội thánh phát triển mau chóng nên các nhà lãnh đạo hội thánh ở Giê-ru-sa-lem sai Ba-na-ba đến giúp họ.

Khi đến nơi, Ba-na-ba được Sau-lô (Phao-lô), người Tạt-sơ giúp đỡ cho chuyển đi huấn luyện môn đồ này. Việc này giúp hội thánh phát triển và có tinh thần truyền giáo.

Có vấn đề gì trong Công vụ 11:25-30? Hội thánh đã giải đáp thế nào? Chúng ta học được bài học nào từ câu chuyện này cho sứ mạng của chúng ta ngày nay?

Khi Phao-lô và Ba-na-ba đến An-ti-ốt, họ dạy nhiều người trong một năm. Điều đó nói với chúng ta gì về việc huấn luyện môn đồ quan trọng thế nào?

Công vụ 13:1-3 nói thêm về thành phần của hội thánh đầu tiên. Chúng ta biết Ba-na-ba là người Do thái ở Si-pri-ốt. Sau-lô đến từ Tạt-sơ, một thành khác không thuộc về Y-sơ-ra-ên. Ma-na-ên có thể là bạn thân hay anh nuôi của Hê-rốt An-ti-pa. Si-mê-ôn được gọi là *Ni-gơ*, tiếng La-tin là “đen.” Lu-ci đến từ Sy-ren, Bắc Phi châu. Điều này có nghĩa là có nhiều hạng người ở trong hội thánh. Một số nhà lãnh đạo không phải người Do thái.

Các nhà lãnh đạo này coi sự làm môn đồ của mình rất nghiêm trọng nên Đức Thánh Linh bày tỏ ý muốn của Đức Chúa Trời cho việc truyền giáo. Sau-lô và Ba-na-ba được chọn và nhận chức vụ để đem phúc âm cho đến tận cùng trái đất. Bằng cách này, lời tiên tri trong Công vụ 1:8 được ứng nghiệm.

Vậy những câu này cho chúng ta thấy sứ mạng, sự dạy dỗ, đời sống thánh thiện, và sự trung thành của cả người Do thái và không Do thái, là những nền tảng cho sự làm môn đồ.

Nhu cầu của những người khác cho hội thánh các cơ hội để phục vụ và làm chứng. Chắc chắn có nhiều nhu cầu chung quanh bạn. Bạn đã dùng những nhu cầu này thế nào để phục vụ những người khác và làm chứng cho họ về Đức Chúa Giê-su?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 626, 627, 1021-1025; Ellen G. White, “The Centurion,” tr. 315-318; “Barriers Broken Down,” tr. 399-403; “In the Outer Court,” tr. 621-623, trong *The Desire of Ages*; Giảng 12:20-33; Công vụ 9:1-31; 22:1-21; 26:2-18.

“Thầy đội chưa thấy Đức Chúa Giê-su Đấng Cứu Thế. Nhưng những báo cáo ông nghe được đã khiến ông tin tưởng. Ông tin rằng tôn giáo của họ tốt hơn tôn giáo của ông. Ông đã phá đổ bức tường thành kiến quốc gia và ganh ghét đã phân cách người La-mã và Do thái. Ông đã tôn trọng các công việc của Đức Chúa Trời. Ông đã bày tỏ sự nhân từ đối với người Do thái là những người thờ phượng Chúa. Ông thấy rằng sự dạy dỗ của Đấng Christ đã thỏa đáp nhu cầu cho tâm hồn. Những gì ông biết về điều thiêng liêng đã giúp ông chấp nhận lời của Đức Chúa Giê-su.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 315.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

- Hãy nghiên cứu kỹ lưỡng về gương mẫu của hội thánh An-ti-ốt. Hội thánh bạn có thể học được những điều gì từ gương mẫu này để có thể làm chứng tốt hơn cho Đấng Christ?
- Là hội thánh, các tín đồ Cơ Đốc Phục lâm rất giỏi về việc mời người ta gia nhập hội thánh. Tỷ lệ chịu phép báp-têm tăng gia đã chứng minh điều này. Nhưng chúng ta gặp khó khăn về vấn đề làm môn đồ. Phải làm gì với những người này sau khi chúng ta làm phép báp-têm cho họ? Như chúng ta biết, nhiều người gia nhập hội thánh chẳng bao lâu lại bỏ ra đi. Bạn có ý nghĩ gì về nạn đề này? Bạn có kinh nghiệm gì về việc trở thành môn đồ sau khi bạn chịu phép báp-têm và gia nhập hội thánh? Bạn mong ước điều gì khác có thể được thực hiện với bạn? Bạn nghĩ hội thánh bạn có thể làm gì, phải làm gì, để huấn luyện thuộc viên mới thành môn đồ tốt hơn? Hãy thảo luận về đề tài này trong lớp Sa-bát của bạn.
- Hoạt động đọc Ê-sai 53. Hãy đọc lại đoạn này về sự Đức Chúa Giê-su chết vì chúng ta. Các câu này nói gì về những điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta? Đoạn này đem lại niềm hy vọng gì? Tại sao tập trung vào sự chết của Ngài trong tất cả sự làm chứng của chúng ta là điều rất quan trọng? Tại sao đặt Thập tự giá làm trung tâm điểm của tất cả công việc của người môn đồ cũng là điều rất quan trọng?

Bài Học 7

CHUẨN BỊ ĐỂ LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Các người là sự sáng của thế gian; một cái thành ở trên núi thì không khi nào bị khuất được; cũng không ai thấp đèn mà để dưới cái thùng, song người ta để trên chơn đèn, thì nó soi sáng mọi người ở trong nhà. Sự sáng các người sẽ soi trước mặt người ta như vậy, đừng họ thấy những việc lành của các người, và ngợi khen Cha các người ở trên trời” (Ma-thi-ơ 5:14-16).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 5-7; 10:1; 10:1-11:1; Mác 3:1-19; Lu-ca 6:12-16.

MÔN ĐỒ LÀ HỌC TRÒ/ MÔN ĐỆ CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU. Người đó luôn luôn cố gắng để trở nên giống như Đức Chúa Giê-su. Cũng như Chúa đã huấn luyện và sai các môn đồ Ngài đi, mỗi hội thánh địa phương phải bắt đầu một chương trình để huấn luyện, khuyến khích và khai triển các môn đồ. Xét cho cùng, có ích lợi gì cho chúng ta nếu các thuộc viên mới báp-têm chẳng bao lâu rời bỏ hội thánh? Chúng ta phải trung tín với mạng lệnh của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 28:19. Tại sao? Đức Chúa Giê-su phán, “Hãy đi dạy dỗ muôn dân, hãy nhơn danh Đức Cha, Đức Con, và Đức Thánh Linh mà làm phép báp-têm cho họ” (Ma-thi-ơ 28:19). Chữ “dạy dỗ” đến từ chữ Hy Lạp có nghĩa là “huấn luyện môn đồ.”

Tuần này, chúng ta sẽ nghiên cứu làm cách nào chúng ta có thể chuẩn bị để làm môn đồ.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Đức Chúa Giê-su chuẩn bị các môn đồ Ngài thế nào? Chúng ta học được nguyên tắc nào về sự làm môn đồ từ nơi Đức Chúa Giê-su trước khi Ngài sai họ đi? Chúng ta có thể học được điều quan trọng nào từ Bài giảng trên Núi về sự làm môn đồ? Môn đồ của Đấng Christ có thể gặp sự chống đối nào?

I. SỰ LỰA CHỌN CÁC SỨ ĐỒ (Mác 3:13-18)

Mác 3 bắt đầu với sự Đức Chúa Giê-su vào trong nhà hội và chữa lành một người bị teo tay trong ngày Sa-bát. Đó là một trong những sự chữa lành nổi tiếng của Ngài trong ngày Sa-bát. Trong những câu này có một vấn đề nan giải lớn (Mác 3:1-12). Các nhà lãnh đạo cố tìm cách giết Đức Chúa Giê-su. Nhưng đám dân đông đi theo Ngài. Một nhóm sợ quyền phép của Ngài. Một nhóm khác muốn lãnh nhận ơn phước của quyền phép Ngài.

Việc gì xảy ra trong Mác 3:13-18 và Lu-ca 6:12-16?

Từ hai câu chuyện này, vào một lúc dường như Đức Chúa Giê-su muốn lánh xa *đám dân đông* đang theo Ngài. Ngài đem theo một số môn đồ thân tín. Từ nhóm môn đồ này, Ngài lựa chọn mười hai người sẽ làm công việc của các sứ đồ.

Đức Chúa Giê-su lựa chọn những người Ngài muốn để làm công việc này. Điều đó cho biết chính Ngài bắt đầu sự lựa chọn. Ngài kêu gọi, và chúng ta đáp lại. Điều này có nghĩa là chúng ta phải sẵn sàng phụng sự Chúa trong mọi khả năng của mình.

Môn đồ và sứ đồ khác nhau thế nào? Môn đồ là học trò. Họ đi theo một ông thầy để học hỏi. Còn chữ *sứ đồ* đến từ hai chữ Hy Lạp *apo* và *stello*, nghĩa là “sai đi.” Sứ đồ là sứ giả được sai đi để đại diện cho thầy hay nước mình. Cả sứ đồ và môn đồ đều là học trò. Nhưng một sứ đồ được huấn luyện thêm để được sai đi làm đại diện cho thầy hay một tổ chức nào đó.

Đức Chúa Giê-su lựa chọn mười hai người để họ ở với Ngài và Ngài có thể sai họ đi rao giảng. Ma-thi-ơ nói, “Đức Chúa Giê-su . . . ban cho họ quyền phép trừ tà ma, và chữa các thứ tật bệnh” (Ma-thi-ơ 10:1). Đức Chúa Giê-su lựa chọn họ để coi sóc những người được huấn luyện để giúp lo cho đám dân đông đang đi theo Ngài khắp nơi. Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 322.

Bạn thỏa mãn thế nào với công việc bạn đang làm cho Chúa? Bạn có nên làm thêm không? Có gì ngăn cản bạn chăng? Có phải sự kiêu hãnh và ích kỷ của bạn?

II. BÀI GIẢNG TRÊN NÚI (Ma-thi-ơ 5 và 6)

Nhiều người thấy Bài Giảng trên Núi (Ma-thi-ơ 5-7) như là bài diễn văn khai mạc của Đức Chúa Giê-su. Trong bài giảng này Ngài nêu lên những luật lệ cho nước Ngài. Đó cũng là lời tuyên bố về sự làm môn đồ. Bài giảng này nói lên bí quyết để làm một môn đồ trung thành của Đấng Christ.

Bối cảnh của bài giảng trong Ma-thi-ơ 5:1 là gì? Đức Chúa Giê-su giảng cho ai?

Không ai biết bao nhiêu sách đã viết về bài giảng này. Cho mục tiêu của chúng ta, chúng ta muốn nghiên cứu những điều giải nghĩa về sự làm môn đồ của Đức Chúa Giê-su.

Ma-thi-ơ 5:13-16 có sứ điệp gì cho chúng ta, là các môn đồ của Đấng Christ? Tại sao những lời này rất quan trọng cho chúng ta là tín đồ Cơ Đốc Phục lâm, với sự hiểu biết của chúng ta về sứ điệp Ba Thiên sứ trong Khải huyền 14:6-12?

Trong Ma-thi-ơ 6:5-13, Đức Chúa Giê-su cho chúng ta bài học quan trọng nào về sự làm môn đồ?

Tại sao những lời trong Ma-thi-ơ 6:19-21 là bí quyết của sự làm môn đồ thật? Bạn hãy tự hỏi, “Của cải [lòng tôi] tôi ở đâu, ở trên trời hay dưới đất?” Nếu bạn không thích câu trả lời, bạn có thể làm gì để thay đổi?

III. BÀI GIẢNG TRÊN NÚI, tiếp theo (Ma-thi-ơ 7)

Trong một bài học trước đây, chúng ta đã thảo luận rằng một trong những sự khó khăn nhất hội thánh phải đương đầu là giữ những tín đồ mới. Làm thế nào chúng ta giữ được những tín đồ mới trong hội thánh sau khi chúng ta làm phép báp-têm cho họ? Tất cả những điều này có liên hệ tới chủ đề làm môn đồ. Đây là chủ đề để dạy họ làm môn đồ Đấng Christ và làm công dân trong nước mới của Ngài. Bài Giảng trên Núi có rất nhiều thí dụ và giáo lý mà tất cả môn đồ của Đấng Christ phải học để làm theo. Khi chúng ta tiếp tục nghiên cứu bài học, hãy tự hỏi, “Tôi có thể dùng những sự dạy dỗ này trong đời sống tôi thế nào? Làm thế nào hội thánh chúng ta có thể dạy những điều này cho tín đồ mới, để huấn luyện họ làm môn đồ tốt hơn của Đấng Christ?”

Trong Ma-thi-ơ 7:1-5, có bài học và sự cảnh cáo nào quan trọng cho tất cả các môn đồ Đấng Christ để học? Đừng phán xét nghĩa là gì?

Trong Ma-thi-ơ 7:15-20, Đức Chúa Giê-su có sứ điệp nào cho các môn đồ của Ngài? Khi đọc những câu này, bạn hãy tự hỏi, Tôi đã sinh ra trái nào?

Tuyên bố mình là người đi theo, là học trò, hay môn đồ của Đấng Christ, là một điều. Nhưng có thật sự thực hành việc này không là một điều khác. Khi chúng ta muốn làm môn đồ, hay muốn làm môn đồ tốt, chúng ta đừng bao giờ quên lời phán rõ ràng của Đức Chúa Giê-su trong những câu sau đây.

Tại sao lại quan trọng để hiểu những điều Đức Chúa Giê-su phán trong Ma-thi-ơ 7:24-27? Đề tài nào là quan trọng ở đây? Chúng ta hiểu những lời này thế nào với những lời hứa khác của Kinh Thánh về sự cứu rỗi bởi đức tin chứ không bởi việc làm?

IV. HUẤN LỆNH CHO MỘT CHUYẾN ĐI TRUYỀN GIÁO (Ma-thi-ơ 10:5-11)

Đức Chúa Giê-su hứa rằng các môn đồ Ngài sẽ là kẻ đánh lưới người (Ma-thi-ơ 4:19). Nhưng điều này không được thực hiện cách mau chóng. Lúc đầu, các môn đồ quan sát cách Ngài làm việc với dân chúng. Đức Chúa Giê-su dạy dỗ ở Ga-li-lê. “Ngài giảng tin lành nước Đức Chúa Trời, và chữa lành các thứ tật bệnh.” Khi Ngài thấy đám dân đông, thì động lòng thương xót, “vì họ cùng khốn, và tan lạc như chiên không có kẻ chăn” (Ma-thi-ơ 9:35, 36). Đức Chúa Giê-su nói với các môn đồ, “Mùa gặt thì thật trủng, song con gặt thì ít.” Sau đó, Ngài kêu gọi họ cầu xin chủ mùa gặt sai con gặt đến trong mùa mình (câu 37).

Xin đọc những lời của Đức Chúa Giê-su trong Ma-thi-ơ 10:1 và 10:5-11. Trong lời này, có những nguyên tắc nào chúng ta có thể dùng ngay nay trong việc huấn luyện môn đồ?

Các môn đồ ngày nay của Đấng Christ có thể học được nhiều điều từ những câu này. Một điều rất rõ ràng là việc làm chứng cho Đấng Christ sẽ không dễ dàng. Sẽ có những người chống đối, tranh đấu, và tấn công bạn. Vậy, chúng ta không nên ngạc nhiên khi những điều này xảy ra. Nếu những điều này không xảy ra thì chúng ta nên lo lắng.

Hãy đọc lại những câu trong bài học hôm nay. Chúng ta nên trông chờ những sự tấn công, cực nhọc, và đau khổ nào? Bằng những cách nào bạn kinh nghiệm trong đời sống mình một vài điều Đức Chúa Giê-su đã phán cách đây gần hai ngàn năm?

Đức Chúa Giê-su không hứa với các môn đồ Ngài một đời sống dễ dàng. Lịch sử của hội thánh chứng minh lời của Ngài thật đúng. Nhưng, cùng lúc đó, Ngài ban cho họ những lời khuyến khích và hy vọng tuyệt vời. Xin đọc những lời hứa này và chấp nhận như cho chính bạn. Bạn có thể rút được gì từ những lời hứa này mà bạn cần cho chính mình ngay bây giờ?

V. SỨ MẠNG CỦA BẢY MƯƠI MÔN ĐỒ (Lu-ca 10:1-23)

Chỉ có sách Lu-ca nói rằng Đức Chúa Giê-su đã chọn bảy mươi môn đồ. Sau đó, Ngài sai họ đi truyền giáo (Lu-ca 10:1-23; *xin cũng đọc* Xuất Ê-díp-tô Ký 24:1, 9). Bằng nhiều cách, những lời dạy dỗ của Ngài cũng gần tương tự như lời Ngài phán cùng mười hai sứ đồ. Sau khi dạy dỗ, Đức Chúa Giê-su sai họ từng hai người một đi tới các làng xóm mà Ngài dự định sẽ đến sau. Mục đích của sứ mạng các môn đồ là sửa soạn dân chúng cho chuyến đi truyền giáo Ngài. Bằng cách này, các môn đồ chuẩn bị người ta để chấp nhận Đức Chúa Giê-su khi Ngài đến. Điều này thích hợp thế nào với những điều chúng ta phải làm ngày nay là chuẩn bị người ta để gặp Đức Chúa Giê-su?

Lý do nào Chúa sai các môn đồ đi từng hai người một? Chúng ta có thể học được gì từ điều này cho chúng ta ngay nay?

Lu-ca 10:17 nói bảy mươi môn đồ trở về sau khi làm tròn sứ mạng, vui mừng “vì danh Chúa, các quỷ cũng phục chúng tôi.” Chắc chắn là họ rất vui mừng về quyền phép Chúa ban cho họ qua Đức Chúa Giê-su. Và họ thú nhận đó là quyền phép của Ngài. Nhưng Đức Chúa Giê-su nói họ nên mừng về một điều thật là quan trọng.

Tại sao Đức Chúa Giê-su nói vậy trong Lu-ca 10:20? Có sứ điệp nào cho chúng ta trong những lời này?

Làm công việc lớn vì danh Đức Chúa Giê-su không bảo đảm chúng ta sự cứu rỗi (Ma-thi-ơ 7:22, 23). Một số người sẽ thấy điều đó một ngày gần đây. Địa vị và quyền thế trong hội thánh, ngay cả sự thành công lớn trong việc cứu linh, không phải là những điều thật sự quan trọng. Điều thật quan trọng là tên chúng ta được viết trên thiên đàng. Những tên không bị bôi xóa đi (Khải huyền 3:5). Vì tên được viết trên thiên đàng nghĩa là được sự sống đời đời trong Đức Chúa Giê-su.

Chúng ta có thể bận rộn làm việc cho người khác mà chểnh mảng đời sống thuộc linh và sức khỏe. Làm thế nào bạn tránh được cạm bẫy đó? Cùng một lúc, làm thế nào làm việc cho sự cứu rỗi người khác khiến sự đi theo Đức Chúa Giê-su vững vàng hơn cho bạn?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 322-326; 746-750; Ellen G. White, “The Sermon on the Mount,” tr. 312-314; “The First Evangelists,” tr. 349-358, trong *The Desire of Ages*; “The Teacher Sent from God,” tr. 79-80, trong *Education*; Mác 6:6-13.

“Trong một câu ngắn ngủi (Ma-thi-ơ 5:1) có ba điều quan trọng về Bài Giảng trên Núi. (1) Đức Chúa Giê-su bắt đầu dạy *khi Ngài ngồi xuống*. Khi một Thầy Ra-bi Do thái dạy dỗ chính thức thì người ngồi xuống để dạy. . . . Vì thế, khi Đức Chúa Giê-su ngồi xuống để dạy các môn đồ, điều này bày tỏ rằng sự dạy dỗ này là quan trọng và chính thức. (2) Ma-thi-ơ tiếp tục nói khi Đức Chúa Giê-su *đã mở miệng*, Ngài dạy họ. . . . Trong tiếng Hy Lạp, câu này quan trọng bằng hai cách. (a) Đó là một bài giảng nghiêm trang và cao trọng. . . . (b) Đây cũng có nghĩa là người nói thật sự mở lòng mình và dốc hết tâm trí vào đó. Bài giảng bày tỏ sự dạy dỗ thân mật, lòng với lòng. . . . (3) Trong tiếng Hy Lạp, câu này cho thấy động từ *dạy* không phải là *oarist* [thì], nhưng là *thì diễn tiến*. Đây có nghĩa là Đức Chúa Giê-su sẽ lặp đi lặp lại đề tài này. Vậy, sự phiên dịch nên là, ‘Đây là điều Đức Chúa Giê-su thường dạy họ.’ Ma-thi-ơ cố diễn tả rõ ràng tiếng Hy Lạp bày tỏ rằng Bài Giảng trên Núi không phải là bài giảng được nói chỉ có một lần. Thay vào đó, bài giảng này bày tỏ rằng Đức Chúa Giê-su đã dạy các môn đồ Ngài rất thường xuyên.” – Phỏng trích William Barclay, *The Gospel of Matthew* (Philadelphia: The Westminster Press, 1975), quyển 1, tr. 86, 87.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hội thánh bạn có chương trình nào để huấn luyện môn đồ? Chương trình này có những ưu điểm nào? Khuyết điểm nào? Có những bước hữu ích nào hội thánh bạn có thể dùng để giúp cho sự làm môn đồ được vững mạnh hơn?
2. Khi một người gia nhập hội thánh, bạn có thể làm gì để giúp người đó trở thành môn đồ? Bạn có thể có những tài năng đặc biệt nào để giúp vào việc này? Còn về lớp Sa-bát thì sao? Lớp này có phần nào trong việc khai triển môn đồ?
3. Muốn huấn luyện môn đồ thì phải có môn đồ. Các môn đồ này là những người biết đi theo Đức Chúa Giê-su nghĩa là gì, để học từ nơi Ngài và bắt chước Ngài. Tuần này bạn học được gì từ những câu này có thể giúp bạn chuẩn bị tốt hơn để huấn luyện các môn đồ mới?

Bài Học 8

KINH NGHIỆM LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Đức Chúa Giê-su kêu dân chúng và môn đồ, mà phán rằng: Nếu ai muốn theo ta, phải liêu mình, vác thập tự giá mình mà theo ta” (Mác 8:34).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 17:1-13; 18:1-4; 24; Mác 8:27-30; Giăng 6:43-58.

TRONG CÁC SÁCH PHÚC ÂM, trong hết cả các chuyện tích về Đức Chúa Giê-su, chúng ta có thể thấy những tài liệu sẽ giúp chúng ta hiểu làm môn đồ nghĩa là gì.

Khi chúng ta đọc, một điểm được nhắc đi nhắc lại là: *Làm môn đồ là một kinh nghiệm.* Để được làm môn đồ thật của Đấng Christ, chúng ta cần có kinh nghiệm với Đức Chúa Giê-su. Chúng ta cần biết Ngài. Chúng ta cần có Đức Chúa Giê-su là một phần trong chúng ta và thực hành những điều Ngài dạy.

Có kiến thức trong đầu óc thì chưa đủ. Lặp lại những câu Kinh Thánh cũng chưa đủ. Biết những giáo lý cũng chưa đủ. Để làm môn đồ Đấng Christ, bạn phải có kinh nghiệm riêng với Ngài. Đây là loại kinh nghiệm đã thay đổi và vẫn còn thay đổi cuộc đời bạn.

Bài học tuần này sẽ giúp chúng ta hiểu rõ hơn những kinh nghiệm này gồm có những gì.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Ăn thịt và uống huyết của Đấng Christ nghĩa là gì? Có những bài học nào về đức tin chúng ta có thể học được từ sự Hóa hình? Tại sao Đức Chúa Giê-su phán chúng ta phải trở nên giống như con trẻ? Vác thập tự giá mình vì Đức Chúa Giê-su nghĩa là gì?

I. BÁNH SỰ SỐNG (Giăng 6:43-58)

Có bài học thiêng liêng quan trọng nào Đức Chúa Giê-su nói đến trong Giăng 6:43-58? Tại sao lời của Đức Chúa Giê-su rất quan trọng cho tất cả những người muốn làm môn đồ? Tại sao những lễ thật ở đây rất quan trọng cho những người cố gắng huấn luyện người khác làm môn đồ?

Chúng ta không ngạc nhiên khi Đức Chúa Giê-su phán những lời nói này không lâu sau phép lạ nuôi năm ngàn người (Giăng 6:1-14). Nhưng câu trả lời của dân chúng, bày tỏ rằng lòng họ vẫn đặt vào những sự thuộc về thế gian. Người ta thấy Đức Chúa Giê-su như một vị vua thế gian có thể thỏa đáp nhu cầu vật chất của họ. Nhưng đó không phải là lý do tại sao Đức Chúa Giê-su đến. Đây không phải là mục đích chính của Ngài.

Những câu hôm nay nói gì với chúng ta về mục đích của sự ĐỨC CHÚA GIÊ-SU ĐẾN THẾ GIẠN? Xin cũng đọc Giăng 6:26, 27.

“Ăn thịt và uống huyết của Đấng Christ là chấp nhận Ngài là Đấng Cứu Thế riêng của mình. Đây cũng có nghĩa là Ngài tha thứ tội lỗi chúng ta, và chúng ta được đẩy dẩy mọi sự. Bởi sự nhìn ngắm tình yêu thương của Ngài và suy gẫm về tình yêu ấy, chúng ta được dự phần vào bản tính của Đức Chúa Trời. Thức ăn đối với thân thể thế nào, thì Đấng Christ phải giống như vậy đối với linh hồn chúng ta. Thức ăn không có thể giúp chúng ta nếu chúng ta không ăn. Thức ăn phải trở nên một phần của đời sống chúng ta. Cũng một thể ấy, Đấng Christ không có giá trị gì đối với chúng ta nếu chúng ta không biết Ngài như là Đấng Cứu Thế của riêng mình. Kiến thức về Kinh Thánh sẽ không giúp ích gì cho chúng ta. Chúng ta phải ăn lời Ngài, chấp nhận Ngài vào trong lòng chúng ta, để sự sống Ngài trở nên sự sống chúng ta. Tình yêu thương của Ngài, ân điển Ngài, phải được chấp nhận hoàn toàn vào trong lòng.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 389.

Kinh nghiệm của bạn về sự ăn thịt và uống huyết của Đức Chúa Giê-su là gì? Bạn làm điều này thế nào? Điều này đã đem lại những sự thay đổi nào trong đời bạn? Hãy chuẩn bị để nói về câu trả lời của bạn trong lớp học.

II. CON TRẺ VÀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ (Ma-thi-ơ 18:1-4)

Trong Ma-thi-ơ 18:1, các môn đồ đến cùng Đức Chúa Giê-su. Họ tự hỏi, Ai là người lớn nhất trong nước trời? Tại sao họ lại hỏi như vậy? Những sách Phúc âm khác kể rằng các môn đồ tranh dành với nhau về việc ai trong số họ là người lớn nhất trong nước Đức Chúa Trời (Mác 9:33, 34; Lu-ca 9:46-48). Điều này bày tỏ sự vô tâm của các môn đồ và sự hiểu lầm nguyên tắc về lòng khiêm nhường và yêu thương. Đây là những phần quan trọng trong nước Đức Chúa Giê-su.

Đức Chúa Giê-su trả lời các môn đồ thế nào trong Ma-thi-ơ 18:1-4? Có điều gì về các con trẻ khiến chúng là những gương tốt của sự làm môn đồ?

Hãy suy nghĩ lời nói của Đức Chúa Giê-su quan trọng thế nào. Nếu chúng ta không hoán cải (tái sinh) hay trở nên như con trẻ, chúng ta sẽ không được vào nước Ngài. Nói cách khác, chúng ta sẽ bị chết mất!

Có nhiều cách để hiểu điều Đức Chúa Giê-su phán. Có lẽ chữ quan trọng nhất trong những câu này là *khiêm nhường*. Là môn đồ, chúng ta phải khiêm nhường, giống như con trẻ. Chúng ta phải ý thức chúng ta cần và lệ thuộc hoàn toàn nơi Đức Chúa Trời là Cha chúng ta. Cũng như con trẻ hiểu rằng chúng cần có cha mẹ. Con trẻ không thể tự mình sống được. Chúng ta không thể sống mà không có Đức Chúa Trời. Và điều rất quan trọng là chúng ta phải nhận thức được nhu cầu của mình. Tội lỗi bắt đầu trên thế gian khi A-đam và Ê-va nghĩ rằng họ có thể làm theo đường lối riêng của họ, không cần đến Đức Chúa Trời.

Con trẻ thường tin tưởng, ngay cả khi không hiểu hoàn toàn, những điều chúng ta nói với chúng. Cũng một thế ấy, chúng ta thường phải học thế nào để tin tưởng và trông cậy, dù không hiểu hoàn toàn những điều Chúa dạy chúng ta? Nếu chúng ta phải hiểu hết mọi sự về Đức Chúa Giê-su và sự cứu rỗi trước khi tin, chúng ta sẽ không bao giờ được cứu. Vì chúng ta sẽ không bao giờ tin. Chúng ta phải có sự hoán cải mà Đức Chúa Giê-su nói đến. Hoán cải nghĩa là trở nên như con trẻ. Chúng ta phải tin vào điều chúng ta không hiểu hoàn toàn. Nếu chúng ta hiểu hoàn toàn, thì đức tin là gì và ở địa vị nào?

III. SỰ HÓA HÌNH VÀ SỰ THẤT BẠI (Ma-thi-ơ 17:1-13)

Một trong những kinh nghiệm tuyệt vời trong sách Phúc âm là sự Hóa hình. Nơi đó, Đức Chúa Trời (Đức Chúa Giê-su) bày tỏ sự hiện diện của Ngài một cách tuyệt diệu trước mắt của các môn đồ Đấng Christ.

Có ba điều đặc biệt nào xảy ra trong Ma-thi-ơ 17:1-13 và những điều này cần được thực hiện nhiều hơn để khiến đức tin các môn đồ vững mạnh hơn?

Đức Chúa Giê-su không bao giờ kêu gọi chúng ta đi theo Ngài mà không cho chúng ta những lý do để tin. Không phải tất cả các câu hỏi của chúng ta đều được trả lời. Nhưng chúng ta đã được ban cho đủ lý do để tin và tin ngay cả những điều chúng ta không hiểu hoàn toàn. Chúng ta có thể không chứng kiến những điều mà ba môn đồ (Gia-cơ, Giăng, và Phi-e-rơ) chứng kiến ở trên núi. Nhưng chúng ta đã được ban cho đủ để có thể tin tưởng nơi Chúa và sự nhân từ của Ngài. Việc chúng ta sử dụng đức tin đó (Giăng 1:9; Ê-phê-sô 2:8) sẽ quyết định đức tin đó sẽ lớn lên hay chết đi.

Ba môn đồ được ban cho một vinh dự lớn. Họ thấy những điều mà hầu hết chúng ta trên thế gian không bao giờ thấy. Nhưng, những câu trong Ma-thi-ơ 26:56, 69-75; Mác 9:30-32; Giăng 20:19 bày tỏ gì về các môn đồ này? Chúng ta học được bài học nào từ kinh nghiệm của họ?

Đôi khi chúng ta có thái độ này, “Ô, nếu Đức Chúa Trời làm điều này cho tôi, thì đức tin tôi sẽ mạnh hơn. Hay nếu Đức Chúa Trời làm điều đó cho tôi . . .” Có những sự nguy hiểm nào với thái độ như vậy đối với một môn đồ Đấng Christ? Thay vào đó, có những điều tích cực nào chúng ta có thể làm để sử dụng đức tin Chúa ban cho chúng ta cách hữu hiệu hơn?

IV. BÀI GIẢNG TRÊN NÚI Ô-LI-VE (Ma-thi-ơ 24:4-44)

Ma-thi-ơ 24 và 25 ghi lại bài giảng trên núi Ô-li-ve của Đức Chúa Giê-su. Các môn đồ kiêu hãnh về sự vinh hiển của đền thờ Hê-rốt. Điều này dẫn đến bài giảng đó.

Có những dấu hiệu quan trọng nào về sự tái lâm mà Đức Chúa Giê-su nói với các môn đồ trong bài giảng này?

Có nhiều điều quan trọng về sự làm môn đồ mà chúng ta cần học. Có lẽ một trong những điều quan trọng nhất là chúng ta cần biết những sự nguy hiểm thiêng liêng. Chúng ta đang ở trong cuộc chiến ác đấu tranh. Trong trận chiến này, chúng ta phải đối diện với nhiều mưu mô của Sa-tan. Những điều này rất lớn đến nỗi chúng ta có thể lừa gạt ngay cả những người được lựa chọn (Ma-thi-ơ 24:24). Và, nghĩ đến sứ điệp của Đức Chúa Giê-su về ngày cuối cùng, chúng ta phải thận trọng về những mưu mô này.

Vậy, chúng ta phải biết chắc chắn rõ ràng điều mình tin và tại sao chúng ta tin. Và khi chúng ta đem vào hội thánh những thuộc viên mới, chúng ta phải báo cho họ biết những mưu mô này.

Lẽ dĩ nhiên, cách tốt nhất là luôn luôn biết lẽ thật. Biết rõ điều nào đúng là cách chắc chắn nhất để biết điều nào là trật. Khi gần ngày tái lâm của Chúa, điều rất quan trọng là chúng ta phải nghiêm chỉnh giúp tất cả thuộc viên biết dấu hiệu của thời đại và những sự nguy hiểm chúng ta phải đối phó trong thời kỳ này.

Christ giả có thể là người nào đó đến và tự xưng là Đức Chúa Giê-su. Có những cách nào khác chúng ta bị lừa gạt bởi những thần tượng hiện đại có thể chiếm chỗ của Đức Chúa Giê-su trong lòng chúng ta?

V. VÁC THẬP TỰ GIÁ (Mác 8:27-30)

Trong Mác 8:27-30, Đức Chúa Giê-su hỏi các môn đồ là những người khác nghĩ thế nào về Ngài. Sau khi được trả lời, Ngài hỏi họ nghĩ Ngài là ai. Phi-e-rơ là người tuyên bố Đức Chúa Giê-su là Đấng Christ. Nhưng Đức Chúa Giê-su truyền họ không được nói với ai. Tại sao Ngài truyền như vậy? Ngài có nên tuyên bố để mọi người biết Ngài là Đấng Christ?

Tại sao Chúa truyền các môn đồ điều này trong Mác 8:27-30? Đây có lẽ là bài học về sự chờ đợi đúng lúc trước khi hành động? Xin cũng đọc Giăng 4:25-30.

Xin để ý điều gì xảy ra sau đó trong Mác. Câu Đức Chúa Giê-su trả lời Phi-e-rơ đã bày tỏ Ngài là Đấng Mê-si. Hãy tưởng tượng họ nghĩ gì khi Ngài bắt đầu nói với họ về việc sẽ xảy ra cho Ngài (Mác 8:31). Xin cũng để ý, Phi-e-rơ lại là người trả lời. Cũng chính Phi-e-rơ, mới vài câu trước đây, đã tuyên bố Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (câu 32).

Xin đọc câu Đức Chúa Giê-su trả lời Phi-e-rơ trong Mác 8:33-38. Có sứ điệp quan trọng nào Đức Chúa Giê-su nói với tất cả những người muốn làm môn đồ Ngài?

Câu 34 nêu lên một điểm quan trọng. Câu này nói Đức Chúa Giê-su kêu gọi *dân chúng* cùng với các môn đồ Ngài. Sau đó, Ngài bắt đầu nói với họ những lời hùng hồn về sự làm môn đồ Đấng Christ nghĩa là gì. Vào lúc đó, có nhiều điều mà chỉ một số nhỏ có vinh dự được biết mà thôi. Nhưng sứ điệp này nói về sự chết, về sự vác thập tự giá, và về sự mất tất cả vì phúc âm là sứ điệp mỗi môn đồ cần phải nghe.

Bạn hãy tự hỏi: Lần chót bạn vác thập tự giá vì Đấng Christ là khi nào? Câu trả lời của bạn cho biết thật sự bạn là hạng môn đồ nào? Bạn cần có sự thay đổi nào? Và làm sao bạn có thể thay đổi?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 746-750, 973, 974; Ellen G. White. “The Crisis in Galilee,” tr. 383-394; “The Fore-shadowing of the Cross,” tr. 410-418; “He Was Transfigured,” tr. 419-425; “Ministry,” tr. 426-431; “Who Is the Greatest,” 432-442; “Blessing the Children,” tr. 511-517 trong *The Desire of Ages*.

“Chúa đã phán, ‘Người phải ăn thịt và uống huyết của Con người. Nếu các người không ăn thịt của Con người, cùng không uống huyết Ngài, thì chẳng có sự sống trong các người đâu. . . .Thịt ta thật là đồ ăn, huyết ta là thật đồ uống.’ Giăng 6:53-55. Điều này đúng về phương diện thuộc thể của chúng ta. Đối với sự chết của Đấng Christ, chúng ta mắc nợ Ngài ngay cả sự sống thuộc thể. Bánh chúng ta ăn là thân thể tan nát của Ngài. Nước chúng ta uống là huyết Ngài đã đổ ra. Tất cả mọi người, thánh nhân hay tội nhân, đều ăn mỗi ngày. Mọi người đều được nuôi dưỡng bằng thân thể và huyết của Đấng Christ. Thập tự giá tượng trưng cho mỗi ổ bánh. Thập tự giá được phản chiếu trong mỗi dòng suối mát. Đấng Christ đã dạy tất cả những điều này trong sự lựa chọn biểu hiệu [bánh và nước] cho sự hy sinh lớn lao của Ngài. Sự sáng chiếu rọi từ Bữa Tiệc Cuối cùng trong Phòng Cao đã thánh hóa thức ăn cho đời sống hằng ngày của chúng ta. Bữa ăn trong gia đình trở nên bàn tiệc của Chúa, và mỗi bữa ăn là thời gian thánh.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 660.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy thảo luận trong lớp về ăn thịt và uống huyết Đức Chúa Giê-su nghĩa là gì.
2. Hãy nghĩ thêm về tư tưởng rằng chúng ta cần giống như con trẻ. Có những điều gì khác chúng ta thấy nơi con trẻ khiến chúng là những gương tốt cho chúng ta? Làm thế nào chúng ta có thể giống như con trẻ trong đức tin chúng ta? Cùng một lúc, bằng những cách nào chúng ta có thể đi quá xa với thí dụ “giống như con trẻ?”
3. Bài học tuần này nói về những mưu mô của Sa-tan mà chúng ta là môn đồ của Đấng Christ phải đương đầu. Những mưu mô này là gì mà hội thánh phải đương đầu ở địa phương của bạn? Chúng được bày tỏ thế nào? Chúng có những sự giả dạng gì? Các thuộc viên của chúng ta dễ bị chúng ảnh hưởng thế nào? Là hội thánh, bạn có thể làm gì để giúp bảo vệ tất cả thuộc viên khỏi những lưới bẫy thiêng liêng này?
4. Có những lý do nào cho đức tin của chúng ta? Nói cách khác, tại sao chúng ta tin? Chúng ta có bằng chứng gì cho đức tin của mình? Hãy suy nghĩ về những lý do cho niềm tin của bạn, và hãy thảo luận câu trả lời của bạn trong lớp học?

Bài Học 9

ĐI THEO CHÚA GIÊ-SU: LÀM MÔN ĐỒ BẰNG HÀNH ĐỘNG

CÂU GỐC: “Vì ai muốn cứu sự sống mình thì sẽ mất; còn ai vì cố ta và đạo Tin lành mà mất sự sống, thì sẽ cứu. Người nào nếu được cả thiên hạ mà mất linh hồn mình, thì có ích gì? Hay là có người nào lấy chi mà đổi linh hồn mình ư? (Mác 8:35-37).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 8:14, 15; 10:34-37; 28:18-20; Lu-ca 5:17-26.

BÀI HỌC TUẦN NÀY ĐÒI CHÚNG TA NGHĨ VỀ ĐIỀU LIÊN HỆ ĐẾN SỰ LÀM MÔN ĐỒ. Chúng ta muốn nghiên cứu về sự làm môn đồ bằng hành động. Đức Chúa Trời đã kêu gọi chúng ta, nhưng mỗi người phải chấp nhận lời kêu gọi ấy và đi theo. Thomas Cameron kể về một giảng sư nổi tiếng. Ông này đã nói ông rất thích được “thổi kèn cho Handel, một nhạc sĩ lừng danh. Ông ta cũng sẽ lượm cây cọ rớt cho Michelangelo, một họa sĩ Ý nổi tiếng. Ông ta sẽ cầm cái ống dòm cho Christopher Columbus, người khám phá ra nước Mỹ. Hay ông sẽ xách túi cho Shakespeare. Nếu người ta nghĩ rằng được hầu việc các danh nhân trên thế giới là một điều vinh dự, thì hầu việc Đấng Cứu Thế của cả nhân loại còn vinh dự hơn chứ? – Phỏng trích A. Gordon Nasby, edition, *Treasury of the Christian World*, tr. 327.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Chúng ta nên có những lý do nào để hầu việc như môn đồ? Chúng ta chờ đợi những sự tấn công nào? Chúng ta có những lời hứa nào khi chúng ta bắt đầu công việc làm môn đồ?

I. SỰ PHỤC VỤ VÀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ (Lu-ca 4:38, 39)

Chúng ta học được gì trong Ma-thi-ơ 8:14, 15; Mác 1:29-31; và Lu-ca 4:38-39 về sự làm môn đồ? Chúng ta học được những nguyên tắc nào mà chúng ta là môn đồ nên dùng?

Câu chuyện trong ba sách này cho biết bà gia Phi-e-rơ bị đau rét. Nhưng chỉ Lu-ca nói rằng bà bị *đau rét nặng lắm*. Người ta tin rằng chi tiết này bày tỏ Lu-ca là một bác sĩ. Đó là vì chi tiết này trong tiếng Hy Lạp có nghĩa là một loại bệnh sốt rét nào đó.

Những chuyện này bày tỏ các môn đồ nói với Đức Chúa Giê-su về bà gia Phi-e-rơ bị đau. Họ cũng xin Ngài giúp. Chúng ta có thể đoán rằng Đức Chúa Giê-su đã biết hết về tình trạng của bà. Nhưng Ngài vẫn để họ nói với Ngài và cầu xin Ngài chữa lành. Chúng ta học được bài học nào từ câu chuyện này về trách nhiệm của chúng ta là môn đồ? Điều này có phải là sự làm môn đồ, hay chỉ là lòng hiếu khách?

Sau khi bà gia Phi-e-rơ được chữa lành, bà không cố tránh phục vụ. Khi đã lành, bà thấy nhà đầy những khách mệt mỏi và đói khát, là những người đã lo lắng về bà. Bà không biện luận là bị bệnh nên quá mệt mỏi. Thật ra, bà đứng dậy tức thì và hầu việc. Tiếng Hy Lạp diễn tả hành động của bà gần như một “đầy tớ,” “mục sư” hay “chấp sự.” Cảm động vì việc làm của Chúa, bà đã bắt đầu phục vụ ngay khi được chữa lành.

Đấng Christ đã làm gì cho bạn? Ngài đã cứu bạn ra khỏi gì? Sự đáp lại của bạn là gì? Bằng những cách nào cả đời sống Cơ Đốc nhân nên là sự đáp lại những gì Đức Chúa Giê-su đã làm cho chúng ta?

II. CHÚA GIÊ-SU VÀ NGƯỜI ĐAU BẠI (Lu-ca 5:17-26)

Một câu chuyện nổi tiếng trong Lu-ca 5:17-26. Đây là chuyện Đức Chúa Giê-su chữa lành người đau bại. Từ câu chuyện này, chúng ta có thể học được vài bài học quan trọng về sự làm môn đồ bằng hành động.

Chúng ta tìm được điều hùng hồn và quan trọng nào trong Lu-ca 5:17? Cũng có sứ điệp cảnh cáo nào cho chúng ta?

Các nhà lãnh đạo và các thầy thông giáo đến từ khắp nơi để nghe Đức Chúa Giê-su. Câu này nói rằng vào lúc đó, “quyền lực của Chúa hiện diện để chữa lành cho họ.” Điều này có nghĩa là Đức Chúa Giê-su hiện diện ở đó. Quyền lực của Đức Chúa Trời ở đó. Sự giúp đỡ, sự chữa lành và sự cứu rỗi đang ở đó. Chỉ có một nan đề là bản ngã, tội lỗi và sự kiêu hãnh đã cản đường họ. Thật là một sự cảnh cáo hùng hồn cho tất cả chúng ta.

Câu chuyện này cho thấy sự làm môn đồ bằng hành động. Thứ nhất, có những người đem người bại đến cùng Đức Chúa Giê-su. Hãy để ý họ phải cực khổ thế nào. Không thể nào đi qua đám dân đông, họ phải tìm một cách khác. Hãy nghĩ họ phải cực khổ thế nào cho bạn mình. Họ có thể bỏ cuộc dễ dàng! Xin cũng để ý, Đức Chúa Giê-su đã chấp nhận đức tin của họ thế nào. Những câu này không nói họ đã được Đức Chúa Giê-su chữa lành. Điều chúng ta biết là việc họ làm đã thật sự bày tỏ đức tin họ. Họ đã hành động như là những môn đồ khi họ khiêng người bại tới cùng Đức Chúa Giê-su.

Sau khi người bại được chữa lành, ông ta ra về ngợi khen Đức Chúa Trời. Chắc chắn thân thể và lời nói của ông ta là một dụng cụ để làm chứng và làm môn đồ (*xin cũng đọc câu 26*).

Trong khi đó, các nhà lãnh đạo kín đáo phàn nàn về việc Đức Chúa Giê-su “phạm” điều răn. Họ đã để tôn giáo, đức tin và sự dạy dỗ sai lầm ngăn cản họ có một kinh nghiệm sống với Đức Chúa Giê-su. Thật là một bài học quý giá cho tất cả chúng ta!

Bằng những cách nào chúng ta, tuyên bố mình là những môn đồ của Đấng Christ, có thể ngăn cản Chúa làm việc trong đời sống mình, hay đời sống của những người khác? Có những điều gì chúng ta yêu mến có thể ngăn cản chúng ta không nhận ra quyền lực của Đức Chúa Trời? Điều quan trọng hơn hết là làm thế nào chúng ta loại bỏ chúng?

III. “ĐEM LỬA XUỐNG THẾ GIAN” (Ma-thi-ơ 10:34-37)

Thường thường Cơ đốc giáo nghĩa là hòa bình. Đem Đức Chúa Giê-su giảng sinh, các thiên sứ đã hát, “Sáng danh Chúa trên các tầng trời rất cao, bình an dưới đất, ân trạch cho loài người” (Lu-ca 2:14). Quan trọng hơn nữa, Cơ đốc giáo giảng dạy về tình yêu thương, chứ không ghen ghét, ngay cả đối với kẻ thù chúng ta. Đức Chúa Giê-su phán, “Phước cho những kẻ làm cho người hòa thuận” (Ma-thi-ơ 5:9). Vậy, làm thế nào chúng ta hiểu được lời Đức Chúa Giê-su phán trong Ma-thi-ơ 10:34-37?

“Đức Chúa Giê-su cất bỏ những tư tưởng sai lầm của các môn đồ rằng sứ điệp của họ sẽ đem lại sự bình an. Họ sẽ không ngạc nhiên nếu có sự rắc rối xảy ra khi họ đi giảng dạy từng nhà. . . . Khi một người chấp nhận Đấng Christ, các bạn thân của họ có thể trở thành những kẻ thù cay đắng nhất. Điều này thường có thật trong xứ ngoại giáo cũng như trong xứ Cơ đốc giáo. Thường thường những người tuyên bố là Cơ đốc nhân có thể trở nên những kẻ thù độc ác nhất. Họ biết rất ít về quyền lực của Đức Chúa Trời trong việc thay đổi đời thuộc linh.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 379, 380.

Bạn đã có kinh nghiệm như một Cơ đốc nhân. Qua các câu khác bạn đã biết về Đức Chúa Giê-su, bạn tin rằng Đức Chúa Giê-su đang dạy gì cho chúng ta? Và tại sao những câu này lại rất quan trọng cho sự làm môn đồ? Xin cũng đọc Ma-thi-ơ 10:24, 25.

Điều quan trọng để nhớ là khi đi theo Đức Chúa Giê-su, chúng ta phải trả giá rất cao. Nếu không, có thể có điều sai lầm. Có thể chúng ta tự lừa dối mình. Cuối cùng, chúng ta phải hiểu rằng sự làm chúng ta và sống đời môn đồ có thể phân rẽ chúng ta khỏi những người chúng ta thân cận nhất. Điều này không phải luôn luôn như vậy, nhưng Đức Chúa Giê-su muốn chúng ta biết rằng việc này có thể xảy ra. Chúng ta sẽ không ngạc nhiên khi việc này xảy ra.

Bạn đã phải trả giá gì khi đi theo Chúa? Bạn đã học được gì từ kinh nghiệm riêng có thể giúp bạn hướng dẫn một người đang phải tranh đấu?

IV. GIÁ TRỊ CỦA LINH HỒN CHÚNG TÔI (Mác 8:35-37)

Một bài trong tờ tạp chí kể về một trường trung học đặc biệt khi học sinh đang làm một công việc rất tốt. Chúng khá hơn nhiều những học sinh khác trong cùng lứa tuổi ở bất cứ nơi nào trong nước. Những em này bày tỏ rằng chúng sẽ trở thành những ngôi sao trong tương lai hay sẽ được thành công thật. Tờ tạp chí trích dẫn một trong những người trẻ tuổi này, nói rằng, “Chúng tôi làm những điều này để thắng sự chết.”

Thắng sự chết? Anh ta sẽ cần nhiều hơn là được điểm cao và học giỏi.

Sự thật là dù chúng ta là ai, hay chúng ta thành công thế nào trong cuộc đời, chẳng sớm thì muộn sự chết sẽ đến. Chẳng sớm thì muộn chúng ta đều phải xuống mồ. Và lâu nhất là chúng ta sẽ sống bao lâu? Đối với hầu hết chúng ta, không tới một trăm năm đâu! Sau đó, tất cả sẽ chấm dứt. Điều này có nghĩa gì? Mục đích của cuộc đời là gì, nếu tất cả đều chấm dứt bằng sự chết? Chúng ta sẽ để lại gì cho hậu thế? Cách đây hàng ngàn năm, vua Sa-lô-môn đã học hỏi về cùng những đề tài này (*xin đọc* Truyền đạo 1 và 2), và ông đã nói rằng đời này với tất cả những sự lao khổ và rắc rối, đều là hư không. Sa-lô-môn dùng chữ “hư không” để diễn tả cuộc đời là trống không. Và chữ đó đến từ tiếng Hê-bơ-rơ nghĩa là “hơi thở,” “hơi nước.”

Với tư tưởng này, bạn hãy đọc lại những câu Kinh Thánh cho ngày hôm nay. Hãy so sánh với bài học tuần này, về sự làm môn đồ bằng hành động. Hãy tự hỏi, “Tôi nên sống cuộc đời thế nào? Mất sự sống vì Phúc âm nghĩa là gì? Trong cuộc đời này, chúng ta có thể trả giá bao nhiêu để tích cực tham gia vào sự làm môn đồ? Bạn cần phải thay đổi những gì để làm môn đồ thật của Đấng Christ?”

V. “HÃY ĐI VÀ HUẤN LUYỆN MÔN ĐỒ” (Ma-thi-ơ 28:18-20)

Một trong vài câu lớn nhất về việc làm môn đồ được ghi chép trong Ma-thi-ơ 28:18-20. Hãy đọc lại những câu này. Hãy coi những động từ: *đi, dạy dỗ [huấn luyện], làm phép báp-têm*. Các môn đồ nên huấn luyện thêm môn đồ. Điều này thật giản dị.

Xin đọc lại Ma-thi-ơ 28:18-20. Tập trung vào những điều Đức Chúa Giê-su phán ngay từ đầu, về mọi quyền lực ở trên trời và dưới đất đã được ban cho Ngài. (Hãy đọc Lu-ca 1:32; Công vụ 10:36; Ê-phê-sô 1:20; Hê-bơ-rơ 1:13). Tại sao những lời này rất quan trọng cho tất cả những ai tham gia vào công việc huấn luyện môn đồ?

Xin cũng lưu ý đến điều Đức Chúa Giê-su phán về việc này. Các môn đồ phải dạy dỗ *muôn dân*. Không có sự ưu tiên ở đây, không có giới hạn về địa lý hay quốc gia! Sự chết của Đấng Christ là cho tất cả mọi người, khắp nơi (Rô-ma 5:17-19; Hê-bơ-rơ 2:9). Vậy, mạng lệnh phúc âm là cho tất cả mọi người (Khải huyền 14:6, 7).

Xin lưu ý kỹ về điều Đức Chúa Giê-su phán với họ là dạy dỗ muôn dân. Sự tập trung của Ngài ở đâu?

Sự làm môn đồ là một hành động. Những người trở nên môn đồ là những người vâng lời và làm theo mạng lệnh của Đức Chúa Giê-su. Với những lời này, Đức Chúa Giê-su hoàn toàn hủy diệt bất cứ tư tưởng nào cho rằng sự cứu rỗi nghĩa là chỉ chấp nhận những lễ thật của giáo lý. Phải, chấp nhận lễ thật giáo lý là một phần của người môn đồ. Nhưng, đừng ngừng lại ở đây. Các môn đồ là những người đi theo Đức Chúa Giê-su. Và chúng ta đi theo Đức Chúa Giê-su bằng cách vâng lời Ngài. Và chúng ta không vâng lời Ngài để được cứu, nhưng vì chúng ta đã được cứu, trong Ngài.

Đức Chúa Giê-su hứa rằng Ngài sẽ ở cùng chúng ta cho đến tận thế. Bạn có kinh nghiệm trong đời sống mình rằng lời hứa này có thật không? Hãy nghĩ đến thí dụ Đấng Christ đang sống trong bạn. Hãy viết xuống hay đọc một lời cầu nguyện để ngợi khen và cảm tạ những điều Đức Chúa Giê-su đã và đang làm trong đời sống của bạn.

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 379-381, 746-750; Ellen G. White, “The First Evangelists,” tr. 350-358; “Who Is the Greatest,” tr. 433-436, trong *The Desire of Ages*; Dietrich Bonhoeffer, “Discipleship and the Cross,” tr. 85-104, trong *The Cost of Discipleship*; Mác 16:15-20; Giảng 14–17.

“Đức Chúa Giê-su truyền các môn đồ chớ hy vọng rằng phúc âm sẽ chiến thắng những kẻ thù, và họ sẽ không tấn công phúc âm. Đức Chúa Giê-su phán, ‘Ta đến, không phải đem sự bình an, mà là đem gươm đao.’ Những sự tấn công này không phải là kết quả của phúc âm, nhưng đó là kết quả của sự người ta chống đối phúc âm. Trong tất cả sự tấn công, điều khó nhất để chấp nhận là những sự khác biệt [bất đồng ý; tranh cãi] trong gia đình và sự phân rẽ của những người bạn thân nhất. Nhưng Đức Chúa Giê-su phán, ‘Ai yêu cha mẹ hơn ta thì không đáng cho ta; ai yêu con trai hay là con gái hơn ta thì cũng không đáng cho ta [Ma-thi-ơ 10:37].’” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 357.

“Đức Chúa Giê-su ban phước cho những điều kiện của Điều răn thứ năm. Ngài quả trách những cố gắng để trốn tránh trách nhiệm đối với cha mẹ. . . . Nhưng, lòng yêu thương cha mẹ phải luôn luôn đi sau sự vâng lời Đức Chúa Trời. Yêu mến Đức Chúa Trời và phụng sự Ngài là luật tối cao của sự sống, ‘điều răn thứ nhất và lớn nhất’. . . Nhưng ‘bảng thứ hai’ của Mười Điều răn, trong đó có Điều răn thứ năm, thì cũng gần quan trọng như bốn Điều răn trên.” – Phỏng trích *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 380.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn có biết ai đang chịu khổ vì đức tin nơi Đức Chúa Giê-su không? Nếu có, bạn có thể giúp đỡ thế nào? Bạn có thể làm gì, là cá nhân, hay lớp học Sa-bát, hay hội thánh, để làm giảm bớt sự đau khổ?
2. Hãy suy nghĩ thêm về những câu trong bài học hôm thứ Tư. Đức Chúa Giê-su ban cho chúng ta sứ điệp quan trọng nào? Trong lớp, hãy thảo luận về việc mất sự sống mình vì phúc âm nghĩa là gì. Bạn có thể học được gì từ kinh nghiệm của những người khác?
3. Bài học tuần này nói về sự làm môn đồ bằng hành động. Điều gì đang xảy ra trong hội thánh bạn về việc làm môn đồ? Lớp bạn có thể làm gì để giúp hội thánh tham gia tích cực hơn trong công việc quan trọng này? Thí dụ, hội thánh đang làm gì để huấn luyện những thuộc viên mới?

Bài Học 10

LÀM MÔN ĐỒ DƯỚI ÁP LỰC

CÂU GỐC: “Nếu người chạy thi với kẻ chạy bộ, mà còn mỏi mệt, thì làm sao thi được với ngựa? Khi trong xứ yên lặng, người được an ổn, nhưng khi sông Giô-đanh tràn, thì người sẽ làm thế nào? (Giê-rê-mi 12:5).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: I Các Vua 18; Ma-thi-ơ 26:56; Lu-ca 9:51-56; Giăng 6:1-15, 12:1-6, 18:1-11; 21:15-19.

CÓ BAO GIỜ NGHE TỐI LUẬT MURPHY CHĂNG? Một số người nghĩ đó là một trong những luật căn bản trong thiên nhiên. Luật này nói: *Bất cứ điều gì có thể trật sẽ trật.*

Tất cả chúng ta đều có những lúc, hay những ngày (hay lâu hơn), dường như theo luật Murphy. Đôi khi những kinh nghiệm của chúng ta là môn đồ dường như cũng theo luật đó. Chúng ta có những lời hứa của Đức Chúa Trời sẽ giúp chúng ta không bị nản chí. Nhưng thật dễ bị cám dỗ để bỏ cuộc mà không có hy vọng gì. Lẽ dĩ nhiên, mặc dù việc gì xảy ra, chúng ta không bao giờ nên bỏ cuộc.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu về một số môn đồ và chúng ta sẽ học được gì từ những ngày đen tối của họ.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Có sự cảnh cáo nào chúng ta học được từ sự cãi cọ của các môn đồ về quyền lực chính trị? Giu-đa dạy chúng ta bài học nào? Có động lực nào đằng sau sự mong ước của Gia-cơ và Giăng để hủy diệt những người không chấp nhận Đức Chúa Giê-su? Chúng ta học được gì từ lối lầm và sự ăn năn của Phi-e-rơ? Các môn đồ đã ở lâu ngày với Đức Chúa Giê-su, nhưng tại sao họ không ở với Ngài trong giờ phút Ngài cần họ nhất?

I. GƯƠNG MẪU VỀ QUYỀN LỰC (Giăng 6:1-15)

Đức tin tôn giáo có thể là một dụng cụ rất mạnh cho điều tốt hay điều xấu. Điều tốt có thể dẫn một người đến “mất sự sống” (Ma-thi-ơ 16:25) vì Đấng Christ. Nhưng điều xấu có thể đưa những người khác nổi giận vì danh Chúa. Xét cho cùng, nếu bạn tin rằng Đức Chúa Trời kêu gọi mình để làm một điều gì, thì ai sẽ ngăn cản bạn được? Đó là lý do tại sao một số chính phủ cố gắng bài trừ tôn giáo trong dân chúng. Đó là vì họ không muốn người ta trung tín với Đức Chúa Trời. Và bạn không thể nào lên cao hơn Đức Chúa Trời. Nhưng các chính phủ cố gắng dùng quyền lực lớn của tôn giáo để đạt điều họ muốn. Môn đồ của Đấng Christ phải thận trọng về những sự nguy hiểm lạm dụng quyền lực tôn giáo.

Chúng ta học được bài học gì từ Giăng 6:1-15 về vấn đề môn đồ Đấng Christ nên dùng quyền lực chính trị thế nào?

Mục đích của Đức Chúa Giê-su trên thế gian là không trở nên một vua dưới đất. Nhưng đạt được quyền lực chính trị không giống như làm môn đồ. Đức Chúa Trời có thể đặt người ta vào địa vị quyền lực, hay Ngài có thể dùng những người có quyền lực. Nhưng công việc của môn đồ không phải là cố đạt được nhiều quyền lực chính trị. Trong Tân Ước không có kiểu mẫu này. Thật không may, ngay cả các môn đồ thân cận nhất của Đức Chúa Giê-su cũng không hiểu được điều quan trọng này: “Các môn đồ hiệp với đám dân đông để tuyên bố Đấng Christ có quyền ngồi trên ngai của Đa-vít. Các môn đồ tuyên bố rằng Đấng Christ quá khiêm tốn nên không chấp nhận vinh dự đó. . . . Các môn đồ sốt sắng sắp đặt để thực hiện mục đích của họ là đặt Ngài lên ngai vàng.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 378. Xây dựng trên hy vọng cao nhất của đám đông, các môn đồ cố ép Đức Chúa Giê-su trở nên vua của nước (Giăng 6:14, 15). Đây là sự làm môn đồ theo đường lối của họ. Vì thế, Đức Chúa Giê-su giải tán đám đông, sai các môn đồ chèo thuyền qua bờ biển bên kia, và Ngài đi lên núi một mình để cầu nguyện.

Có những cách nào, ngay cả trên trình độ cá nhân, chúng ta có thể lạm dụng tôn giáo và dùng quyền này cho mục tiêu cá nhân ích kỷ?

II. KIỂU MẪU THAM LAM (Giăng 12:1-6)

Có một người đã nói, “Nếu bạn muốn giàu có, hãy khởi sự một tôn giáo.” Thật đáng buồn thay! Nhưng điều này có thể đúng. Khi nói đến đức tin tôn giáo, chúng ta đã nói đến một trong những phần quan trọng nhất của đời sống con người. Chúng ta nói đến ý nghĩa của sự sống và hy vọng về thiên đàng. Và chúng ta hy vọng được Đức Chúa Trời tha tội cho chúng ta. Chính Đức Chúa Giê-su cho chúng ta một gương để sống cuộc đời của một người nghèo. Và Ngài cảnh cáo chúng ta chống lại sự tham gia quá nhiều vào những việc của thế gian. Nhưng lịch sử giáo hội có nhiều thí dụ về những người đã dùng quyền lực tôn giáo và ý tưởng tôn giáo để được giàu có. Họ thường thường làm vậy bằng cách hà hiếp người nghèo.

Xin trả lời các câu hỏi sau đây theo Giăng 12:1-6:

1. Chúng ta tìm thấy biểu hiện nào trong hành động của Ma-ri? Nói cách khác, bằng những cách nào hành động này bày tỏ thái độ của người môn đồ thật của Đấng Christ? Xin cũng đọc Ma-thi-ơ 13:46; Phi-líp 3:8.

2. Câu chuyện này nói gì về những lý do quan trọng cho các hành động của chúng ta?

3. Những câu này nói La-xa-rô ngồi cùng bàn với họ. La-xa-rô là người được kêu sống lại từ kẻ chết. Tại sao sự kiện này làm cho hành động của Giu-đa thêm ghê tởm? Điều này bày tỏ Giu-đa không ý thức được sự tội lỗi của mình.

Với lý do chính đáng, sứ đồ Phao-lô đã nói lên câu nổi tiếng trong I Ti-mô-thê 6:10. Về sau, Giu-đa đã mất linh hồn vì lòng ham muốn tiền bạc của mình. Ngay từ lúc đầu, dường như Giu-đa chỉ tìm kiếm số một. Chính mình hẳn! Lòng ước muốn này để đạt được những cái cho mình thì không trong sạch. Và điều này đã ngấm vào tất cả cuộc đời làm môn đồ của hắn. Các môn đồ khác thì không ích kỷ nhiều. Nhưng với Giu-đa, lòng tham lam đã chiếm hữu hẳn.

Bạn biết chắc thế nào lòng tham lam không đầu độc việc làm môn đồ Đấng Christ của bạn? Nếu bạn biết một vài tham vọng không trong sạch, làm thế nào bạn tẩy sạch được chúng?

III. KIỂU MẪU SẤM SÉT (Lu-ca 9:51-56)

Có hai cặp anh em trong số các môn đồ của Đức Chúa Giê-su. Khi kêu gọi họ, Đức Chúa Giê-su đã đặt tên cặp Gia-cơ và Giăng *Bô-a-nết*, hay “con trai của sấm sét” (Mác 3:17). Một số các chuyên viên Kinh Thánh tin rằng Đức Chúa Giê-su đặt cho họ tên này vì tính nóng nảy kinh khủng của họ. Vậy, chúng tôi đã lựa để gọi loại môn đồ này là *kiểu mẫu sấm sét*.

Hãy lưu ý các môn đồ đã cảm thấy thế nào khi người ta từ chối không chấp nhận Đức Chúa Giê-su trong Lu-ca 9:51-56. Khi đọc đoạn này, bạn hãy cố gắng đặt mình vào địa vị của các môn đồ. Có những lý do nào khiến họ cảm thấy như vậy? Nói cách khác, họ đã nghe Đức Chúa Giê-su phán gì? Hay có những gương khác trong Cựu Ước mà họ đã biết khiến họ cảm thấy như vậy? Xin đọc, thí dụ, Sáng thế Ký 6, 7; Ma-thi-ơ 8:12; 13:42; Mác 6:11.

Nhiều nan đề xảy ra vì cảm giác và phản ứng của các môn đồ. Họ sốt sắng muốn giúp Chúa, điều đó thì tốt. Đây là điều tất cả các môn đồ nên làm. Nhưng những hành động sai, ngay cả khi vì duyên cớ tốt, có thể gây thiệt hại nhiều hơn lợi lộc. Thí dụ, Gia-cơ và Giăng dùng câu chuyện của Ê-li làm kiểu mẫu. Nhưng họ đã dùng sai. Ê-li kêu lửa từ trời xuống để thiêu đốt của lễ (I Các Vua 18), chứ không phải thiêu đốt những người bội nghịch.

Tệ hơn nữa, các môn đồ có một thái độ độc ác và phán đoán đối với những người có tội. Mỗi môn đồ của Đấng Christ nên tìm cách đem tội nhân đến chân Thập tự giá và chỉ cho họ sự thương xót và ân điển tuyệt vời của Đức Chúa Trời. Các môn đồ nên chỉ cho tội nhân thấy Đức Chúa Trời đã chịu hình phạt vì tội lỗi của họ. Họ nên bày tỏ rằng nhờ Đức Chúa Giê-su, tội nhân có thể được sự ân xá, tha thứ hoàn toàn, và một đời sống mới trong Ngài. Đó là công việc của chúng ta là môn đồ. Chúng ta hãy để phần phán xét cho Chúa.

Bạn đã phán đoán thế nào đối với những người bạn nghĩ là làm trật? Và làm thế nào chúng ta có thể bày tỏ lòng thương xót đối với những người khác mà không cho họ ý tưởng rằng chúng ta đồng ý với đời sống hay sự tin tưởng của họ?

IV. NGƯỜI ĂN NĂN – KIỂU MẪU PHI-E-RƠ (Giăng 18:1-11)

Phi-e-rơ nổi tiếng là một môn đồ luôn luôn vội vàng phát biểu ý kiến. Lu-ca 22:33, 34 nói rằng ông tự tin vào mình và sự làm môn đồ của mình nên ông hứa sẽ đi với Đức Chúa Giê-su vào tù hay ngay cả sự chết. Nhưng, sau đó không bao lâu, ông đã “nuốt” những lời hứa đó (Ma-thi-ơ 26:69-75).

Tất cả chúng ta đều biết về sự thất bại của Phi-e-rơ. Điều này là một bài học hùng hồn cho các môn đồ của Đấng Christ. Chúng ta không thể làm việc Chúa với quyền lực riêng của mình. Điều thật quan trọng là chúng ta đều phục Đức Chúa Giê-su hằng ngày. Ngài là cây nho, chúng ta là những nhánh. Ngoài Đức Chúa Giê-su, chúng ta không thể làm gì được. Chúng ta không thể làm môn đồ trung tín nếu không có Ngài. Một lần nữa, muốn làm việc Chúa là một điều tuyệt vời, nhưng phải làm dưới sự điều khiển của Đức Chúa Giê-su.

Giăng 21:15-19 dạy chúng ta gì về việc Đức Chúa Giê-su có thể làm cho các môn đồ đã ăn năn lỗi lầm và không lìa bỏ Chúa?

“Đây là một bài học cho tất cả các môn đồ Đấng Christ. Phúc âm không bào chữa cho tội lỗi. Phúc âm không thể bào chữa cho tội lỗi. Những tội kín giấu cần phải xưng ra cách kín đáo với Đức Chúa Trời. Nhưng, tội công khai, thì cần xưng ra cách công khai. . . . Để chứng minh cho sự ăn năn, người môn đồ phải từ bỏ tội lỗi này. . . . Phi-e-rơ đã công khai chối Chúa ba lần. Và ba lần Đức Chúa Giê-su khiến Phi-e-rơ hứa sẽ yêu mến và trung tín với Ngài. Đây là câu hỏi thẳng, như một mũi tên bằng sắt thấu vào vết thương lòng của Phi-e-rơ. Trước mặt các môn đồ khác, Đức Chúa Giê-su đã bày tỏ Phi-e-rơ thật sự ăn năn. Và Ngài cho thấy người môn đồ này lúc trước khoe khoang kiêu ngạo bây giờ đã hoàn toàn hạ mình khiêm tốn.” – Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 811, 812.

Xin lưu ý điều Đức Chúa Giê-su phán cùng Phi-e-rơ trong Giăng 21:18, 19. Ngài phán rằng vào cuối đời, Phi-e-rơ sẽ chết cho Chúa, Đấng mà ông yêu thiết tha. Những lời của Phi-e-rơ, cuối cùng, đã ứng nghiệm. Nhưng điều này chỉ xảy ra sau khi ông đã học được những bài học khó khăn về sự làm môn đồ.

Bạn có những lời hứa kiêu hãnh, nhưng lại thất hứa nhiều lần, và không làm trọn chẳng? Bạn học được gì từ chuyện của Phi-e-rơ để giúp bạn không bỏ cuộc?

V. KIỂU MẪU CHẠY TRỐN (Ma-thi-ơ 26:56)

Các môn đồ đã ở với Đức Chúa Giê-su ba năm rưỡi. Họ đã được những vinh dự đặc biệt mà rất ít người trên thế gian được. Họ đã thấy những điều mà ít người thấy. Xét cho cùng, trong số những tỷ phú trên thế gian, bao nhiêu người được thấy Đức Chúa Giê-su trong hình thể con người? Hơn thế nữa, bao nhiêu người được ở với Chúa ngày này qua ngày nọ khi Ngài ở thế gian? Các môn đồ này là những người được vinh dự nhất trong số những người đã sống.

Lẽ dĩ nhiên, đó là một phần của nan đề. Các môn đồ cũng là con người, con người tội lỗi. Mặc dù Chúa đã làm gì cho họ, các môn đồ đã không thuộc bài.

Xin hãy đọc một sách Phúc âm, bất cứ sách nào. Có những điều tuyệt vời nào Đức Chúa Giê-su đã phán và làm trước mặt các môn đồ? Ngài còn cần bao nhiêu bằng chứng tuyệt vời nữa để giúp họ hiểu được Ngài là ai? Sau khi đã đọc những biến cố này, hãy coi lại câu Kinh Thánh hôm nay. Có sử điệp, hay lời cảnh cáo đáng sợ nào chúng ta học được từ câu này cho chính mình?

Đức Chúa Giê-su biết chẳng bao lâu nữa Ngài sẽ phải từ giã các môn đồ. Vì thế, Ngài đã chuẩn bị họ về sự chết của Ngài. Nhưng họ đã không nghe. Đức Chúa Giê-su biết điều gì sẽ xảy ra ở Giê-ru-sa-lem. Ngài cố gắng chuẩn bị họ về sự chết của Ngài trên thập tự giá. Nhưng họ đã không nghe. Họ đến Giê-ru-sa-lem không sẵn sàng cho những gì sắp xảy ra.

Suốt trong thời gian thi hành chức vụ, các môn đồ dường như coi trọng những việc Chúa làm hơn là nghe những lời Ngài phán. Những hành động của Đức Chúa Giê-su tạo cho họ một niềm hy vọng về Đấng Mê-si. Và điều này làm họ rất vui. Ở trên núi Hóá Hình (đọc bài học 8 – ngày thứ Ba, 19 Tháng 2), tiếng phán của Đức Chúa Cha kêu gọi các môn đồ hãy lắng nghe lời Đức Chúa Giê-su. Nhưng họ đã không học từ lời cảnh cáo của Ngài về sự chết sắp tới của Ngài trên thập tự giá.

Sau Bữa Tiệc Cuối cùng, Đức Chúa Giê-su cố gắng bày tỏ cho các môn đồ việc sắp xảy ra. Nhưng họ đã không nghe. Trong vườn Ghết-sê-ma-ni, Ngài cố gắng xin họ cầu nguyện để được thêm sức. Nhưng họ ngủ.

Hãy nghĩ về tất cả những điều Đức Chúa Giê-su đã làm cho bạn: những lời hứa, hy vọng, ơn phước, những thay đổi trong cuộc đời bạn, bằng chứng cho đức tin bạn, tất cả đều nhờ Đấng Christ. Làm sao chúng ta có thể, qua những điều này, tránh được những lỗi lầm của các môn đồ?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 208-211, 465, 466, 524-529, 595-597, 635, 636, 775, 776, 962, 963, 2020, 2021; Ellen G. White, “Give Ye Them to Eat,” tr. 364-380, “Who Is the Greatest,” tr. 437-438; “The Law of the New Kingdom,” tr. 547-551; “A Feast at Simon’s House,” tr. 559-565; “By the Sea Once More,” tr. 809-817, trong *The Desire of Ages*; “John the Beloved,” tr. 539-543, trong *The Acts of the Apostles*.

“Lòng ham mê tiền bạc của Giu-đa phát triển với sự sử dụng những khả năng khôn ngoan của nó. Tài quản lý tiền bạc sẽ là một điều ích lợi lớn cho hội thánh nhỏ bé nếu nó để Đức Thánh Linh hướng dẫn. Và bằng lối sống thánh thiện, Giu-đa sẽ có sự hiểu biết rõ ràng và đúng về những điều thiêng liêng và thiên thượng. Nhưng Giu-đa chỉ chú ý đến những việc thế gian. Trong nó không có sự bạo động. Nhưng sự ích kỷ, mưu mô, và lòng tham lam đã điều khiển nó. Điều cuối cùng này đã đưa nó đến việc bán Chúa với một số tiền nhỏ mọn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 1101.

“Giu-đa ở với Đấng Christ trong suốt thời gian Ngài thi hành chức vụ. Nó đã được tất cả những gì Đấng Christ có thể ban cho. . . . Giả thử Giu-đa cố gắng là một ơn phước, thay vì một người hay chất vấn, chỉ trích, và ích kỷ. Chúa có thể dùng nó để phát triển nước Ngài. Nhưng Giu-đa là một người đánh bạc. Nó nghĩ mình có thể quản lý được tài chánh của hội thánh. Bởi sự quản lý thông minh về thương mại, nó có thể được những lợi lộc thế gian. Nhưng lòng nó đã chia hai. Nó thích sự ca tụng của người ta. Nó không muốn vì Chúa mà từ bỏ thế gian. Nó không bao giờ có những sự ước muốn vĩnh cửu của Đấng Christ. . . . Giu-đa là một người theo đạo giả dối.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 1101, 1102.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Nếu các môn đồ là những người đi theo, vậy những người đi theo ý tưởng và chương trình riêng mình có phải là môn đồ không? Hãy suy nghĩ về câu hỏi này và câu trả lời của bạn.
2. Bạn có thể nghĩ tới những kiểu mẫu làm môn đồ dưới áp lực nào khác, và chúng ta học được những bài học nào từ các kiểu mẫu này?
3. Chúng ta có thể thấy trong Phi-e-rơ một người chạy quá nhanh, chỉ làm lỗi lầm và hay sa ngã. Nhưng có những nguy hiểm nào khi quá cẩn thận? Bằng những cách nào chúng ta đi qua thái cực khác? Hãy suy nghĩ về điều này và chia sẻ tư tưởng với lớp học. Hãy nghĩ đến hội thánh. Hội thánh của bạn có sẵn sàng để chạy trước Chúa không? Hay là hội thánh quá yếu ớt để đi theo sự hướng dẫn của Chúa? Lớp bạn có thể làm gì để giúp hội thánh có sự quân bình đúng?

Bài Học 11

HỌC THÊM VỀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Nhưng Đức Chúa Giê-su liền phán rằng: Các ngươi hãy yên lòng; ấy là ta đây, đừng sợ” (Ma-thi-ơ 14:27)

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 14:22-33; Mác 4:36-41; 6:51, 52; Lu-ca 8:25; 24:37; Giăng 6:19.

ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LỰA CHỌN CÁC MÔN ĐỒ để họ có thể ở với Ngài và học hỏi nơi Ngài. Nhưng, thật rõ ràng là họ không thông minh như mọi người tưởng. Chúng ta có khác họ gì không? Một số trong chúng ta đã đi theo Chúa nhiều năm, nhưng chúng ta vẫn không hiểu hoàn toàn sự làm môn đồ đòi hỏi gì nơi chúng ta. Như trong thế giới thiên nhiên, thế giới thiêng liêng cũng vậy. Sự tăng trưởng là quan trọng cho sự sống. Mỗi ngày nên có sự tăng trưởng trong kinh nghiệm Cơ đốc nhân của chúng ta. Có sự sửa soạn đất và “phân bón” cần thiết nào để sự làm môn đồ được phát triển và thành công?

Bài học tuần này sẽ nghiên cứu thêm những thí dụ từ Lời Đức Chúa Trời để giúp chúng ta hiểu làm môn đồ Đấng Christ nghĩa là gì.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Tại sao các môn đồ của Đấng Christ luôn luôn đầy sự sợ hãi? Chúng ta học được gì từ lời cảnh cáo của Đức Chúa Giê-su về men của người Pha-ri-si? Chúng ta trả lời thế nào cho những người cứng đầu đã khép kín lòng mình trước sự làm chứng của chúng ta?

I. NHỮNG BÀI HỌC NƠI BIỂN CẢ (Mác 4:36-41)

Khi những biển cố trong Mác 4 xảy ra, các môn đồ đã ở với Đức Chúa Giê-su được một thời gian. Chắc họ đã học được nhiều điều từ nơi Chúa!

Những lời các môn đồ nói cùng Đức Chúa Giê-su trong câu 38 bày tỏ gì về họ? Chúng ta có thường trả lời như vậy trong những lúc sợ hãi chẳng?

Thật cũng rất dễ dàng để chúng ta làm như vậy. Khi gặp thời vận xấu hay có những sự rắc rối xảy ra, chúng ta cũng thường tự hỏi Đức Chúa Trời có quan tâm chẳng. Có điều lạ là các môn đồ sợ hãi mặc dù Đức Chúa Giê-su có mặt ngay tại đó. Đức Chúa Giê-su chính là người truyền họ chèo thuyền qua bờ bên kia. Trận bão này không làm Chúa ngạc nhiên. Cũng vậy, những nan đề của chúng ta không làm chúng ta ngạc nhiên.

Việc các môn đồ, chứ không phải trận bão, đã đánh thức Đức Chúa Giê-su dậy có ý nghĩa gì?

Xin lưu ý các môn đồ rất sợ hãi trong thời gian có bão. Họ sợ bão tố. Sau đó, khi cơn bão đã yên, họ dường như sợ Đức Chúa Giê-su. Thí dụ về quyền lực như vậy gây ấn tượng rất sâu xa. Nhưng sau một thời gian ở với Đức Chúa Giê-su, các môn đồ nên biết rằng họ không phải sợ Chúa. Quyền lực này nên đem lại hy vọng lớn lao và an ủi cho các môn đồ. Vì bây giờ họ đã biết bản tính của Đấng (Giê-su) có tất cả quyền lực. Vậy, câu chuyện này bày tỏ rằng các người này vẫn còn nhiều điều phải học về việc làm môn đồ Đấng Christ.

Khi nào là lần chót bạn tự hỏi Chúa có quan tâm đến bạn và hoàn cảnh của bạn chẳng? Bạn học được những bài học nào từ vấn đề này mà bạn có thể dùng lần tới khi bạn gặp rắc rối?

II. NHỮNG BÀI HỌC NƠI BIỂN CẢ – tiếp theo (Ma-thi-ơ 14:22-33; Mác 6:45-52)

Biển cả là chỗ tốt để học làm môn đồ. Xét cho cùng, là con người, chúng ta hoàn toàn lệ thuộc vào Đức Chúa Trời cho tất cả mọi sự (*xin đọc Gióp 12:10; Đa-ni-ên 5:23; Công vụ 17:28*). Nhưng không dễ quên điều này khi bạn ở trên sông nước. Thí dụ, cái gì ở dưới chân bạn không nâng bạn lên nhưng lại nuốt bạn xuống. Có lẽ đó là lý do tại sao Chúa lựa biển cả để dạy các môn đồ Ngài một ít bài học về đức tin. Đây là điều rất quan trọng để được thành công trong sự làm môn đồ.

Các môn đồ đã hoàn thành một chuyến đi truyền giáo thành công (Mác 6:6-13). Họ đã chứng kiến sự nuôi năm ngàn người. Và họ đã trải qua kinh nghiệm đầu tiên với trận bão trên biển cả. Vào lúc đó, các môn đồ nên trở nên khôn ngoan hơn. Nhưng, buổi chiều sau khi nuôi năm ngàn người, một cơn bão khác tới trên biển cả. Lần này, trận bão tới khi Đức Chúa Giê-su không ở trong thuyền với họ.

Các môn đồ làm nhiều lỗi lầm nào trong hai câu chuyện trong Ma-thi-ơ 14:22-33 và Mác 6:45-52?

Một câu chuyện không có việc Phi-e-rô đi trên mặt nước. Nhưng cả hai chuyện đều cho thấy những người chứng kiến việc xảy ra đều có ấn tượng rất sâu xa. Một số công khai gọi Đức Chúa Giê-su là Con Đức Chúa Trời. Trong sách Mác, các môn đồ rất ngạc nhiên về việc họ thấy. Họ rất ngạc nhiên chứng kiến khả năng của Đức Chúa Giê-su làm cho sóng biển cũng vâng lời Ngài. Nhưng ngạc nhiên hơn nữa là thấy Đức Chúa Giê-su có quyền phép đi trên mặt nước, đặc biệt là trong lúc bão tố! Các môn đồ thật sự chứng kiến quyền lực của Đức Chúa Trời mà ít người được chứng kiến.

Bạn nghĩ Mác nêu lên điểm nào về đức tin và sự tin tưởng trong Mác 6:51, 52? Điểm đó đã cho chúng ta bài học nào ở đây?

III. MEN CỦA NGƯỜI PHA-RI-SI

Xin trả lời các câu hỏi dưới đây sau khi đọc Ma-thi-ơ 16:1-12:

1. Chúng ta có bằng chứng nào là các nhà lãnh đạo đến với Đức Chúa Giê-su không thành thật khi hỏi Ngài? Xét cho cùng, xin một dấu từ trời có gì là trật? Kinh Thánh không có nhiều dấu từ trời sao? Là môn đồ, chúng ta học được điều gì từ việc đang xảy ra ở đây? Xin đọc những đoạn trước trong Ma-thi-ơ; xin cũng đọc Lu-ca 16:29-31.

2. Hãy nghiên cứu kỹ những lời Đức Chúa Giê-su phán cùng các thầy thông giáo và người Pha-ri-si. Có nguyên tắc nào trong lời Đức Chúa Giê-su cảnh cáo họ (Ma-thi-ơ 23:23)?

3. Hãy đọc lời Đức Chúa Giê-su phán cùng các môn đồ trong Ma-thi-ơ 16:8-11. Đức Chúa Giê-su muốn nói đến điều nào? Tại sao chúng ta thấy dễ dàng để cũng làm như vậy? (Thí dụ, là con người, chúng ta hay quên những điều vĩ đại mà Đức Chúa Trời đã làm cho chúng ta).

Thật có sự khác biệt lớn giữa Bánh sự Sống và men của các thầy thông giáo và người Pha-ri-si! Nhưng xin lưu ý là dễ dàng làm họ bối rối. Tất cả các môn đồ của Đấng Christ cần biết rằng sự tin tưởng, hay theo phong tục, hay *bênh vực* đức tin thì không giống như làm môn đồ của Đấng Christ. Thật dễ dàng cho chúng ta an tâm về những điều chúng ta tin, hay quen với sự thờ phượng, hay thực hành đức tin chúng ta. Rồi chúng ta để những điều này xâm nhập vào đời sống hằng ngày và thói quen của chúng ta, thay vì chỉ dùng chúng như dụng cụ để đạt mục đích mình. Mục đích quan trọng nhất của chúng ta là làm môn đồ trung tín của Đấng Christ, vâng phục ý Ngài và bày tỏ tình yêu thương và bản tính Ngài cho thế gian.

IV. NHỮNG BÀI HỌC TỪ SỰ SỢ HÃI (1 Giăng 4:18)

Có lẽ bạn đã lưu ý một điều qua các bài học này. Đó là, bạn có thể để ý là các môn đồ thường hay sợ hãi. Qua các sách Phúc âm, chúng ta thường thấy các môn đồ sợ hãi trong nhiều hoàn cảnh được ghi trong Kinh Thánh.

Điều gì trong những hoàn cảnh khác nhau này đã khiến họ sợ hãi? Ma-thi-ơ 14:27; 17:6, 7; Mác 10:32; Lu-ca 8:25; 24:37; Giăng 6:19. Chúng ta học được gì từ những kinh nghiệm của họ?

Điều gì khiến các môn đồ sợ hãi trong Mác 9:30-32? Có điểm quan trọng nào chúng ta có thể học được từ thí dụ này?

Thật rất buồn là các môn đồ sợ một điều đã đem lại cho họ niềm hy vọng lớn nhất. Hy vọng này là sự cứu rỗi bởi sự chết của Đức Chúa Giê-su đã tha thứ tội lỗi họ. Họ sợ rằng họ đã không hiểu. Họ sợ rằng họ đã không muốn biết. Nếu họ hiểu về Thập tự giá, họ sẽ không sợ nữa. Vậy, chính sự thiếu hiểu biết khiến họ sợ hãi.

Là môn đồ, là những người đi theo Đấng Christ, chúng ta không nên sợ hãi gì cả. Những điều tuyệt vời Đức Chúa Giê-su đã làm ở thế gian nên đem lại cho chúng ta đầy hy vọng và tin cậy nơi quyền lực của Ngài để cứu chúng ta. Đức Chúa Giê-su đi trên mặt nước trong cơn bão tố. Ngài chữa lành người bại. Ngài nuôi năm ngàn người với chỉ vài ổ bánh. Ngài bày tỏ tình yêu thương chúng ta bởi sự chết trên thập tự giá như Đấng thay thế của chúng ta. Chắc chắn là tội lỗi có thật. Ma quỷ cũng có thật. Hỏa ngục sẽ có thật. Và chúng ta cần biết những sự nguy hiểm cho linh hồn chúng ta (*Ma-thi-ơ 10:28*). Nhưng đến cuối cùng, cũng như các môn đồ, chúng ta nên tiếp tục nắm chặt tình yêu thương của Đức Chúa Trời như được bày tỏ trong Đấng Christ. Và chúng ta nên học để sống trong niềm hy vọng và sự an ủi của tình yêu thương tuyệt vời của Đức Chúa Trời và ân điển lạ lùng Ngài đã ban cho chúng ta.

V. SỰ LÀM MÔN ĐỒ VÀ LÀM CHỨNG

“Tôi muốn sự vô thần là thật. Tôi cảm thấy khó chịu khi một số người thông minh nhất và học thức nhất mà tôi biết lại là những người tin vào tôn giáo. Không phải là tôi không tin nơi Đức Chúa Trời. Và tôi hy vọng tôi đúng trong niềm tin của tôi. Tôi hy vọng là không có Đức Chúa Trời! Tôi không muốn có một Đức Chúa Trời; tôi không muốn vũ trụ như vậy.” – Phỏng trích Thomas Nagel, *The Last Word* (New York: Oxford University Press, 1997), tr. 130.

Xin đọc câu trên đây. Là môn đồ, chúng ta nên có thái độ thế nào đối với người như vậy? Có những câu Kinh Thánh nào đến trong trí bạn khi bạn nghĩ về người này? Hãy viết xuống những câu đó.

Bạn đã viết xuống những câu này, bây giờ hãy đọc lại. Những câu này nói lên đề tài nào? Lòng thương xót, sự phán xét, sự sâu thẳm, hay hình phạt? Hay là điều gì khác? Câu trả lời của bạn nói gì về bạn?

Một phần rất quan trọng của sự làm môn đồ là làm chứng. Trong tất cả các sách Phúc âm, chúng ta thấy Đức Chúa Giê-su chuẩn bị các môn đồ Ngài để làm chứng và dẫn đưa những người khác đến sự cứu rỗi. Có một số người tin mau chóng. Nhưng một số khác từ chối chấp nhận Đức Chúa Giê-su dù bất cứ việc gì xảy ra.

Là môn đồ Đấng Christ, khi đi làm chứng, chúng ta sẽ gặp nhiều hạng người. Có người thành thật như Thomas Nagel; một số khác có thể không thành thật như vậy. Nhưng họ sẽ bày tỏ cùng một thái độ. Chúng ta cư xử thế nào đối với những người này? Giận dữ? Yêu thương? Cảm giác thất bại? Tất cả các điều trên hay không có gì cả?

Chúng ta học được gì từ đời sống và sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su sẽ giúp chúng ta là các môn đồ của Ngài? Chúng ta có thể dạy chúng ta thế nào để làm việc với những người có tâm trí không cởi mở? Khi nào chúng ta không còn trách nhiệm đối với họ nữa?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 415-417, 426-441, 746-750; Ellen G. White, “Peace Be Still,” tr. 333-341; “A Night on the Lake,” tr. 377-382; “The Foreshadowing of the Cross,” tr. 410-418; “He Was Transfigured,” tr. 419-425; “The Walk to Emmaus,” tr. 795-801, trong *The Desire of Ages*; “The Sower Went Forth to Sow,” tr. 40, trong *Christ’s Object Lessons*; “Light Through Darkness,” tr. 349-350, trong *The Great Controversy*.

“Phi-e-rô đi theo Đức Chúa Giê-su đã lâu, nhưng ông vẫn còn có ý tưởng sai lầm về chương trình cứu chuộc. Ông không muốn thấy thập tự giá trong công việc của Đấng Christ. Nhưng chính nhờ thập tự giá mà sự sống và hy vọng đã đến với nhân loại chết mất.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Review and Herald*, ngày 7 Tháng 4, 1891.

“Con cái của Đức Chúa Trời không phải lệ thuộc vào cảm giác và cảm xúc. Khi họ phải tranh đấu giữa niềm hy vọng và sự sợ hãi, là họ làm đau lòng Đấng Christ. Đó là vì Ngài đã ban cho họ bằng chứng hùng hồn về tình yêu thương của Ngài. Ngài muốn họ thật vững vàng trong đức tin thánh thiện nhất. Ngài muốn họ làm công việc Ngài giao phó. Lúc đó lòng họ sẽ trở nên như cây đờn hạc thánh trong tay Ngài. Những điệu nhạc từ cây đờn này sẽ rung lên tiếng ngợi khen và tạ ơn Đức Chúa Giê-su, Đấng được Đức Chúa Trời sai đến để cất đi tội lỗi của thế gian.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies to Ministers and Gospel Workers*, tr. 518, 519.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn sợ hãi những điều nào? Làm sao bạn học để thắng được những sự sợ hãi đó? Nhưng, có những điều nào chúng ta nên sợ? Hãy chuẩn bị để thảo luận câu trả lời của bạn trong lớp Sa-bát.
2. Có những cách nào chúng ta có thể trở thành những thầy thông giáo và người Pha-ri-si tận thời? Tại sao điều này dễ dàng hơn chúng ta tưởng? Có những bước nào một người dùng để đi từ sự là môn đồ tới là người Pha-ri-si? Những bước này có dễ hơn là đi từ sự là người Pha-ri-si tới sự là môn đồ? Hãy chuẩn bị để thảo luận tư tưởng của bạn trong lớp học.
3. Men của các thầy thông giáo và người Pha-ri-si là gì trong hội thánh ngày nay?

Bài Học 12

SỨ MẠNG VÀ MỆNH LỆNH LỚN CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU

CÂU GỐC: “Ngài phán: Có lời chép rằng Đấng Christ phải chịu đau đớn dường ấy, ngày thứ ba sẽ từ kẻ chết sống lại” (Lu-ca 24:46).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 25:31-46; Mác 16:14-20; Lu-ca 24:36-53; Giăng 3:14-19; Rô-ma 5:6-10; I Cô-rinh-tô 5:7; 15:3, 4; Ga-la-ti 1:4; I Phi-e-rơ 2:22-25.

LÀ TÍN ĐỒ CƠ ĐỐC PHỤC LÂM, CHÚNG TA HIỂU RẰNG TRÁCH NHIỆM CỦA CHÚNG TA trong Mệnh Lệnh Lớn được liên kết với Sứ điệp Ba Thiên sứ trong Khải huyền 14. Trung tâm của sứ điệp này là phúc âm đời đời. Chúng ta không có gì để rao giảng cho thế gian nếu chúng ta không dạy họ lẽ thật vĩ đại về sự được xưng công bình chỉ bởi đức tin mà thôi.

“Nhiều người đã viết cho tôi, hỏi rằng có phải sứ điệp được xưng công bình bởi đức tin là sứ điệp của thiên sứ thứ ba. Và tôi đã trả lời, “Đó là sứ điệp lẽ thật của thiên sứ thứ ba.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Review and Herald*, ngày 1 Tháng 4, 1890. Vậy, theo Ellen G. White, sứ mạng quan trọng của chúng ta là rao giảng sự xưng công bình chỉ bởi đức tin. Đây là một tin mừng lớn là sự cứu rỗi chỉ đến từ ân điển của Đức Chúa Trời cho những người không xứng đáng nhận lãnh. Sự cứu rỗi không bao giờ đến bởi việc làm của chúng ta.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu Phúc âm liên hệ thế nào tới mệnh lệnh lớn từ Đức Chúa Giê-su.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Công việc từ thiện có phần nào trong đời sống của các môn đồ chẳng? Đức Chúa Giê-su phán Kinh Thánh có phần nào trong việc giải nghĩa về sự sống và sự chết của Ngài? Phúc âm quan trọng thế nào trong Mệnh Lệnh lớn mà Đức Chúa Giê-su ban cho hội thánh?

I. NHỮNG BIẾN CỐ CUỐI CÙNG VÀ SỰ LÀM MÔN ĐỒ (Ma-thi-ơ 25:31-46).

Sứ điệp trong Ma-thi-ơ 25:31-46 là một phần của Bài giảng trên Núi của Đức Chúa Giê-su trong tuần lễ làm việc cuối cùng trong vùng Giê-ru-sa-lem. Đó là một phần những lời cuối cùng của bài giảng chốt của Ngài.

Chúng ta hiểu thế nào những lời trong Ma-thi-ơ 25:31-46 về sự làm môn đồ và làm chứng?

Những câu này có lẽ thật về sứ mạng của các môn đồ. Đức Chúa Giê-su bày tỏ rõ ràng một phần công việc của các môn đồ là sứ mạng cho người nghèo, người bệnh tật và đau khổ, người tù tội, và người nghèo túng. Thí dụ hay nhất về sự làm môn đồ là bày tỏ chúng ta đối xử thế nào với những người nghèo khổ ở chung quanh chúng ta.

“Trên núi Ô-li-ve, Đấng Christ miêu tả cho các môn đồ Ngài cảnh ngày phán xét vĩ đại. Và Ngài bày tỏ quyết định của sự phán xét trên một điều. Khi tất cả mọi người đối diện Ngài, sẽ chỉ có hai nhóm. Và số phận cuối cùng của họ sẽ tùy thuộc vào việc họ làm hay không làm cho những người nghèo và đau khổ. Trong ngày đó, Đấng Christ không bày tỏ cho họ thấy công việc vĩ đại Ngài đã làm cho họ khi Ngài phó sự sống mình để cứu họ. Thay vào đó, Ngài bày tỏ công việc trung thành họ đã làm cho Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 637.

Kinh Thánh nói rõ ràng, trong nhiều chỗ, rằng sự cứu rỗi của chúng ta không phải bởi việc làm. Thay vào đó, sự cứu rỗi chỉ bởi ân điển mà thôi. Vậy, làm thế nào chúng ta hiểu điều Đức Chúa Giê-su phán? Khi trả lời câu hỏi này, bạn hãy nhớ tư tưởng người môn đồ thật là ai. Các môn đồ thật là những người đã hoàn toàn và trọn vẹn từ bỏ mình vì Đức Chúa Giê-su. Họ chấp nhận cho mình “công việc vĩ đại Ngài đã làm cho họ là phó sự sống mình để cứu họ.” Làm thế nào nhớ lẽ thật quan trọng này để giúp chúng ta hiểu hơn điều Đức Chúa Giê-su phán? Xét cho cùng, ai trong chúng ta có thể nuôi đủ số người nghèo, hay mặc áo đủ cho những người trần truồng, để được cứu rỗi?

II. QUAN ĐIỂM CỦA MÁC VỀ MỆNH LỆNH VĨ ĐẠI (Mác 16:14-20)

Trong một bài trước đây, chúng ta đã học về Mệnh lệnh vĩ đại được trình bày trong Ma-thi-ơ 28:18-20. Xin đọc lại những câu đó. Hãy ôn lại những điểm, mệnh lệnh và những lời hứa quan trọng. Khi làm xong, bạn hãy tự hỏi, “Tôi đang làm gì để thực hiện những lời này?”

Hãy so sánh Mác 16:14-20 với Ma-thi-ơ 28:18-20. Có những phần nào có trong sách này mà không có trong sách kia?

Sau khi lưu ý đến những sự khác biệt, hãy đọc lại cả hai đoạn. Cả hai đoạn đều rất giống nhau. Sự điệp căn bản đều giống nhau.

Sự điệp của Đức Chúa Giê-su dành cho chúng ta là gì trong cả hai đoạn này?

Trong cả hai chuyện, chúng ta thấy có những người nghi ngờ (*Ma-thi-ơ 28:17*) và lòng các môn đồ cứng cõi. Trong sách Mác, Đức Chúa Giê-su *quở trách* họ vì sự nghi ngờ này. Nhưng động từ Hy Lạp trong Mác có thể được dịch thành một chữ mạnh hơn, như là “trách mắng,” “lên án,” hay “sỉ nhục.” Điều cần nói là một số các môn đồ còn ít đức tin. Đức Chúa Giê-su phải đối xử cứng rắn với họ.

Có một điều hay cần lưu ý là chỉ sau khi Đức Chúa Giê-su nói về sự cứng lòng, Ngài ban cho họ mệnh lệnh. Ngài biết rằng để được thành công, họ cần có đức tin vững mạnh. Vì chẳng bao lâu, Đức Chúa Giê-su sẽ từ bỏ họ. Và Ngài sẽ được “đem lên trời” (Mác 16:19). Từ nay bất cứ việc gì họ làm cho Ngài đều phải làm với đức tin mà thôi.

Đức tin là một sự ban cho. Nhưng là một sự ban cho cần được chăm sóc. Bạn cần phải làm những gì để khiến đức tin mình lớn lên và vững mạnh hơn?

III. SỰ LÀM MÔN ĐỒ VÀ PHÚC ÂM (Giăng 3:14-19)

Chúng ta hãy để ý đến một điều khác trong câu chuyện Mác viết về Mệnh lệnh vĩ đại. Trong Mác 16:15, 16, Đức Chúa Giê-su phán, “Hãy đi khắp thế gian, giảng Tin lành cho mọi người. Ai tin và chịu phép báp-têm, sẽ được rỗi; nhưng ai chẳng tin, sẽ bị đoán phạt.” Vậy, chúng ta học được bí quyết của mệnh lệnh là lời kêu gọi rao giảng phúc âm.

Khải huyền 14:6 giúp chúng ta hiểu thế nào công việc của chúng ta là những môn đồ Cơ đốc Phục lâm là gì?

Công việc rao giảng phúc âm là một phần rất quan trọng của sự làm môn đồ. Khi huấn luyện môn đồ, điều rất quan trọng là chúng ta hiểu sự điệp của *phúc âm* thật sự là gì. Trong Mác, Đức Chúa Giê-su ban cho chúng ta *phúc âm*. Nếu bạn tin vào phúc âm, bạn sẽ được cứu. Nếu bạn từ chối, bạn sẽ bị chết mất.

Làm thế nào điều Giăng viết trong Giăng 3:14-19 giúp chúng ta hiểu điều Đức Chúa Giê-su phán trong Mác 16:15, 16?

Là môn đồ, điều rất quan trọng là chúng ta có rễ mạnh trong Phúc âm mà chúng ta được kêu gọi để rao truyền. Vì tội lỗi, thế gian bị phán xét là có tội. Nhưng Đức Chúa Giê-su đã chấp nhận hình phạt đó, hoàn toàn và trọn vẹn, trên chính Ngài. Nhờ món quà tuyệt vời này, hễ ai tin nơi Ngài thì không phải chịu hình phạt vì tội lỗi. Thay vào đó, cảm tạ Đức Chúa Trời về ân điển không giới hạn của Ngài, người đó được ân xá, tha thứ, và được mặc sự công bình của Đấng Christ, mặc dù người đó có tội lỗi tới đâu. Sự điệp này phải là trung tâm của tất cả mọi sự rao truyền và dạy dỗ của chúng ta cho thế gian.

IV. QUAN ĐIỂM CỦA LU-CA VỀ MỆNH LỆNH (Lu-ca 24:36-53).

Lu-ca 24:36-53 là một câu chuyện khác về Đức Chúa Giê-su và các môn đồ. Ngài truyền cho họ đi rao giảng cho thế gian.

Trong chuyện tích này, các môn đồ nhóm họp lại. Có hai môn đồ đã gặp Đức Chúa Giê-su đã sống lại trên đường đến làng Em-ma-út, đến nhóm với họ và kể lại kinh nghiệm gặp Chúa. Trong lúc họ đang nói thì Đức Chúa Giê-su hiện ra.

Hai điều đầu tiên nào Đức Chúa Giê-su đã làm để giúp tăng thêm đức tin các môn đồ trong Lu-ca 24:36-53?

Xin lưu ý Đức Chúa Giê-su không những chỉ cho họ bằng chứng về thân thể có thật của Ngài. Không, đó chỉ là một phần thôi. Ngài còn dẫn chứng những câu Kinh Thánh. Đức Chúa Giê-su cho họ thấy Lời của Đức Chúa Trời về những điều xảy ra cho Ngài là những lời tiên tri trong Kinh Thánh.

Đấng Christ dùng Kinh Thánh để dạy chúng ta bài học nào?

Chúng ta thấy một nguyên tắc quan trọng ở đây: Đúng, những kinh nghiệm, những sự hiện ra, và phép lạ là phần quan trọng người ta cần để có đức tin nơi Đức Chúa Giê-su. Nhưng Kinh Thánh phải là nền tảng của tất cả đức tin chúng ta. Đức Chúa Giê-su làm phép lạ. Nhưng Ngài làm vững mạnh đức tin của các môn đồ bằng sự dẫn chứng Kinh Thánh. Ngài dùng Kinh Thánh để hỗ trợ tất cả những gì xảy ra cho Ngài. *Nếu chính Đức Chúa Giê-su dùng Kinh Thánh để hỗ trợ tất cả những việc Ngài làm, thì chúng ta còn cần hơn biết bao nhiêu?*

Ở đây những lời và hành động của Đấng Christ là sự quả trách mạnh chống lại bất cứ ai đã hạ giá ảnh hưởng của Kinh Thánh trong đời sống của hội thánh và trong công việc của chúng ta là những môn đồ.

Có rất nhiều điều, ngay cả trong hội thánh, đã làm yếu đức tin chúng ta nơi Kinh Thánh. Những điều này là gì? Chúng ta có thể làm gì để tự bảo vệ khỏi bất cứ nghi vấn nào về quyền lực của Kinh Thánh?

V. “NHỮNG NGƯỜI LÀM CHỨNG CHO CÁC ĐIỀU NÀY” (Lu-ca 24:45-48)

Hôm qua, chúng ta đã học về Mệnh lệnh lớn trong sách Lu-ca. Chúng ta đã đọc Đức Chúa Giê-su hỗ trợ Kinh Thánh thế nào. Đức Chúa Giê-su dùng Kinh Thánh để hỗ trợ tất cả những gì đã xảy ra. Ngài cũng dùng Kinh Thánh để ban cho các môn đồ mệnh lệnh đi rao giảng khắp thế gian.

Theo Đức Chúa Giê-su, Kinh Thánh có sứ điệp nào mà các môn đồ phải đem rao giảng cho thế gian trong Lu-ca 24:45-48? Điều này thích hợp thế nào với những gì chúng ta đọc được trong bài học hôm thứ Ba? Điều này thích hợp thế nào với sự hiểu biết của chúng ta về Sứ điệp Ba Thiên Sứ trong Khải huyền 14?

Phần quan trọng nhất của lời kêu gọi huấn luyện môn đồ là sự chết và sự sống lại của Đức Chúa Giê-su. Ngài làm tất cả các điều này để *tha thứ tội lỗi*. Chính Đức Chúa Giê-su chỉ cho thấy những biến cố xảy ra chung quanh sự sống và sự chết của Ngài. Nhưng Ngài cũng cho biết lý do của những biến cố này. Đây là điều Đức Chúa Giê-su truyền các môn đồ đi rao giảng cho thế gian. Điều làm cho lời chứng của họ mạnh mẽ là những điều họ đã chứng kiến. Như Đức Chúa Giê-su phán cùng họ, “Các người làm chứng về mọi việc đó” (Lu-ca 24:48). Dĩ nhiên, Ngài có ý nói những điều về sự chết và sự sống lại của Ngài.

Rô-ma 5:6-10; I Cô-rinh-tô 5:7; 15:3, 4; Ga-la-ti 1:4; Ê-phê-sô 1:7; I Phi-e-rơ 2:22-25 giúp chúng ta hiểu ý nghĩa của sự chết và sự sống lại của Đấng Christ thế nào?

Các môn đồ cũng là những người làm chứng mạnh mẽ. Điều khởi đầu từ Giê-ru-sa-lem là một biến cố của người Do thái trở nên một phong trào toàn thế giới trong vòng năm mươi năm. Công vụ 1–7 bày tỏ sự phát triển ở Giê-ru-sa-lem và Giu-đê-a. Đoạn 8–12 cho thấy Cơ đốc nhân bị đàn áp và những ảnh hưởng khác khiến phong trào lan tràn tới Sa-ma-ri, Ê-thi-ô-bi, Sy-ri-a, và những xứ dân ngoại khác. Công vụ 13–28 cho thấy Sau-lơ người Tạt-sơ trở nên một Cơ đốc nhân và đem Phúc âm tới những nước xa xôi và cho tới khi đến La-mã.

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 553-560, 658-660, 881-887, 1110; Ellen G. White, “The Lord is Risen,” tr. 779-787; “Why Weepst Thou,” tr. 788-794, “The Walk to Emmaus,” tr. 795-801; “Peace Be Unto You,” tr. 802-808, “By the Sea Once More,” tr. 809-817; “Go Teach the Nations,” tr. 818-828, trong *The Desire of Ages*; “God’s Purpose for His Church,” tr. 9-16; “The Training of the Twelve,” tr. 17-24; “The Great Commission,” tr. 25-34; “Pentecost,” tr. 35-46; “The Gift of the Spirit,” tr. 47-56, trong *The Acts of the Apostles*; Ma-thi-ơ 28; Mác 16; Lu-ca 24; Giảng 21; Công vụ 1, 2.

“Hãy hiểu thật rõ rằng chúng ta không thể thay đổi gì hết trong địa vị của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời hay nhận được ơn phước Chúa nhờ công đức. Nếu đức tin và việc làm có thể mua được ơn cứu chuộc cho mọi người, thì Đấng Tạo Hóa mắc nợ loài người. Đây là một cơ hội để sự giả dối được chấp nhận như lẽ thật. Nếu một người có thể được sự cứu rỗi bởi việc làm, thì người đó cũng giống như người Công giáo phải làm việc đến tội để chuộc tội lỗi mình. Bằng cách này sự cứu rỗi được trả như tiền công. Loài người không thể, bằng bất cứ việc làm nào của mình, mua sự cứu chuộc. Vậy sự cứu chuộc hoàn toàn nhờ ân điển, được con người tội lỗi chấp nhận. Đây là vì người đó nhận được và tin cậy nơi Đức Chúa Giê-su. Đây là một sự ban cho hoàn toàn nhưng không. Được xưng công bình bởi đức tin là thoát ra khỏi sự kiểm soát của Sa-tan. Khi cuộc thiện ác đấu tranh chấm dứt, điều này sẽ được giải quyết vĩnh viễn. Việc gì xảy ra? Vấn đề là công đức không bao giờ có thể giúp một người tội lỗi được sự sống đời đời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Faith and Works*, tr. 19, 20.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

- 1) Làm thế nào chúng ta hiểu Mác 16:16? Đức Chúa Giê-su có phán rằng bạn cần chịu phép báp-têm để được cứu chăng? Bằng những cách nào chính câu này đã trả lời? Làm sao chúng ta hiểu được ý nghĩa và sự quan trọng của phép báp-têm?
- 2) Hãy nghĩ về hội thánh của bạn và hội ấy thích ứng thế nào với sứ mạng toàn cầu của Hội Thánh Cơ Đốc Phục lâm? Những câu cho tuần này sẽ giúp. Hội thánh bạn đã góp phần nào? Hội thánh đang làm phần nào? Bạn có thể làm gì để giúp hội thánh tham gia nhiều hơn trong việc rao truyền Phúc âm *cho tất cả các nước*?
- 3) Tại sao rất quan trọng cho chúng ta, là môn đồ, để hiểu Phúc âm trước khi chúng ta có thể làm nhân chứng tốt cho Đức Chúa Giê-su? Bạn hiểu biết gì về Phúc âm? Hãy viết một đoạn về điều này? Hãy đem đoạn đó đến lớp và chia sẻ với những người khác. Bạn nhận được sự khôn ngoan nào từ câu của Ellen G. White trên đây?
- 4) Hội thánh bạn có thể làm thêm gì để giúp những người nghèo khổ và thiếu thốn trong khu bạn ở? Hội thánh bạn giúp thế nào phần quan trọng này của một người môn đồ?

Bài Học 13

GƯƠNG MẪU CỦA SỰ LÀM MÔN ĐỒ

CÂU GỐC: “Hãy chữa lành kẻ đau, khiến sống kẻ chết, làm sạch kẻ phung, và trừ các quỷ. Các người đã được lãnh không thì hãy cho không” (Ma-thi-ơ 10:8).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 14:14; 15:32; 20:34; Mác 1:41; Lu-ca 6:12, 13; 16:19-31; 17:4, 5; 18:9-14; Cô-lô-se 1:14; I Ti-mô-thê 5:16.

TRONG BA THÁNG NÀY, CHÚNG TA ĐÃ NHÌN XEM ĐỨC CHÚA GIÊ-SU, một ông thầy tụ họp các môn đồ. Chúng ta đã quan sát những người Ngài lựa chọn. Ngài huấn luyện họ những điều cần thiết. Ngài bày tỏ hành động mình bằng cách làm gương. Ngài dạy chúng ta làm môn đồ. Ngài đã ban cho chúng ta tất cả những gì cần để trở nên môn đồ.

Tuần này là tóm lược nhiều điểm quan trọng ba tháng này. Bài học này ôn lại một số hành động, chủ đề, và sự thực hành của Đức Chúa Giê-su có thể có ảnh hưởng tích cực trên các môn đồ. Đây là nền tảng của việc làm chúng ta là môn đồ. Mục đích là để hiểu làm thế nào những kiểu mẫu cho sự làm môn đồ có thể dùng trong thế kỷ thứ hai mươi mốt.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Sự thương xót và tha thứ góp phần nào trong đời sống và chức vụ của các môn đồ? Đức Chúa Giê-su cho chúng ta gương mẫu nào về việc đối xử với những người không giống chúng ta hay có những hoàn cảnh khác chúng ta. Hội thánh quan trọng thế nào trong công việc của sự làm môn đồ? Chúng ta học được gì từ Đức Chúa Giê-su về sự quan trọng của cầu nguyện?

I. SỰ THƯƠNG XÓT VÀ THA THỨ (Lu-ca 17:3-5)

Khi Đức Chúa Giê-su ở thế gian, Ngài bày tỏ *sự thương xót*, đôi khi dịch là *thương hại* (xin đọc Ma-thi-ơ 14:14; 15:32; 20:34; Mác 1:41; 6:34; Lu-ca 7:13). Trong tiếng Hy Lạp, chữ được dịch thường xuyên nhất là “thương xót” hay “thương hại” có ý diễn tả lòng một người được cảm động để giúp đỡ. Nếu với tấm lòng cứng rắn, ích kỷ của chúng ta, chúng ta có thể cảm động với sự thương hại và thương xót những người khác, thì Con Đức Chúa Trời vô tội còn cảm thấy nhiều hơn biết bao nhiêu nữa cho nhân loại đau khổ?

Hãy đọc những câu Kinh Thánh trên đây. Đức Chúa Giê-su bày tỏ lòng thương xót về những điều gì? Tại sao sự thương xót như vậy rất quan trọng cho chúng ta là môn đồ?

Ngoài sự thương xót, Đức Chúa Giê-su còn bày tỏ sự tha thứ. Nhiều lần các môn đồ ở cùng Ngài khi Đức Chúa Giê-su tha thứ tội lỗi cho rất nhiều người. Họ chứng kiến Ngài đối xử với Si-môn thế nào, người trước đây bị bệnh phong. Si-môn là người nghĩ không tốt về Ma-ri (Lu-ca 7:36-50). Các môn đồ chứng kiến hành động vĩ đại nhất về sự tha thứ của Đức Chúa Giê-su khi Ngài cầu nguyện cho kẻ thù khi họ treo Ngài trên thập tự giá (Lu-ca 23:34). Phi-e-rơ cũng kinh nghiệm sự tha thứ của Đức Chúa Giê-su một cách đặc biệt. Khi Đức Chúa Giê-su bị bắt, Phi-e-rơ bỏ Ngài chạy trốn. Về sau khi Ngài bị xử án, Phi-e-rơ đã ba lần chối không biết Ngài. Nhưng Đức Chúa Giê-su tha thứ và phục hồi ông lại trong tình thương yêu trước sự hiện diện của các môn đồ khác (Giăng 21:9-17).

Sự tha thứ góp phần nào trong kinh nghiệm chúng ta là môn đồ và trong công việc huấn luyện môn đồ của chúng ta? Xin đọc Lu-ca 17:3-5; Ê-phê-sô 1:7; 4:32; Cô-lô-se 1:14.

Đức Chúa Trời chúng ta là Đức Chúa Trời đầy lòng nhân từ. Một kết quả của sự nhân từ đó là Ngài lựa chọn để tha thứ và cứu chúng ta khỏi tội lỗi. Nếu không, tội lỗi chúng ta sẽ dẫn chúng ta đến sự mất thiên đàng trong tương lai. Là môn đồ, thật quan trọng cho chúng ta là luôn luôn có lòng thương xót và tha thứ! Chúng ta có thể có lý do nào tốt hơn là dẫn đưa những người khác đến với Đấng Christ, Đấng rất yêu thương chúng ta?

II. NHỮNG NGƯỜI BỊ RUỒNG BỎ VÀ KHÔNG ĐƯỢC ƯA CHUỘNG (Lu-ca 16:19-31)

Chức vụ và sự huấn luyện môn đồ của Đức Chúa Giê-su xảy ra trong một xã hội có tổ chức chặt chẽ với nhiều đẳng cấp khác nhau. Sự phân cách rất rõ ràng giữa đàn ông và đàn bà, các nhóm tôn giáo và đám bình dân, người giàu và kẻ nghèo, người Pha-ri-si và nhóm thu thuế. Chỗ của đàn bà là ở trong gia đình và chỉ một phần nào trong gia đình thôi.

Sứ điệp nào về sự phân cách đẳng cấp được hình dung trong Lu-ca 16:19-31? Thái độ của Chúa đối với hạng người giàu là gì? Đức Chúa Giê-su cảm thấy thế nào về những hành động và thái độ của các nhóm tôn giáo và các nhà lãnh đạo tôn giáo trong Lu-ca 18:9-14?

Đức Chúa Giê-su ý thức rõ ràng nhiều nan đề đến từ sự giàu có và được giàu có. Ngài công khai giao du, dạy dỗ và nâng đỡ người nghèo và những người không được xã hội chấp nhận. Trong các sách Phúc âm, chúng ta có thể học về Đức Chúa Giê-su làm việc với những hạng người nào. Chắc chắn Ngài cũng cố gắng làm việc với giai cấp thượng lưu. Nhưng cùng một lúc, Đức Chúa Giê-su cũng giúp đỡ những người ngoại, gái mãi dâm, phong cùi, thu thuế, bị quỷ ám, người La-mã, tàn tật, đui mù, nghèo khổ, cả một lớp người bị xã hội ruồng bỏ, không chấp nhận.

Xin nghĩ lại về việc Đức Chúa Giê-su đến thế gian để làm gì. Ngài đến để chết cho tội lỗi của mỗi người. Vậy, thật hợp lý khi ở thế gian, Ngài phục vụ cho tất cả những ai cần Ngài giúp đỡ.

Bạn có thái độ nào đối với những người bị xã hội ruồng bỏ, không chấp nhận? Hội thánh bạn có thái độ nào đối với họ? Bạn có thể nói thế nào là bạn thật sự quan tâm đến họ?

III. ĐỐI XỬ VỚI NHỮNG NGƯỜI KHÁC NHAU (Ma-thi-ơ 23:15)

Hôm qua chúng ta đã học Đức Chúa Giê-su giúp đỡ những người bị xã hội ruồng bỏ trong thời của Ngài. Hôm nay, chúng ta tập trung vào điều này một chút nữa. Nhưng chúng ta sẽ nói về những người đến từ các vùng khác.

Thành kiến là điều rất phổ thông trong xứ của Đức Chúa Giê-su. Nhiều nhóm nghĩ mình tốt hơn những người ở chung quanh họ. Thí dụ, người Hy Lạp tin những người không phải Hy Lạp là *dân mọi rợ*. Qua tất cả văn chương trong thời Đức Chúa Giê-su chúng ta thấy thành kiến này. Rất buồn là những người trong thời Đức Chúa Giê-su cũng có nhiều thành kiến, dù họ tự nhận là mình đạo đức.

Những câu trong Xuất Ê-díp-tô Ký 12:38; 18:1; Dân số Ký 12:1; Ru-tơ 1:16, 17; và Ma-thi-ơ 23:15 nói gì về những địa điểm khác nhau hợp lại thành nước Y-sơ-ra-ên?

Từ lúc lập quốc, Y-sơ-ra-ên không bao giờ là một *nhóm người thuần túy*. Tư tưởng *dòng giống thuần túy* là tư tưởng tân thời. Tư tưởng này là sản phẩm của thuyết tiến hóa. Đức Chúa Trời đã tạo nên tất cả mọi người có cùng “một dòng máu” (Công vụ 17:26, KJV). Chúng ta tất cả đều là con cháu A-đam và Ê-va, ông bà thủy tổ của chúng ta. Và qua đức tin nơi Đức Chúa Giê-su, tất cả chúng ta đều trở nên “con cái Đức Chúa Trời” (Giăng 1:12), không kể gì những màu sắc, quốc gia, chủng tộc, hay tôn giáo.

Sự chết của Đấng Christ trên thập tự giá là cho mỗi người, nên tất cả các môn đồ đều ngang hàng với nhau. Hơn thế nữa, sự chết của Ngài nên cất bỏ tất cả thành kiến đối với bất cứ nhóm người nào. Trước Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá, chúng ta đều ngang hàng với nhau. Hơn bất cứ người nào trên thế gian, các môn đồ Đấng Christ, phải tẩy sạch tất cả những thành kiến về xã hội và địa dư họ có đối với người khác. Cuối cùng, chỉ còn có hai lớp người: những người được cứu và những người chết mất. Và chúng ta, những người được cứu, nên bận rộn giống như Đức Chúa Giê-su. Chúng ta nên cố gắng đi tìm những người chết mất và dạy họ về lời hứa cứu rỗi mà chúng ta đã chấp nhận cho mình.

Bạn bị ảnh hưởng bao nhiêu bởi những thành kiến trong xã hội của bạn?

IV. HỘI THÁNH (Công vụ 20:28)

Như chúng ta đã thấy trong suốt ba tháng này, Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta làm môn đồ để làm nhiều việc. Chúng ta phải rao truyền Phúc âm. Chúng ta phải phục vụ những người nghèo khó và không được xã hội chấp nhận. Chúng ta phải huấn luyện môn đồ, và vân vân. Và việc này nên được thực hiện trong mọi nước trên thế giới. Câu hỏi là: chúng ta sẽ làm điều này thế nào?

Làm thế nào chúng ta huấn luyện môn đồ theo Công vụ 20:28; I Cô-rinh-tô 12:14-22; Ê-phê-sô 4:11-13; Cô-lô-se 1:17, 18?

Đức Chúa Giê-su thật sự là một ông thầy đi tụ tập môn đồ. Ngài dùng mọi cơ hội để kêu gọi, huấn luyện, giáo dục, và nâng đỡ các môn đồ. Ngài không bao giờ quá bận rộn để giúp một linh hồn nghèo khó. Huấn luyện môn đồ là phần quan trọng nhất trong chức vụ của Đức Chúa Giê-su. Chúng ta tin mạnh mẽ rằng huấn luyện, dạy dỗ, và nâng đỡ môn đồ là một phần quan trọng của chức vụ Đức Chúa Giê-su. Cũng một cách đó, những việc này phải là một phần quan trọng trong sứ mạng của mỗi hội thánh trong thế kỷ thứ hai mươi mốt.

Nhưng, không ai có thể làm việc này một mình. Đó là lý do tại sao Chúa lập hội thánh. Trách nhiệm này không chỉ giới hạn cho mục sư, thầy dạy Kinh Thánh, giám mục, chấp sự và những chức viên khác của hội thánh. Đó là trách nhiệm của mỗi thuộc viên. Mệnh lệnh của Đức Chúa Giê-su không miễn trừ một môn đồ nào khỏi trách nhiệm này. Lời Đấng Christ phán “Hãy đi” (Ma-thi-ơ 28:19), nghĩa là Ngài nói với bạn đó.

Một số thuộc viên có thể cảm thấy khó chịu với tư tưởng này vì họ không được huấn luyện. Nhưng khi Đức Chúa Giê-su kêu gọi những người đánh cá để làm môn đồ, họ chưa được huấn luyện. Đức Chúa Giê-su phải huấn luyện họ. Cũng một cách đó, mỗi hội thánh phải huấn luyện từng thuộc viên. Mỗi thuộc viên mới nên được đặt vào lớp môn đồ để được huấn luyện, phát triển và nâng đỡ. Phải lập các lớp cao cấp cho các môn đồ có kinh nghiệm, và mỗi môn đồ được huấn luyện nên được giao công việc để làm cho Đức Chúa Giê-su.

Trước khi từ giã thế gian, Đức Chúa Giê-su truyền cho các môn đồ sứ mạng “hãy đi huấn luyện môn đồ trong muôn dân” (Ma-thi-ơ 28:19). Mệnh lệnh này không thay đổi. Phúc âm của nước trời vẫn phải được rao truyền khắp nơi trước ngày tận thế (Ma-thi-ơ 24:14). Nếu Đức Chúa Giê-su không khiến đá kêu lên để hoàn thành công việc, thì Ngài không có ai trừ hội thánh Ngài để hoàn thành công việc này.

Bạn tham gia thế nào vào công việc Đức Chúa Giê-su đã kêu gọi tất cả chúng ta làm? Hay bạn quá bận rộn làm việc riêng mình? Khi nào bạn làm những sự thay đổi mà bạn biết trong lòng là nên làm từ lâu?

V. SỰ QUAN TRỌNG CỦA CẦU NGUYỆN (Lu-ca 5:15, 16)

Xin đọc câu sau đây của Ellen G. White. Có những nguyên tắc nào chúng ta có thể học được từ câu này?

“Vua [Giê-su] thiên đàng, khi ở thế gian, cầu nguyện nhiều với Cha của mình. Ngài thường quỳ gối cầu nguyện thâu đêm. . . . Núi Ô-li-ve là nơi Con Đức Chúa Trời rất thích đến để cầu nguyện. Thường thường sau khi đám dân đông đã ra về lúc chiều tối, Ngài không nghỉ ngơi, mặc dù đã mệt mỏi vì làm việc cả ngày. . . . Thành thị đang an giấc trong yên lặng. Các môn đồ đã trở về nhà nghỉ ngơi. Nhưng Đức Chúa Giê-su không ngủ. Những lời cầu nguyện của Ngài dâng lên Đức Chúa Cha từ núi Ô-li-ve. Ngài cầu nguyện cho các môn đồ mình để được khỏi ảnh hưởng của thế gian tội lỗi. Ngài cũng cầu nguyện cho chính linh hồn mình để được mạnh mẽ làm trách nhiệm và giải quyết những nan đề của ngày mai. Cả đêm, trong khi các môn đồ yên ngủ, thì Thầy của họ cầu nguyện. Màn sương đêm giá lạnh bao phủ trên đầu Ngài đang cúi xuống cầu nguyện. Đức Chúa Giê-su để lại một tấm gương cho các môn đồ của Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *God’s Amazing Grace*, tr. 167.

Biến cố nào đã khuyến khích sự cầu nguyện trong Lu-ca 5:15, 16; 6:12, 13; 9:28-31? Những biến cố này dạy chúng ta gì, là môn đồ của Đấng Christ, về sự cầu nguyện và sự cầu nguyện quan trọng thế nào trong sứ mạng chúng ta?

Đức Chúa Giê-su, Đức Chúa Trời trong hình thể con người, lệ thuộc rất nhiều vào lời cầu nguyện để được thành công khi ở dưới đất. Vậy chúng ta, những con người tội lỗi, còn cần cầu nguyện nhiều hơn biết bao để được thành công trong sự làm môn đồ? Bạn có thỏa mãn với đời sống cầu nguyện của mình không? Bạn cầu nguyện điều gì? Bạn dành bao nhiêu thì giờ để cầu nguyện? Bạn cần những thay đổi nào trong đời sống cầu nguyện của mình?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc *The SDA Bible Commentary*, quyển 5, tr. 345-348, 553-560, 658-660, 881-887, 1110; Ellen G. White, “Come Rest Awhile,” tr. 359-363; “A Night on the Lake,” tr. 377-379; “The Foreshadowing of the Cross,” tr. 411; “He Was Transformed,” tr. 419-421; “Gethsemane,” tr. 687-693, tr. *The Desire of Ages*; “The Teacher Sent from God,” tr. 80; “Faith and Prayer,” tr. 259, trong *Education*.

Đây là những điều ích lợi hội thánh chúng ta có thể áp dụng về phương diện làm môn đồ:

1. Hãy coi sự Huấn luyện môn đồ là một mục đích quan trọng.
2. Hãy hoạch định chương trình và phương pháp để hoàn thành sứ mạng.
3. Hãy huấn luyện thuộc viên để lãnh đạo mỗi chương trình.
4. Hãy tổ chức tất cả thuộc viên để làm việc như môn đồ.
5. Hãy thiết lập một chương trình để huấn luyện môn đồ.
6. Hãy nghiên cứu về những người sống trong cộng đồng chung quanh hội thánh và nhu cầu của họ.
7. Hãy phát triển chương trình bắc một nhịp cầu để phá bỏ thành kiến, thỏa đáp nhu cầu của dân chúng, và thiết lập mối tương giao với cộng đồng chung quanh hội thánh.
8. Hãy có những chương trình để sử dụng tài năng của các tín đồ mới trong hội thánh. Và giúp họ phát triển mối tương giao mật thiết với Đấng Christ.
9. Hãy thành lập những chương trình để giúp thuộc viên, và những người mới, để khám phá, phát triển, và sử dụng ân tứ thiêng liêng của họ.
10. Hãy chắc chắn có những chương trình hay để huấn luyện và nâng đỡ các môn đồ.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy cầu nguyện về những bước trên đây. Bạn có thể thêm điều gì để giúp hội thánh thành công trong việc huấn luyện môn đồ? Bạn có thể làm gì để giúp hội thánh hoạch định những bước này?
2. Bạn dùng bao nhiêu thì giờ để cầu nguyện cho công việc của hội thánh? Tại sao không dành thì giờ nhất định mỗi ngày để cầu nguyện cho sứ mạng toàn cầu của chúng ta? Tại sao lớp học Sa-bát của bạn không dành một thì giờ nào đó trong lớp để cầu nguyện cho công việc của hội thánh toàn cầu?
3. Chúng ta có thể giúp mục sư và thuộc viên hội thánh thế nào để họ hiểu rõ hơn sự làm môn đồ là việc của mỗi thuộc viên hội thánh? Bạn có thể giúp hội thánh thế nào để họ biết sử dụng ân tứ và tài năng của các thuộc viên? Có những điều gì ngăn cản thuộc viên tham gia vào sự làm môn đồ và làm chúng?

